

சங்ககாலத்துப்

புராமிக்

கல்வெட்டுமுத்துக்கள்

உடையுடைய
புராமிக்

கழக விவளிப்பீடு

சுருக

சங்ககாலத்துப்
பிராமிக் கல்வெட்டுழுத்துக்கள்

★

ஆசிரியர்:
வரலாற்றுப் பேரறிஞர்
மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,
79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1981

© மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி (1900—1980)

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

கிணைகள் :

திருநெல்வேலி-6.

மதுரை-1.

கோயமுத்தூர்-1.

கும்பகோணம்-1.

திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : ௧௯௮௪

முதற் பதிப்பு : நவம்பர் 1981

V 211. A

N81

SANGAKAALATHTHUP
PRAMIC KALVET TEZHUTTHUKKAL

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600 001. (1/-)

பதீய்புரை

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றினைச் செம்மையாக அறிந்து கொள்ள இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவற்றுள் கல்வெட்டுக்கள் முதன்மையான இடம்பெறத் தக்கவை. ஏனெனில், ஏடுகள்மூலம் கிடைக்கும் சான்றுகளில் மிகைப் படுத்தப்பட்டனவும், மாறுபாடுடைய கருத்துக்களும் இடம் பெறக்கூடும்.

எனவேதான் இற்றை நாள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தம்முடைய ஆராய்ச்சிக்குக் கல்வெட்டுக்களின் துணையைச் சிறப்பாகக் கருதுகின்றனர். அங்ஙனமே தமிழ் இலக்கியம் பயில்வோர்க்கும் 'கல்வெட்டு' ஒரு முதன்மையான பாடமாக வைக்கப்படுகின்றது.

சங்ககாலத்துப் பிரமிக் கல்வெட்டுக்கள் என்னும் இல் வாராய்ச்சி நூல், ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களால் எழுதப்பட்டது. பிற கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர்களின் ஆராய்ச்சிகளோடு ஒப்பிட்டு அவற்றுள் காணப்படும் குறைகளையும் நிறைகளையும் எடுத்து விளக்கும் இந் நூலாசிரியரின் ஆராய்ச்சித்திறம், ஆராய்ச்சி மாணவர்கட்குப் பெருந்துணை புரியவல்லது.

சங்ககாலத்துப் பிரமிக் கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய செய்திகள் பல்வேறு நூல்களில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவற்றைப் பற்றிய கருத்துகளும் நூல்களிலும் கருத்தரங்க ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலும் பரவிக் கிடக்கின்றன. அவற்றைப் பற்றி ஆய்வு செய்ய விரும்பும் ஆய்வாளர்கட்கு அனைத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது கடினம். அந்த அரிய பணியை ஆய்வுப் பேரறிஞராகிய இந் நூலாசிரியர் இந் நூல் வழி எல்லாக் கல்வெட்டுக்களையும் மூல வரிவடிவத்துடன் கொடுத்து எளிமைப்படுத்தியுள்ளார். தமிழ்க் கல்வெட்டுக்

சங்ககாலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டெழுத்துக்கள்

களைப் பற்றி ஆயும் வரலாற்று மாணவர்கட்கும், தமிழ் வரி வடிவத்தினைப் பற்றி ஆயும் மொழியாராய்ச்சி மாணவர்கட்கும் இந் நூல் பெருந்துணையாக அமையும்.

இந்நூலை அச்சிடப் பெருந்துணையாயிருந்தவர் திரு ஊ. ஜயராமன் அவர்கள். ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் எழுதிய அனைத்தையும் அச்சில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அவர் அரும்பாடுபட்டுவருகிறார். அங்ஙனமே இதனைக் கழகவழி வெளியிட இசைவளித்த நூலாசிரியரின் பேத்திமார் ம. அழகம்மாள், ம. அன்புமணி ஆகிய இருவர்க்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். பல கல்வெட்டுக்களின் மூலப்படியைப் படியெடுக்க உதவியவை **South Indian Paleography**, **கல்வெட்டுக் கருத்தரங்கு** ஆகிய நூல்களாகும். இரு கல்வெட்டுக்களின் மூலப்படியைப் பெற்றுத் தந்த திரு கொடுமுடி சண்முகம் அவர்கட்கும் எம் நன்றி உரித்தாகுக.

ஆக்கியோர் மறைவுக்குப்பின் வெளிவரும் (Posthumous edition) இதனை, நூலகங்களும் ஆராய்ச்சி மாணவர்களும் வாங்கிப் பயன்படுத்துவதே இந் நூலாசிரியருக்குக் காட்டும் நன்றிக் கூடனாகும்.

—சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

முன்னுரை

என் ஆசான் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களைக் குறித்துத் தமிழ் ஆராய்ச்சியுலகுக்கு அறிமுகம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. தம் 80 ஆண்டு வாழ்க்கையில் அவர் 60 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் ஆராய்ச்சித் துறைக்கே தம்மை ஒப்படைத்துக்கொண்டார். ஒழுங்கான கல்வி கேள்வியோடு ஓர் உள்நுணர்வும் (Insight) அவருக்கு இருந்தது; அது தமிழக வரலாற்றுச் சிக்கல்கள் பலவற்றைச் சுலபமாகத் துலங்க வைத்தது. கடுமையான உழைப்பும், உண்மை காணும் வேட்கையும், அவற்றைக் குழப்பாமல் வெளியிடும் பெற்றியும் அவருக்கேயுரிய சிறப்புகளாகும்.

அவர் புரிந்த பல ஆராய்ச்சிகளில் கடைசிக் காலத்தில் புரிந்த ஒன்று, சங்க காலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுமுத்துகள் பற்றியது. இது தமிழக வரலாற்றின் சில முக்கியமான பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைக்க உதவுகிறது; கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளின் தமிழக வரலாற்றை வரையறுக்கத் துணை புரிகிறது; கடைச்சங்க காலத்தை அறுதியிட மெத்தவும் கைகொடுக்கிறது.

தமிழகத்து மலைக்குகைகளில் கிடைத்த இப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளைச் சில தேர்ந்த அறிஞர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள் என்றாலும், அவற்றைச் சரியாகப் படித்தறியத் தமிழ் மொழி, இலக்கியம், இலக்கணம், பண்பாடு, வரன்முறை முதலிய வற்றில் ஊன்றிய அறிவு தேவை; கிடைத்த கல்வெட்டுகள் யாவும் ஜைன முனிவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மலைக்குகைகளிலேயே காணப்படுவதால், ஜைன சமய ஞானமும் ஓரளவு வேண்டும்; இவற்றோடு தமிழக வரலாற்றைப் பொறுப்போடும் கண்ணியமாகவும் துல்லியத்துடனும் கணிக்கவேண்டும் என்கிற நல்லெண்ணமும் அவசியம். இவை யாவும் அமைந்தவராக மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் விளங்குவதனால், அவருடைய வாசிப்பை (Reading) நாம் கணிசமாக நம்ப முடியும்.

எதனையும் தம்மால் இயன்ற அளவு ஒழுங்காகத் தொகுத்து, கூர்ந்து ஆராய்ந்து, உத்தமமாகத் தமிழ் மக்களுக்கும் உலக மக்களுக்கும் படைப்பது மயிலை சீனி. அவர்களின் வழக்கம். அதன்படி, ஆண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுகளையும் மிகுந்த உழைப்புடன் சேகரித்து வகைப்படுத்தி வாசகங்களைப் படித்துக் காட்டுகின்றார்; ஏறத்தாழ 18 ஊர்களில் கிடைத்த பிராமிக் கல்வெட்டுகளை இதில் சேர்த்திருக்கிறார். கடைசியில், தற்போது பத்திரிகைகளில் அதிகமாகப் பேசப்படும் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சியின் கல்வெட்டும் ஆராயப்படுகிறது. இவ்வாராய்ச்சிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், தமிழகத்தின் கடைச்சங்க காலம் கி.மு. 3-லிருந்து கி.பி. 3-வரை என்பது உறுதியாகும்; இஃது இந்திய வரலாற்றுக்கும் ஒளி சேர்க்கும்.

தமிழகத்தில் கடைச்சங்க காலத்தில் வழங்கிய எழுத்து முறை (Script) பற்றி அறிவதற்குக்கூடப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் துணை நிற்கின்றன. இந்திய தேசத்தில் அசோகன் காலத்திலிருந்து கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டுவரை பிராமி (Brahmi) எழுத்து முறையே வழக்கில் இருந்தது என்கிற கொள்கையை ஆய்வதற்கும் இவை ஒத்தாசை புரிகின்றன. ஆனால், மலைக்குகை ஜைனக் கல்வெட்டுகளில் கையாளப்பட்ட வரிவடிவத்தை வைத்துக்கொண்டே, தமிழ் மக்கள் தங்கள் மொழியைப் பிராமி எழுத்திலேயே எழுதினர் என்று சொல்ல முடியுமா என்கிற கேள்வி இங்கு எழுகிறது. இதற்கு மயிலை சீனி. அவர்கள் ஒரு பதில் கூறினர்.

‘தற்போது, தமிழகத்துக் குகைக் கல்வெட்டுகளில் பிராமி எழுத்துத் தான் கிடைக்கிறது என்பது உண்மைதான்; ஆனால், அப்பிராமியில் வடபிராமிக்கும் தென்பிராமிக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது; வட பிராமியில் ந, ழ, ள, ற, ஃ போன்ற எழுத்துகள் காணப்படவில்லை; தென்பிராமியில் இவற்றில் சில காணப்படுகின்றன. அப்படியானால், அவ் வெழுத்துக்கள் வேறு ஏதோ உள்நாட்டு வரிவடிவில் (Local script) இருந்த எழுத்துகளாக இருக்கலாம் அல்லவா? அந்த வரிவடிவு ஏட்டுச் சுவடிகள் மூலம் நமக்குக் கிடைக்க முடியாதே? ஆனால், அக் காலத்திய

அஃதாவது, கடைச் சங்க காலத்திய நடுகற்கள் அல்லது வீரக் கற்கள் கிடைத்தால், அவற்றில் உள்ள எழுத்தைக் கொண்டு பண்டைக் காலத் தமிழ் வரிவடிவைப் பற்றி நாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட முடியுமே. என்று அவர் கூறினார். ஆனால், சங்க கால நடுகல் நமக்குக் கிட்ட வேண்டுமே? இதுபோன்ற பல சிந்தனைகள் இந் நூலைப் படிப்பதன்மூலம் நமக்குக் கிடைக்கும்.

என் ஆசான் மறைந்து ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்நூல் வெளிவந்தாலும், இஃது இன்று மிகவும் பயன்படுவதாக உள்ளது. இதனைத் தனிப்பட்ட ஊக்கம் மேற்கொண்டு தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் அழகாக வெளியிட்டிருக்கிறது. கழகப் பொது மேலாளர் (General Manager) அறிஞர் இரா. முத்துக்குமாரசாமி அவர்கள் இதற்காகப் பட்ட துன்பங்கள் அதிகம்; அவருக்கு நான் மிகுதியும் கடமைப் பட்டவன். இப்படி மயிலை சீனி. அவர்கள் வெளியிடாது விடுத்துச் சென்ற நூல்கள் ஒவ்வொன்றாக வெளிவரும். தமிழ் மக்கள் படிக்கும் பழக்கத்தை வளர்த்துக்கொண்டு பாரில் ஒங்கியுயர் வேண்டும் என்கிற விருப்பத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

சென்னை-1. }
23—11—81 }

ஊ. ஐயப்பன்
(கொற்றன்காசி)

உள்ளுறை

	பக்கம்
முன்னுரை	1
1. அரசலூர் பிராமி எழுத்துக்கள்	29
2. கொங்கர் புளியங்குளம் பிராமி எழுத்து	33
3. குன்னக்குடி (குன்றக்குடி) பிராமி எழுத்து	40
4. மாலகொண்ட பிராமி எழுத்து	43
5. முத்துப்பட்டி பிராமி எழுத்து	46
6. அழகர்மலைப் பிராமி எழுத்துக்கள்	48
7. ஆண்டிப்பட்டி பிராமி எழுத்து	63
8. விக்கிரம மங்கலம் பிராமிக் கல்வெட்டு	65
9. அரிட்டாபட்டி	70
10. ஆளைமலை பிராமி எழுத்து	92
11. கருங்காலக்குடி பிராமி எழுத்து	99
12. மேட்டுப்பட்டி (சித்தர்மலை)	101
13. கீழைவளவு பிராமி எழுத்து	110
14. மறுகால்தலை பிராமி எழுத்து	114
15. அரிக்கமேடு பிராமி எழுத்து	121
16. திருப்பரங்குன்றத்துப் பிராமி எழுத்து	124
17. புகழூர் பிராமி எழுத்து	132
18. ஐயர்மலை பிராமி எழுத்துக்கள்	142
பின்னிணைப்பு :	
ஒளவைக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்த அதியமான் கல்வெட்டு	145

சங்ககாலத்துப்

பிராமிக் கல்வெட்டுமுத்துக்கள்

முன்னுரை

தமிழ்மொழி மிகப் பழையானது. மிகப் பழங்காலத்திலேயே தமிழர் தமிழை வளர்த்தனர். அவர்கள் தமிழ்நூல்களைச் சுவடிகளில் எழுதினார்கள். நூல்களை எழுதுவதற்கு எழுத்து வேண்டும். எழுத்துக்களையும் அமைத்து நூல் எழுதினார்கள். ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழில் நூல்கள் எழுதப்படுகின்றன. தமிழ் எழுத்துக்கள் காலத்துக்குக் காலம் மாறிமாறி வந்துள்ளன. எழுத்துக்களின் வரி வடிவம் மாறிக்கொண்டு இருந்தபடியால், பண்டைக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட தமிழ் எழுத்தின் வரிவடிவம் இன்னதென்று இப்போது தெரியவில்லை. பண்டைக் காலத்துத் தமிழ் எழுத்து மறைந்து போயிற்று.

கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில், அசோக மாமன்னர் பாரத நாட்டை அரசாண்ட காலத்தில், தென்னிந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பௌத்த மதம் வந்து பரவிற்று. அசோக மாமன்னரின் பாட்டனான சந்திரகுப்த மௌரியன் ஆட்சிக் காலத்தில் சமண சமயம் தென்னிந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் வந்து பரவிற்று. சமணம் பௌத்தம் என்னும் இரண்டு மதங்களும் பரவுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் அந்த மதங்களின் துறவிகளே. பௌத்த மதத்தோர்களும் சமண சமய முனிவர்களும் ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் போய்த் தங்கள் தங்களுடைய மதங்களைப் பரப்பினார்கள். அசோக மாமன்னன் பொறித்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இரண்டு, மாமன்னனாகிய அவர் தமிழகத்திலும்

இலங்கையிலும் பௌத்த மதப் பிக்குகளை அனுப்பித் தர்ம விஜயம் (அறவெற்றி) பெற்றதாகக் கூறுகின்றன. அஃதாவது பௌத்த மதத்தைப் பரவச்செய்ததைக் கூறுகின்றன. அசோக மாமன்னருடைய இரண்டாம் எண்ணுள்ள பாறைக் கல்வெட்டும் பதினமூன்றாம் எண்ணுள்ள பாறைக் கல்வெட்டும் இந்தச் செய்தி களைக் கூறுகின்றன. தென்னிந்தியாவிலும் தமிழகத்திலும் பௌத்த மதத்தைக் கொண்டுவந்து பரவச் செய்த பௌத்த பிக்குகள் பிராமி எழுத்தையுங் கொண்டுவந்து பரவச் செய்த தூர்கள். அந்தக் காலத்திலேயே சமண சமயத்தைப் பரப்பி வந்த ஆருகத மதத்து முனிவர்களும் பிராமி எழுத்தையும் பரப்பினர்.

தமிழகத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பௌத்த சமண மதங்கள் விரைவாகப் பரவியதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அந்த மதப் பரப்புநர்கள் அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழியிலேயே தங்கள் மதங்களைப் பரப்பியதுதான். சமயப் பரப்புப்பணியை, நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியாத மொழிகள்மூலம் செய்யக் கூடாது என்பதும், அந்தந்த நாட்டுத் தாய்மொழியிலேயே மதப் பரப்புதல் செய்ய வேண்டும் என்பதும் பௌத்த சமண சமயங்களின் முக்கியமான கொள்கை. ஆகவே, தமிழகத்துக்கு வந்து பௌத்த சமண சமயங்களைப் பரவச் செய்த தேரர்களும் முனிவர்களும், தங்கள் மதக் கொள்கைகளைப் பாவி, அர்த்தமாகதி (பிராகிருத) மொழிகள் வாயிலாக வளர்க்காமல், தமிழ்மொழி வாயிலாகவே வளர்த்தார்கள். ஆகவே, பௌத்த சமண சமயங்கள் அக் காலத்தில் தமிழகத்தில் விரைவாகப் பரவின.

பிராமி எழுத்து

ஆனால், அவர்களுடைய மத நூல்கள் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்தபடியாலும், அந்த நூல்களில் எழுதப்பட்டிருந்த எழுத்து பிராமி எழுத்தாக இருந்தபடியாலும் அவர்கள் மூலமாகப் பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் நுழைந்தது. இவ்வாறு பௌத்த சமண சமயங்களோடு பிராமி எழுத்தும் தமிழ் நாட்டில் கால் ஊன்றியது. இவ்வாறு கடைச்சங்க காலத்தில், கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் பிராமி எழுத்து புகுந்தது. அக்

காலத்தில் வடஇந்தியா முழுவதும் பிராமி எழுத்து வழங்கிவந்தது. அந்தப் பிராமி எழுத்தைத்தான் அவர்கள் தமிழகத்துக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்.

அவர்கள் வருவதற்கு முன்னே தமிழகத்தில் தமிழர் ஒருவகையான தமிழ் எழுத்தை எழுதி வந்தனர். அந்தத் தமிழ் எழுத்து, பிராமி எழுத்து வந்த உடனே மறைந்துவிடவில்லை. புதிதாக வந்த பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் பரவுவதற்குச் சில காலம் சென்றது. பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் பரவுவதற்கு ஒரு நூற்றாண்டாவது சென்றிருக்க வேண்டும்.

பொளத்த சமண சமயங்களை வளர்த்த பொளத்த பிக்குகளும் சமண முனிவர்களும் தங்கியிருந்த இடங்களுக்குப் பள்ளி என்பது பெயர். அவர்கள், ஊர்ச் சிறுவர்களைத் தம்முடைய பள்ளிகளுக்கு அழைத்து அவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தார்கள்; பள்ளிகளில் சிறுவர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தபடியால் பாடசாலைகளுக்குப் 'பள்ளிக்கூடம்' என்று புதிய பெயர் ஏற்பட்டது. அப் பெயர் இன்றளவும் வழங்கி வருகிறது. பள்ளிக்கூடங்களில் அவர்கள் பழைய தமிழ் எழுத்தைக் கற்பித்தார்கள். மத நூல்களைப் படிப்பதற்காகச் சிறுவர்களுக்குப் பிராமி எழுத்தையும் கற்பித்தார்கள். காலப் போக்கில் பழைய தமிழ் எழுத்து பையப்பைய மறைந்து போய்ப் புதிய பிராமி எழுத்து பரவத் தொடங்கியது. பழைய தமிழ் எழுத்து மறைந்துவிடவே புதிய பிராமி எழுத்து நாட்டில் பயிலப்பட்டது. தமிழ்நூல்கள் பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்டன. பிராமி எழுத்து கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையில் வழங்கி வந்தது.

வட்டெழுத்து

அதன் பிறகு பிராமி எழுத்து வரி வடிவத்தில் மாறுதல் அடையத் தொடங்கி வட்டெழுத்தாக உருவடைந்தது. பிராமி எழுத்து திரிபடைந்த உருவமே வட்டெழுத்தாகும். வட்டெழுத்து ஏறத்தாழ கி. பி. 4ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் தமிழகத்தில் வழங்கிற்று. அப்போது

சுவடிகளும் கல்வெட்டுக்களும் வட்டெழுத்திலும் எழுதப்பட்டன. பல்லவ அரசர் காலத்தில் தொண்டை நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் வட்டெழுத்து மறைந்து வேறுவகையான பல்லவர் எழுத்து வழங்கி வந்தது. ஆனால், வட்டெழுத்து பாண்டி நாட்டிலும் சேர நாட்டிலும் தொடர்ந்து வழங்கி வந்தது. கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில், சோழர் பாண்டியரை வென்று அரசாண்ட காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் வழங்கி வந்த வட்டெழுத்தை மாற்றிச் சோழர் இக் காலத்துத் தமிழெழுத்தைப் புகுத்தினார்கள். ஆகவே 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு பாண்டி நாட்டில் வட்டெழுத்து மறைந்து போயிற்று. சேர நாட்டில் வழங்கி வந்த வட்டெழுத்து பிற்காலத்தில் மாறுதல் அடைந்து கோலெழுத்தாக உருவம் பெற்றது. அண்மைக் காலத்தில் கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில், மலையாள மொழியின் தந்தை என்று கூறப்படுகிற துஞ்சத்து இராமாநுசன் எழுத்தச்சன், கிரந்த எழுத்திலிருந்து¹ இப்போதைய மலையாள எழுத்தை உண்டாக்கினார். அதன் பிறகு மலையாள நாட்டில் கோலெழுத்தும் மறைந்து போயிற்று.

நான்குவகை எழுத்துக்கள்

தொடக்க காலத்திலிருந்து இன்று வரையில் தமிழர் நான்கு வகையான எழுத்துக்களை எழுதி வந்தனர் என்பதை அறிகிறோம். சங்ககாலத்தில் வழங்கிவந்த பழந்தமிழ் எழுத்து, பிறகு வந்த பிராமி எழுத்து, பிராமியிலிருந்து உருவம் பெற்ற வட்டெழுத்து, தற்காலச் சோழர் எழுத்து என்பவை அவை. பழந்தமிழ் எழுத்துச் சுவடிகளும், பிராமி எழுத்துச் சுவடிகளும் வட்டெழுத்துச் சுவடிகளும் இக்காலத்தில் அடியோடு மறைந்துபோய்விட்டன.

1. கிரந்த எழுத்து என்பது தென் இந்தியாவில் வழங்கிவந்த ஒரு வகையான எழுத்து. இந்த எழுத்தைப் பெளத்தரும், சமணரும் தென்னிந்தியாவில் புத்தாக அமைத்தார்கள். கிரந்த எழுத்தை அவர்கள் பிராமி எழுத்திலிருந்து உருவாக்கினார்கள். கிரந்த எழுத்தைப் பிராகிருத நூல்களை எழுதவும் சமஸ்கிருத நூல்களை எழுதவும் பயன்படுத்தினார்கள். கிரந்த எழுத்து குமரிபுனையிலிருந்து வடக்கே வந்திய மலை வரையில் நெடுங்காலம் வழங்கிவந்தது.

ஏனென்றால் ஓலைச் சுவடிகள் இரண்டு நூற்றாண்டுக்கு மேல் நிலைத் திருப்பதில்லை. ஆகவே அந்த எழுத்துச் சுவடிகள் இப்போது முழுவதும் மறைந்துவிட்டன. ஆனால் வட்டெழுத்தின் வரிவடிவம் இப்போதும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. மலைக் குகைகளிலும் குன்றுப் பாறைகளிலும் செப்பேடுகளிலும் எழுதப்பட்ட வட்டெழுத்துச் சாசனங்கள் அழியாமல் கிடைத்துள்ளன. வட்டெழுத்துக்கு முன்பு வழங்கிவந்த பிராமி எழுத்துக்கு முன்பு வழங்கப்பட்ட பழைய தமிழ் எழுத்தின் வரிவடிவம் இதுவரை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. சங்ககாலத்தில் எழுதப்பட்ட பழைய நடுகற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் ஒருவேளை அந் நடுகற்களில் பழைய தமிழ் எழுத்து வடிவத்தைக் காணக்கூடும். (இப்போது கிடைத்துள்ள நடுகற்கள் கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட நடுகற்கள்.)

பிராமி எழுத்தின் கரந்தூறை வாழ்க்கை. (அஞ்ஞாதவாசம்)

நம்முடைய இப்போதைய ஆய்வு பிராமி எழுத்தைப்பற்றிய தாதலால் இதைத் தொடர்ந்து ஆராய்வோம். தமிழகத்தில் வழங்கி வந்த பிராமி எழுத்து ஏறத்தாழ கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் மறைந்துவிட்டது என்று கூறினோம். ஆனால் மலைக் குகைகளிலும் பாறைக் குன்றுகளிலும் அந்தக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் அழியாமல் இன்றளவும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. பதினேழு நூற்றாண்டுகள் மறைந்து கிடந்த அந்த எழுத்துக்கள் தற்செயலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 1700 ஆண்டுகள் மறைந்து கிடந்த பிராமி எழுத்துக்கள், மலைக்குகைகளிலே ஒளிந்துகிடந்த அந்த எழுத்துக்கள் இப்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அது வரையில் அவை மறக்கப்பட்டு மறைந்து கிடந்தன. மறக்கப்பட்டு மறைந்து கிடந்ததற்குக் காரணம், இடைக் காலத்திலே புதிய புதிய எழுத்துக்கள் தோன்றி வழங்கி வந்ததுதான்.

என்ன மொழி?

கி. பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் மறைந்துபோன பிராமி எழுத்து 20ஆம் நூற்றாண்டில் தற்செயலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சியாளர் அலுவலகத்தைச் சேர்ந்த ஆங்கிலேயர் ஒருவர் 1906ஆம் ஆண்டு பாளையங்கோட்டைக்கு அடுத்த மருகால்தலை என்னும் ஊருக்குச் சென்றவர், அவ்வூருக்கு அருகில் உள்ள குன்றுகளுக்குச் சென்றார். அங்கு ஒரு குன்றில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள குகையின் வாயிலின் அருகில் சென்ற போது குகைவாயிலின் மேற்பாறையில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டார். பிறகு அவர், அந்த எழுத்துக்களைப் பற்றித் தொல் பொருள்—ஆய்வுத்துறை மேலாளருக்குத் தெரிவித்தார். தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை அலுவலர் மருகால்தலைக் குன்றுக்குப்போய் அங்கிருந்த எழுத்துக்களைப் படி எடுத்து வந்தனர். பிறகு இந்தச் செய்தியை 1907ஆம் ஆண்டு எபிகிராபி ஆண்டு அறிக்கையில் வெளியிட்டார்கள். இந்த எழுத்துக்களை அவர்கள் அப்போது படிக்கத் தெரியாமல் இருந்தார்கள். இந்தக் கல்வெட்டுடெழுத்து, பிராமி எழுத்தாக இருக்கிறபடியால் இந்தக் கல்வெட்டின் வாசகம் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். இதற்கு முன்பே வட இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பிராமி எழுத்துச் சாசனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை பாலி (பிராகிருத) மொழியில் எழுதப்பட்ட பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள். மருகால்தலை பிராமி கல்வெட்டும் பாலிமொழியில் எழுதப்பட்டதென்று அவர்கள் ஊகித்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய அறிக்கையில் “அசோக மாமன்னருடைய சாசன எழுத்துக்களைப் போன்ற எழுத்தினால் இந்தப் பாலிமொழிச் சாசனம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தப் பழங்காலத்தில் பாண்டி நாட்டில் பாலிமொழி தெரிந்திருந்தது என்பது தெரிகிறது” என்று எழுதினார்கள்.² இது பிராமி எழுத்தினால் எழுதப்பட்ட³ தமிழ்மொழி வாசகம் என்பதை அறியாமல் அவர்கள் பாலி மொழி வாசகம் என்று கூறினார்கள்.

மருகால்தலை பிராமி கல்வெட்டு சண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு வேறு பல பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பாண்டி நாட்டிலும் மற்ற இடங்களிலும் புதியவாகக் சண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஆனாலும், திருப்பரங்குன்றம், மாங்குளம் (அரிட்டாபட்டி), முத்துப்பட்டி, வரிச்சியூர்,

2. Madras Epigraphy Report, 1907. Part II, Para 1. P. 60.

அழகர்மலை, கருங்காலக்குடி, கீழவளவு, மேட்டுப்பட்டி (சித்தர் மலை), விக்கிரமமங்கலம் (உண்டான்கல்லு), கொங்கர் புளியங்குளம், சித்தன்னவாசல், புகழூர், அரசலூர், மாமண்டூர், மாலகொண்டா முதலான இடங்களில் பழைய பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவ்வப்போது எபிகிராபி ஆண்டு அறிக்கையில் வெளியிடப்பட்டன.

பிராமிக்கு முந்திய எழுத்து

தமிழ் இலக்கியங்களின் பழைமையை அறியாதவர்கள், தமிழ் இலக்கியங்கள் கி. பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு, 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றியவை என்று அக்காலத்தில் எழுதியும் பேசியும் வந்தனர். பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு அவர்கள் தங்களுடைய கருத்து தவறு என்பதைக் கண்டார்கள். பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கும், கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தை யாகையால், தமிழ் இலக்கியங்கள் அக்காலத்திலேயே தோன்றிவிட்டன என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால், பிராமி எழுத்து தமிழகத்துக்கு வருவதற்கு முன்னமே, வேறு பழைய தமிழ் எழுத்து இருந்தது என்பதையும் அறியாமல், பிராமி எழுத்து தமிழகத்துக்கு வந்தபிறகுதான் தமிழருக்கு எழுத்து கிடைத்தது என்றும் பிராமி எழுத்தினால் அவர்கள் இலக்கியங்களை எழுதினார்கள் என்றும் சிலர் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். அஃதாவது கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தமிழில் எழுத்தும் இல்லை; இலக்கியமும் இல்லை என்பது இவர்கள் கருத்து.

அரிட்டாபட்டி கழுகுமலைக் குகையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கற்படுக்கைகள் பிராமி எழுத்துக்கள் இவற்றைப்பற்றி 1907 ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டுத்துறை, இந்தப் பிராமிக் கல்வெட்டெழுத்து. தமிழ் எழுத்தின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் பற்றியும் வட்டெழுத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சியைப் பற்றியும் விளக்கந்தருகிற அரிய சான்றாக இருக்கிறது என்று எழுதியமை முன்னமே காட்டினோம்.

‘தமிழ் நாட்டின் தெற்கு வட்டாரங்களில் பாறைகளிலும் குகைகளிலும் எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் எழுதப்பட்டவை. அந்தக் கல்வெட்டுக்கள், தமிழ் எழுத்தும் தமிழ்மொழியும் உருவடைந்துகொண்டிருந்த காலத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. தமிழரின் வட இந்தியக் கலாசாரத் தொடர்பு வளர்ச்சிக் காலத்தை இவை தெரிவிக்கின்றன’ என்று திரு. கே. ஏ. நீலகண்ட சாத்திரி எழுதியுள்ளார்.³ (கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலேயே பிராமி எழுத்து தமிழகம் வந்துவிட்டது. சாத்திரி கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு என்று காலத்தைக் குறைத்துக் கூறுகிறார்.)

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் பல தவறான கருத்துக்களை வெளியிட்ட திரு நீலகண்ட சாத்திரி பிராமி எழுத்தைப் பற்றியும் தவறாகக் கூறியுள்ளார்.

திரு நீலகண்ட சாத்திரியின் இந்தத் தவறான கருத்தை ஐரோப்பியத் தமிழறிஞராகிய டாக்டர் கமல் சுவலபில் அவர்களும் ஆராயாமல் இவரைப் பின்பற்றுவது வியப்பாக இருக்கிறது. இந்த அறிஞர், சாத்திரி கூறிய தவறான கருத்தையே பொன்போலப் போற்றி எழுதியுள்ளார்.

அசோகருடைய காலத்தில் அல்லது அவருடைய காலத்துக்குச் சற்றுப் பிறகு தமிழ் எழுத்து தமிழருக்குத் தெரிந்திருந்தது. கி. மு. 2ஆம் நூற்றாண்டளவில் தமிழ் மொழிக்குத் தமிழ்-பிராமி எழுத்து அமைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அமைத்துக் கொண்ட நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு அவ்வெழுத்து இலக்கியம் எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்னும் கருத்துப்பட டாக்டர் சுவலபில் எழுதுகிறார்.⁴ இந்தத் தவறான கருத்தையே அவர் மீண்டும் இன்னோர் இடத்தில் எழுதுகிறார்: கி. மு. 250 ல் அல்லது அதற்குச் சற்றுப் பின்னர் அசோகன் (கி. மு. 272-232)

3. Sangam literature: its cults and cultures, K. A. Nilakanta Sastri, 1962, p. 4.

4. The smile of Murugan, Dr. Kamil Zvelebil, 1973, p. 25.

உடைய தெற்குப் பிராமி எழுத்து தமிழ் ஒலியமைதிக்குப் பொருந்தத் தமிழில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. கி. மு. 200 - 100 க்கு இடையில் பௌத்த-சைனத் துறவிகள் இருந்த இயற்கைக் குகைகளில் தமிழ்-பிராமி எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டன என்று கூறுகிறார்.⁵

இவை ஆழ்ந்து ஆராயாமல் மேற்போக்காகக் கூறப்படுகிற கருத்துக்கள். தமிழின் பழையமையை யறிந்தவர், பிராமி எழுத்து வருவதற்கு முன்பு தமிழில் எழுத்து இல்லை, நூல்கள் இல்லை என்று கூறமாட்டார். தொடக்ககாலத்தில் தமிழில் ஏதோ ஒருவகையான தமிழ் எழுத்து வழங்கி வந்தது. பிராமி எழுத்து தமிழகத்துக்குப் புதிதாக வந்த பிறகு, அதற்கு முன்பு வழங்கிவந்த பழைய தமிழ் எழுத்து மறைந்துபோய், பிராமி எழுத்து நிலைத்துவிட்டது. 'பழையன கழிதலும் புதியனபுகுதலும், வருவல கால வகையி னானே' என்பது எழுத்து மாறுதலுக்கும் பொருந்தும். பழைய எழுத்தை மாற்றிப் புதிய எழுத்தை மேற்கொண்டதைத் துருக்கி நாட்டிலும் காண்கிறோம். துருக்கி மொழியின் பழைய எழுத்து அரபி எழுத்து. அரபி எழுத்தில் பழைய துருக்கி மொழி இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டன. அண்மைக் காலத்தில் துருக்கி நாட்டில் சீர்திருத்தங்களை உண்டாக்கிய துருக்கியின் தந்தை எனப்படும் ஆட்டா டர்க் என்பவர் பழைய அரபி எழுத்தை மாற்றிப் புதிதாக இலத்தீன் எழுத்தை (ஆங்கில எழுத்தை) அமைத்து விட்டார். இப்போது துருக்கியர் துருக்கி மொழி இலக்கியங்களைப் புதிய இலத்தீன் எழுத்தினால் எழுதி வருகிறார்கள். இப்போது இலத்தீன் எழுத்தினால் எழுதி வருவதனால், இலத்தீன் எழுத்து தான் துருக்கி மொழியின் ஆதி எழுத்து, இலத்தீன் எழுத்து வந்த பிறகுதான் துருக்கி இலக்கியம் உண்டாயிற்று என்று கூறுவது பொருந்துமா? அப்படிக்கூறுவது தவறு அல்லவா? இதுபற்றி விரிவாக எழுதுவதற்கு இஃது இடம் அன்று.

பிராமி எழுத்து வந்தபிறகுதான் தமிழர் இலக்கியம் வளர்த்தனர் என்று இவர்கள் கூறுவது தவறு. பிராமி எழுத்து வருவதற்கு முன்பே கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே

5. The smile of Murugan, Dr. Kamil Zvelabil, 1973, p. 140.

தமிழில் இலக்கியங்களும் நூல்களும் எழுதப்பட்டிருந்தன. கி. மு. 8ஆம் நூற்றாண்டிலே தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டது. இவற்றையறியாமல் பிராமி எழுத்து வந்த பிறகுதான் தமிழில் இலக்கியம் தோன்றியது என்று இவர்கள் கூறுவது தவறு. பிராமி எழுத்து வருவதற்கு முன்பு பழைய தமிழ் எழுத்து தமிழகத்தில் வழங்கி வந்தது. பிராமி எழுத்து வந்த பிறகு பழைய தமிழ் எழுத்து மறைந்துவிட்டது என்பதுதான் தமிழின் பழைமைக்கும் வரலாற்றுக்கும் பொருத்தமானது.

வடக்குப் பிராமியும் தெற்குப் பிராமியும்

பிராமி எழுத்து வடஇந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் அக்காலத்தில் வழங்கிவந்தது. ஆனால் தென்னிந்திய பிராமிக்கும் வட இந்திய பிராமிக்கும் வரி வடிவில் சிறு வேறுபாடுகள் உண்டு. இந்த வேறுபாடுகளை யறியாத காலத்தில் இவை சரியாகப் படிக்கப்படவில்லை. பிறகு தென்னிந்திய பிராமி எழுத்தைச் சரியாகப் படிக்க ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆந்திர நாட்டிலே கிருஷ்ண வட்டாரத்தில் பட்டிப்ரோலு என்னும் ஊரில் பழங்காலப் பௌத்தத் தூபி ஒன்று உண்டு. அந்தத் தூபியைத் திறந்து தொல்பொருள் ஆய்வாளர் ஆராய்ந்து பார்த்தபோது அந்தத் தூபிக்குள் வட்ட வடிவமான கல் பேழை காணப்பட்டது. அந்தப் பேழையின் விளிம்பைச் சுற்றிலும் பிராமி எழுத்து வாசகம் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பிராமி எழுத்துக்கும் வட இந்தியப் பிராமி எழுத்துக்கும் சிறு வேற்றுமை காணப்பட்டது. பட்டிப்ரோலு பிராமி எழுத்து தென் இந்திய பிராமி எழுத்துக்களைச் சரியாகப் படிப்பதற்கு உதவியாக அமைந்தது. தென் இந்தியப் பிராமி எழுத்தைத் திராவிடி என்று கூறினார்கள். பட்டிப்ரோலு பிராமி எழுத்து எபிகிராபியா இண்டிகா என்னும் வெளியீட்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.⁶

தமிழ்நாட்டுப் பிராமி எழுத்துக்களில் தமிழுக்கே தனிச் சிறப்பாக உள்ள ழ, ற, ன என்னும் எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. இந்தச் சிறப்பு எழுத்துக்களைப் பிராமி எழுத்து வருவதற்கு

முன்னே தமிழகத்தில் வழங்கிவந்த பழைய தமிழ் எழுத்திலிருந்து எடுத்துப் பிராமி எழுத்துக்களோடு அமைத்துக்கொண்டனர் என்று தோன்றுகிறது.

பிராமி எழுத்தின் ஒலி வடிவம்

பழங்காலத்தில் பாரத நாடு முழுவதும் வழங்கிவந்த பிராமி எழுத்து பிற்காலத்தில், வேறு எழுத்துக்கள் தோன்றிவிட்ட காரணத்தினால், மறக்கப்பட்டு மறைந்துபோயிற்று. நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே பிராமி எழுத்துச் சுவடிகள் மறைந்து விட்டன. ஆனால், மலைப் பாறைகளிலும் குகைகளிலும் எழுதி வைக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துச் சாசனங்கள் அழியாமல் வட இந்தியாவிலும், தென் இந்தியாவிலும் அங்கங்கே இருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கண்டுபிடித்தனர். பிராமி எழுத்தின் வரி வடிவங்களே காணப்பட்டவை யெல்லாம். அவற்றின் ஒலி வடிவங்கள் மறைந்து போயின. அவற்றின் ஒலி வடிவங்கள் ஒரு வருக்கும் தெரியவில்லை. அசோக மாமன்னரின் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களும் மற்றும் வேறு பல பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களும், அவ்வெழுத்துக்களின் ஒலி வடிவம் தெரியாத படியால், படிக்கப்படாமலே கிடந்தன. இந்தக் கல்வெட்டுக்களைப் படிக்க, திறவுகோல் கிடைக்காமல் இருந்தது.

கடைசியாக கி. பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் பிரின்ஸிப் என்னும் பெயருள்ள ஆங்கிலேயர் பல காலம் முயன்று பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களைப் படித்துத் திறவுகோலைக் கண்டுபிடித்தார். அஃதாவது பிராமி எழுத்தில் மறைந்துபோன ஒலி வடிவத்தைக் கண்டுபிடித்தார். அக்காலத்தில் ஆங்கிலேய தளபதிக்கு அங்குப் பழங்காசுகள் கிடைத்தன. அந்தக் காசுகளை அவர் வங்காள நாட்டுக்கு அனுப்பினார். பழம் பொருள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த பிரின்ஸிப் அந்தப் பழங்காசுகளை ஆராய்ந்தார். அந்தப் பழங்காசுகள் சிலவற்றில் அசோக மன்னர்காலத்து எழுத்துக்கள் (பிராமி எழுத்துக்கள்) பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. அக் காசுகளின் மறுபக்கத்தில் பழைய கிரேக்க எழுத்துக்களும் பொறிக்கப்பட்டி

ருந்தன. கிரேக்க எழுத்துச் சொற்களே பிராமி எழுத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்தது என்பதை யறிந்த இவர் கிரேக்க ஒலியைக் கொண்டு பிராமி எழுத்துக்களின் ஒலியைக் கண்டுபிடித்தார். இப்படிப் பல காலம் உழைத்ததன் விளைவாகப் பழைய பிராமி எழுத்துக்களின் மறைந்துபோன ஒலி வடிவத்தைக் கண்டறிந்தார். பிராமி எழுத்தின் வரி வடிவத்துக்கு ஒலி வடிவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதனால், பழைய பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் வாசிக்கப்பட்டன. பல நூற்றாண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த பிராமி எழுத்து வாசகம் 18ஆம் நூற்றாண்டில் படிக்கப்பட்டது.

தமிழ்ப் பிராமியின் வாசகம்

1906ஆம் ஆண்டு முதல் அவ்வப்போது தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்கிருந்த பிராமி எழுத்துக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட போதிலும் அந்த எழுத்துக்கள் நெடுங்காலம் படிக்கப்படவில்லை. பழம்பொருள் ஆய்வுத் துறையினர், இவ்வெழுத்துக்கள் பாவி மொழி அல்லது பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதாகக் கருதினார்கள். இந்தக் கருத்து பல ஆண்டுகள் நிலவியிருந்தது. இந்தப் பிராமி எழுத்துக்கள் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டன என்பதைப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அறிந்தனர். பிறகு இவ்வெழுத்துக்களைப் படித்த சிலர் தமிழராக இருந்தும் இக் கல்வெட்டுகளின் கருத்தைச் சரியாக அறியவில்லை. காரணம் என்னவென்றால், இந்த எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட காலத்தில் (கடைச் சங்க காலத்தில்), தமிழ்நாட்டில் இருந்த இலக்கியங்களையும் பழக்க வழக்கங்களையும் நாகரிகங்களையும் அறியாததுதான். மற்றும், வட இந்திய (ஆரிய). தொடர்புகளை இந்தக் கல்வெட்டுக்களோடு இணைக்கவேண்டும் என்னும் கருத்துடன் இவர்கள் ஆராய்ந்தனர். இதனால் இவர்களுடைய ஆராய்ச்சிகள் பிழைபட்டுள்ளன. அவர்கள் வெவ்வேறு கருத்துக்களை வெளியிட்டனர். தவறு இல்லாமல் சரியாக வாசிக்கப்பட்ட வாசகங்கள் மிகச் சிலவே.

வடமொழி வெறி

தமிழ்நாட்டிலுள்ள பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்து படித்துப் பொருள் காண்பவர் நடுநிலையுள்ளவராக

இருக்கவேண்டும். அந்த எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்ட காலத்துப் பழக்க வழக்கம் முதலியவற்றையும் அறிந்திருக்க வேண்டும். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாமல் உண்மை காணும் கருத்து உள்ளவராகவும் நேர்மையாளராகவும் இருக்கவேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வெறுப்பு உணர்வு உள்ளவராக இருத்தல் கூடாது.

தமிழ்நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த ஒருவர் அளவுகடந்த சமற்கிருத வெறியுள்ளவராக இருக்கிறார். அதுபற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. ஆனால் அவர் தமிழ்மொழியீதும் தமிழர் மீதும் வெறுப்புள்ளவராகவும் தவறான எண்ணமுள்ளவராகவும் இருக்கிறார். அவர் அவற்றைத் தம் இடத்திலேயே வைத்துக் கொண்டால் தவறு இல்லை. ஆனால் தமிழ் மொழியைப்பற்றித் தாக்கி எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே அதை இங்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. திரு. சி. கிருட்டிணராவ் என்பவர் வெறுப்புணர்வுடன் எழுதியுள்ளதை இங்குக் காட்டவேண்டியிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டுமுத்துக்களை முதல் முதலாகப் படித்தவர் எபிகிராபி இலாகாவில் இருந்த ராவ்சாகிப் எச். கிருட்டிண சாத்திரியும், திரு கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யரும் ஆவார். இவர்கள் தமிழ்நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை சமற்கிருத—பிராகிருத மொழிக் கண்ணோட்டத்தோடு படித்து அரை குறையான கருத்துக்களைக் கூறினார்கள். இவர்கள் தங்கள் ஆராய்ச்சியில், இந்தக் கல்வெட்டுக்களில் தமிழ்ச் சொற்களும் இருக்கின்றன என்று கூறினார்கள். இவர்களுக்குப் பிறகு இந்தக் கல்வெட்டுமுத்துக்களை ஆராய்ந்த நாராயண ராவ், இவர்கள் கூறியதை முழுவதும் மறுத்துக் கல்வெட்டுக்களுக்குத் தொடர்பில்லாதவற்றைக் கூறித் தமக்குள்ள தமிழ் வெறுப்பையும் சமற்கிருத வெறியையும் காட்டியுள்ளார். இவர் எழுதியுள்ளதன் சுருக்கம் இது :

எபிகிராபி இலாகாவிலிருந்த ராவ் சாகிப், எச். கிருட்டிண சாத்திரி 1919 ஆம் ஆண்டில் புனாவில் நடைபெற்ற அகில இந்திய முதலாவது ஓரியண்டல் மாநாட்டில், தமிழ்நாட்டுப் பிராமி கல்வெட்டுமுத்துக்களைப் பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தார். திரு கே. வி. சுப்பிர

மணிய அய்யர் 1924ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் நடந்த அகில இந்திய மூன்றாவது ஓரியண்டல் மாநாட்டில் அதே பொருள் பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தார். இந்த இரண்டு கட்டுரைகளும் இந்தப் பிராமி எழுத்துக்களின் பொருளை ஒருவாறு கூற முயன்றுள்ளன. இவர்களுடைய இந்த முயற்சிகள் இரண்டு வகையான கேடுகளுக்குக் காரணமாக உள்ளன. 1. இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களிலே, வேறு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படாத எழுத்துக்கள் காணப்படுவதால், அந்த எழுத்துக்களைச் சரியாக உச்சரிக்க முடியாதது ஒன்று. 2. இவர்கள் இருவரும் இந்தக் கல்வெட்டுக்களில் சில தமிழ்ச் சொற்கள் இருக்கின்றன என்பதை ஒத்துக்கொண்டிருப்பது இன்னொன்று.

திரு சுப்பிரமணிய அய்யர், இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டவை என்று முன்னமேயே முடிவு செய்துகொண்டு இக்கல்வெட்டுக்களில் உள்ள சில எழுத்துக்களுக்கு முன்பின் அறியாத ஒலிகளைக் கற்பித்துக்கொண்டு படித்து அதிகக் குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டார். இந்தப் பிராமி சொற்றொடர்களைத் தமிழ்மொழிச் சொற்றொடர்கள்தாம் என்று நிலை நிறுத்தமுடியாத இவருடைய கற்பனைகள், இவரை இவைபற்றி ஆராய்ச்சி செய்யத்தூண்டி, இவருடைய கருத்துக்களுக்கு ஒப்பப் பல வகையான மாற்றங்களைச் செய்துவிட்டது. கிருட்டிண சாத்திரியும் கூட இவை தமிழ்மொழிக் கல்வெட்டுகள் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு இவற்றில் தமிழ்ச் சொற்களையும் பிராகிருத மொழிச் சொற்களையும் கலந்து வாசகங்களைத் தாறுமாருக்கிவிட்டார்.

இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மீகப் பழையகாலமாகிய கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இவற்றைத் தமிழ்மொழி என்று கூறிக் தமிழுக்குப் பழைமை கொடுப்பது கூடாது. கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களைத் தற்காலத் தமிழுடன் பொருத்தி உருமாற்றுவது விழிப்புணர்வு இன்றித் தவறான வழியில் செலுத்துவதாகும் என்று பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தக் கல்வெட்டுக்களைப் படித்த கிருட்டிண சாத்திரி, சுப்பிரமணிய அய்யர் போன்றவர்களே அதிகமாக மாறுபடுகிறபோது

நான் மட்டும் சரியாகப் படித்துப் பொருள் காண்பேன் என்று நான் சொல்லவில்லை. அப்படிக்கூறுவது அறியாமையாகும். இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் பிராமி எழுத்தினால் எழுதப்பட்டிருப்பதனாலும், ஏனைய (வடநாட்டுப்) பிராமி எழுத்துக்கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதனாலும், இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களும் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவையே என்று கருதி இவற்றிற்குப் பொருள் காண முயல்கிறேன்.

இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் பிராமி எழுத்தினால் எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும். இதுவரையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் பிராகிருத மொழியில்தான் எழுதப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டுக்களில் இரண்டொரு எழுத்துக்கள் தவிர மற்ற எழுத்துக்கள் எல்லாம்தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இவற்றைக் கிருட்டிண சாத்திரி திறமையாகப் படித்திருக்கிறார். இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களில் புதுமையாகக் காணப்படுகிற இரண்டொரு எழுத்துக்களைக் கொண்டு இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் பிராகிருதம் அல்லாத மொழி (தமிழ்மொழி) என்று கருதுவது கூடாது. இந்தப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில், ஏனைய பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படாத எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. சில எழுத்துக்கள் வியப்பான புதிய உருவத்தைப் பெற்றுள்ளன.

இந்தக் கல்வெட்டுக்களின் வியப்பான அமைப்பு என்ன வென்றால், இவை பிராகிருத மொழியைச் சேர்ந்த பைசாச மொழி என்பதே. பிராகிருத மொழி இலக்கண ஆசிரியர் கருத்துப்படி, பாண்டி நாட்டிலே பேசப்பட்ட மொழி பைசாச மொழியாகும். அவர்களுடைய இந்தக் கருத்தை இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் மிகப் பொருத்தமாக உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு திரு. நாராயண ராவ் தமக்குள்ள அளவு கடந்த தமிழ் வெறுப்பினையும் அளவு கடந்த சமற்கிருத வெறியையும் வெளிப்படையாகக் காட்டியுள்ளார்.⁷ இந்தச் சமற்கிருத வெறிய

7. 'The Brahmi Inscription of South India, C. Narayana Rao, pp. 362-376. The New Indian Antiquary, Vol. I, 1938-39.

ருடைய கோமாளித்தனமான ஆராய்ச்சியை, பிராமி எழுத்து ஆராய்ச்சியில் பிறகு பார்ப்போம்.

இந்தியாவில் வழங்கி வருகிற மொழிகளில் தமிழ்மொழி மிகப் பழையானது என்பதையும் அது சமற்கிருதத்தைவிடத் தொன்மையானது என்பதையும் செம்மை மனம் படைத்த அவர்கள் அறிவார்கள். வெறுப்பும் மொழிவெறியுங் கொண்ட நாராயணரால் போன்றவர்கள் உண்மையை அறியமாட்டார்கள்.

என்ன மொழி?

தமிழ்நாட்டுப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டபோது, கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிக்காரருக்குக் குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. இலங்கையிலும் வடஇந்தியாவிலும் காணப்படுகிற பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால், தமிழ்நாட்டில் காணப்படுகிற பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களும் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். அவ்வாறே கல்வெட்டு இலாகா ஆண்டு அறிக்கையிலும் இவை பாலி மொழில் எழுதப்பட்டவை என்று எழுதினார்கள். ஆனால் படிக்க முயன்றபோது பிராகிருத மொழிக்கு மாறுபாடான வாக்கியங்களும் சொற்களும் காணப்பட்டன. கடைசியில் இந்த எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளது தமிழ் மொழி என்று அறிந்தனர். ஆனால், பாலி, ஆர்த்தமாகதி போன்ற பிராகிருத மொழிச் சொற்களும் இக் கல்வெட்டுக்களின் இடையிடையே காணப்படுகின்றன. இந்தச் சொற்களைச் சமற்கிருத மொழிச் சொற்கள் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய கருத்து தவருனது. அவை சமற்கிருத மொழிச் சொற்கள் அல்ல; பிராகிருத மொழிச் சொற்கள். இந்தக் கல்வெட்டுமுத்துக்களை எழுதியவர் பௌத்த சைன சமயத்தவர். இவர்கள் பிராகிருத மொழியைப் பயின்றவர். ஆகவே இந்தக் கல்வெட்டு வாக்கியங்களில் பிராகிருத மொழிச் சொற்களைச் சேர்த்து எழுதினார்கள். சங்க காலத்திலே தமிழில் வட இந்திய மொழியான பிராகிருதச் சொற்களே முதலில் கலந்தன. ஏனென்றால், பிராகிருத மொழியைப் பயின்றவர்:

பெளத்த சமண சமயத்தார்களே. தமிழ்நாட்டில் எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாம் தமிழ்மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. அவை கடைச்சங்க காலத்தில் கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. அவை பிராகிருத மொழி பயின்ற பெளத்த சமணர்களால் எழுதப்பட்டவையாகையால் இத்தமிழ் மொழித் தொடரின் இடையிடையே பிராகிருத மொழிச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் கலவாத தமிழ் மொழித் தொடர்களும் இந்தக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன.

இடர்ப்பாடுகள்

பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களைப் படிப்பதில் இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. இவ்வெழுத்துக்கள் கற்பாறைகளில் எழுதப்பட்டுள்ளபடியால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட இந்த எழுத்துக்கள் காலப் பழைமையினாலும் தட்பவெப்பக் கால நிலைகளினாலும் தேய்ந்தும் மழுங்கியும் உருமாறியும் உள்ளன. கற்பாறைகளில் உள்ள கீறல், பிளவு, வெடிப்பு, புள்ளி புரைசல்கள் முதலானவற்றினால் கல்வெட்டெழுத்துக்களின் சரியான வடிவம் தெரிவதில்லை. சில இடங்களிலே இன்ன எழுத்துதான் என்று அறிய முடியாதபடி சிதைந்துள்ளன. அவற்றின் சரியான வடிவத்தைக் கண்டுபிடித்துப் படிப்பது சங்கடமாக இருக்கிறது.

எழுத்தைப் பொறித்த கற்றச்சர் சில சமயங்களில் இடையே எழுத்துக்களைப் பொறிக்காமல் விட்டுவிடுவதும் உண்டு. இந்தப் பிழை பெரும்பாலும் ஒற்றெழுத்து இரட்டித்து வரும் இடங்களில் காணப்படுகின்றது. பளி, கொடுபிதவன், குறு, குன்றது, தசன், உப்பு, இயகன் என்று ஒற்றெழுத்து இரட்டிக்காமல் விடுபட்டிருக்கும். இவற்றை முறையே பள்ளி, கொடுப்பித்தவன், குன்று, குன்றத்து, தச்சன், உப்பு, இயக்கன் என்று இடமறிந்து படிக்க வேண்டும்.

புள்ளி இடப்பட வேண்டிய எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் புள்ளி இல்லாமலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றைக் கூறுகிறோம். பெருங்கடுங்கொன, தமமம,

அதிட்டானம், கிரன, ஊர, ஆதன என்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். இவற்றைப் புள்ளியிட்டு முறையே பெருங்கடுங்கோன், தம்மம், அதிட்டானம், கீரன், ஊர், ஆதன் என்று படிக்க வேண்டும்.

இகர சுற்றுச் சொற்களும் ஐகர சுற்றுச் சொற்களும் சில இடங்களில் யகரமெய் சேர்த்து எழுதப்பட்டுள்ளன. மணிய், ஆந்தைய், மதிரைய், கணிய், பாளிய், வழத்திய் என்று எழுதப்பட்டவை முறையே மணி, ஆந்தை, மதிரை, கணி, பாளி, வழத்தி என்று படிக்கப்பட வேண்டும். சில இடங்களில் இகர சுற்றுச் சொற்களின் கடைசியில் இகரமும் யகர மெய்யும் சேர்த்து எழுதப்பட்டிருப்பதும் உண்டு. நெல்வெளிய்ய், பாளிய்ய் என்பவற்றை நெல்வெளி, பாளி என்று படிக்க வேண்டும். இவ்வாறு எழுதுவது அக்காலத்து முறை.

குறியீடுகள்

பிராமி எழுத்து வாக்கியங்களின் இறுதியில் சில குறிகள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கொங்கர் புளியங்குளம், அழகர்மலை இவ்விரண்டு இடங்களில் உள்ள பிராமி எழுத்துச் சொற்றொடர்களின் கடைசியில் இக்குறிகள் காணப்படுகின்றன. மற்ற இடங்களில் இக்குறிகள் காணப்படவில்லை. அந்தக் குறிகள் இவை.

இந்தக் குறியீடுகளும் வேறுசில குறியீடுகளும் இலங்கையில் உள்ள பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்படுகின்றன.

இந்தக் குறியீடுகள், வாக்கியத்தின் முடிவைக் காட்டுகின்றன என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகிறார்கள். கிருட்டிணசாத்திரி, கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், ஐ. மகாதேவன், டி. வி. மகாலிங்கம் ஆகியோர் இவ்வாறு கருதுகின்றனர். இவர்களுடைய கருத்து தவறானது என்று தோன்றுகிறது. இந்தக் குறிகள் வேறு ஏதோ பொருளைத் தெரிவிக்கின்றன.

卐 இந்தக் குறியை சுவஸ்திகம் என்றும் இது மங்கலத்தைக் குறிக்கிறது என்றும் திரு. கிருட்டிண சாத்திரி கருதுகிறார். இவர்

கூறுவது தவறு என்று தோன்றுகிறது. சுவஸ்திகத்தின் குறியீடு இப்படி இருக்கும். நாற்சதுரமாக அமைந்த இந்தக் குறியீடு வேறு எதையோ குறிக்கிறது என்று தோன்றுகிறது.

மேலே காட்டப்பட்ட குறிகள் ஏதோ எண்ணின் அளவை (பொன் அல்லது நாணயத்தின் மதிப்பைத்) தெரிவிக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது. கொங்கர் புளியங்குளத்துக் கல்வெட்டில்,

‘பாகலூர் போத்தன் பிட்டன் ஈந்தவை பொன்’

‘குட்டு கொடங்கு ஈத்தவன் சிறு ஆதன் பொன்’

என்று எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சொற்றொடர்களின் இறுதியில் உள்ள குறிகள், இவர்கள் செலவு செய்த பொன்னின் மதிப்பைத் தெரிவிக்கின்றன என்பது இந்தக் குறியீடுகளின் முன் உள்ள ‘பொன்’ என்னும் சொல்லினால் அறிகிறோம். எனவே இந்த அடையாளங்கள் இவர்கள் இக் குகைகளில் கற்படுக்கைகளை அமைப்பதற்குச் செலவு செய்த பொன்னின் அளவை (மதிப்பைத்) தெரிவிக்கின்றன என்பது ஐயமில்லாமல் தெரிகிறது.

அழகர் மலைப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களிலும் குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், குறியீடுகளின் முன்பு ‘பொன்’ என்னும் சொல் இல்லை. இலலாமற்போளும் இக் குறியீடுகள் செலவு செய்யப்பட்ட பொன்னின் மதிப்பைக் குறிக்கின்றன என்று கருதலாம். அக் குறியீடுகள் இவை:

‘மதுரை பொன் கொல்லன் ஆதன் ஆதன்’

‘மதுரை உப்பு வாணிகள்’

‘பணித வாணிகள் நெடுமுலன்’

‘அணிகள்’

‘கொழுவாணிகள் இளஞ்சேந்தன்’

இந்தப் பெயர்களின் இறுதியில் உள்ள குறியீடுகள் இப் பெயருள்ளவர் இக்குகையில் கற்படுக்கைகளை அமைப்பதற்காகச்

செலவு செய்த தொகையைக் குறிக்கின்றன என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வழங்கிவந்த இந்தக் குறியீடுகள் குறிப்பிடுகிற பொன்னின் அளவு (மதிப்பு) இன்னதென்று இப்போது தெரியவில்லை.

கற்படுக்கைகள் ஏன்?

அந்தப் பழங்காலத்திலே பௌத்த சமயத்துத் தேரர்களும் சைன சமயத்துத் துறவிகளும் ஊர்களில் தங்காமல் ஊருக்கப்பால் காடுகளில் மலைக்குகைகளில் இருந்து தவம் செய்தார்கள். பாயில் படுக்காமல் தரையில் படுப்பது அவர்களுடைய நோன்பு. அவர்கள் இருந்த குகைகளின் கற்றரைகள் இயற்கையாகக் கரடுமுரடாகவும் மேடுபள்ளமாகவும் இருந்தன. ஆகவே, அவர்களுடைய சாவகர்கள் (சாவகர் - சிராவக இல்லறத்தார்) கற்றரைகளைச் சமப்படுத்திச் செம்மையாக்கி வழவழப்புள்ள கற்படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தார்கள்.

மழை பெய்தால் பாறைகளின் மேலிருந்து வழிந்து வருகிற மழைநீர், குகை வாயிலின் மேற்பாறை வழியாக விழுந்து குகையின் உட்புறத்தை நனைத்து ஈரமாக்கிவிடும். குகை வாயிலின் மேற்புறப் பாறையிலிருந்து விழுகிற நீர் காற்றினால் உந்தப்பட்டுக் குகை முழுவதும் பாய்ந்து நனைத்துவிடும். அதனால் குகைக்குள் இருக்கும் துறவிகளின் உடம்பு நனைந்து ஈரமாகிக் குளிரும் காய்ச்சலும் ஏற்படும். இவ்வாறு நேராதபடி, குகை வாயிலின் மேற்பாறையிலிருந்து மழைநீர் வாயிற்புறத்தில் விழாதபடி தடுத்து மழைநீர் பாறைகளின் இரு புறமும் பக்கவாட்டமாக வழிந்து போகும்படி உளியினால் மேற்புறப் பாறையைச் செதுக்கித் தூம்புபோல அமைத்தனர். இவற்றை யெல்லாம் கற்றச்சரைக் கொண்டு செய்விக்கவேண்டும். கற்றச்சருக்குக் கூலியாகப் பொருள் தர வேண்டும்.

பொருள் செலவு செய்து மலைக்குகைகளில் கற்படுக்கைகளை அமைத்தும் மழைநீர் உள்ளே விழாதபடி தடுத்துப் பக்கங்களில் வழிந்து போகும்படி தூம்புகளைச் செதுக்கியும் கொடுத்தனர்.

தாங்கள் அளித்த கொடைகளைப் பற்றி ஏடுகளில் தங்கள் பெயர்களை எழுதிவைப்பது உலக இயற்கை. இவற்றை அமைத்துக் கொடுத்தவர் தங்கள் பெயர்களைக் கற்படுக்கைகளிலும் குகைவாயில் களின் மேலும் செதுக்கி வைத்தனர். குகைகளில் இருந்த துறவிகள் பௌத்த-சைன மதத்தவர் ஆகையாலும் அவர்களுக்காகப் படுக்கைகளை அமைத்துக்கொடுத்தவரும் அந்த மதங்களைச் சேர்ந்தவர் ஆகையினாலும் அந்த மதத்தார் கையாண்டு வந்த பிரயமி எழுத்தினால் இதை எழுதி வைத்தார்கள். (சைவ வைணவ மதத்துத் துறவிகள் காடுகளிலும் குகைகளிலும் வசிக்க வில்லை. ஆகவே அவர்களுக்குக் குகைகளில் கற்படுக்கைகள் அமைக்கப்படவில்லை.)

சங்கச் செய்யுட்கள் ஏன் கூறவில்லை?

கடைச் சங்க காலத்திலே (கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில்) எழுதப்பட்ட சங்கச் செய்யுட்களிலே இந்தக் குகைகளைப் பற்றியும் இங்கு இருந்த முனிவர்களைப் பற்றியும் ஏன் கூறப்படவில்லை என்று கேள்வி எழுகிறது. சங்கச் செய்யுட்களை எழுதினவர் பெரும்பாலும் பௌத்த-சமணர் அல்லாத சைவ-வைணவர்கள். மேலும் அவர்கள் அகப்பொருள் புறப் பொருள்களைப் பற்றி, செய்யுட்களைச் செய்தனர். காதலையும் வீரத்தையும் பற்றிப் பாடின செய்யுட்களில் துறவிகள் (சமண-பௌத்தத் துறவிகள்) இடம்பெற வேண்டிய வாய்ப்பு இல்லை. ஆகவே இவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் சங்கச் செய்யுட்களில் இடம் பெறவில்லை.

ஆனால், சங்கச் செய்யுட்களிலே காடுகளில் குகைகளில் வசித்த முனிவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் குறிப்பாகக் காணப்படுகின்றன. சல்லியங்குமரனார் நற்றிணை 141ஆம் செய்யுளில் 'குன்றுறை தவசியரை'க் குறிப்பிடுகிறார்.⁸

8. "பொரியரை ஞெ மீர்த்த புழற் காய்க் கொன்றை
கீடிய சடையோடு ஆடா மேனிக்
குன்றுறை தவசியர் போல"

(நற். 141 : 3 - 5)

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், சமண மதத்துத் துறவிகள் மலைப்பக்கங்களில் இருந்ததைக் குறிப்பாகக் கூறுகிறார்.*

கலித்தொகை மருதக்கலி 28ஆம் செய்யுள் 'கடவுட்பாட்டு' என்று கூறப்படுகிறது. (கடவுள்—முனிவர், துறவிகள்). இந்தச் செய்யுளிலும் சமண சமயத்துத் துறவிகள் மலையில் இருந்தது குறிப்பாகக் கூறப்படுகிறது. கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் சமண சமயத் துறவிகள் மலைகளில் இருந்து தவஞ் செய்தனர். இதைத் திருஞான சம்பந்தர் 'ஆனைமாமலை ஆதியாய இடங்களில்' சமண சமயத் துறவிகள் இருந்ததைக் கூறுகிறார்.

பிராமிக் கல்வெட்டுக்களினால் அறியப்படுபவை

தமிழ்நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டுமுத்துக்கள் கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் எழுதப்பட்டவை. இதே காலத்தில்தான் சங்கச் செய்யுட்கள் (கடைச் சங்கச் செய்யுட்கள்) பாடப்பட்டன. சங்கச் செய்யுட்கள் பெரும்பாலும் தனித் தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அச் செய்யுட்களில் பிராகிருத மொழி வடமொழிச் சொற்களின் கலப்பு மிகச் சிலவே.

(ஆடாமேனித் தவசியர் - அசையாமல் தியானத்தில் இருக்கும் உடம்பையுடைய தவசியர் என்று இதற்குப் பொருள் கொள்வது கூடாது. ஆடாமேனி என்பதற்கு, நீராடாத உடம்பையுடையவர் என்பது பொருள். சைன முனிவர் நீராடுவது கூடாது என்பது அந்த மதக் கொள்கை.)

9. "உண்ணாமையின் உயங்கிய மருங்கின்
ஆடாப் படிவத்து ஆன்றோர் போல
வரைசெறி சிறுநெறி நிரையுடன் செல்லும்
கானயாணை கவினழி குன்றம்." (அகநா. 132:1-4)

(மலைகள் நெருங்கிய இடுக்கான காட்டுவழியில், உணவு கொள்ளாமல் பட்டினியிருப்பதனால் வாடிய தோற்றத்தையும் நீராடாத வீரத்தையும் உடைய சமண முனிவர் செய்வதபோல, மலையிடுக்கு வழியில் யானைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சென்றன என்பது இதன் பொருள்.)

ஆனால், அக் காலத்தில் வேற்றுமொழி (மூக்கியமாக பிராகிருத மொழியும் சமக்கிருத மொழியும்) கலப்பு ஏற்படவில்லை என்று கருதுவது வரலாற்றுக்குப் பொருந்தாது. பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் கடைச்சங்க காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்ததைப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளக்குகின்றன. அச் சொற்களைக் காட்டுவோம். தம்மம் (தருமம்), ஸாலகன், நிகமம், உபாசன், விஸுவன் (ஓர் ஆளின் பெயர்) அதிட்டானம், காஞ்சணம், பணிதம், கரஸபன் (ஆளின் பெயர்) காயிபன் (ஆளின் பெயர்) குவிரன், கோயிபன் (கோசிபன்) குலஸ, ஸெட்டி முதலியன.

கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் கிரேக்க—உரோம நாடுகளிலிருந்து தமிழகத்துக்கு வந்து வாணிகஞ் செய்த யவனர் வாயிலாக, சில கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் சங்க காலத் தமிழில் கலந்துவிட்டதைக் காண்கிறோம். அவை, சுருங்கை, மத்திகை, கலம் (மரக்கலம்), கன்னல் முதலியன. வாணிகத்துக்காக வந்துபோன யவனரின் கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன என்றால், மதச் சார்பாகத் தமிழகத்துக்கு வந்து ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகள் ஒன்றாக வாழ்ந்து வந்த பௌத்த—சமண சமயத்தவர்கள் மூலமாகப் பாவி, சூரசேனி என்னும் பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் தமிழோடு கலக்காமல் இருக்குமோ? கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் வந்து தமிழகத்தோடு கலந்துபோன பௌத்த சமண சமயங்களின் 'தெய்வ' மொழியாகிய பாவி சூரசேனி மொழிச் சொற்கள் சமயச் சார்பாகத் தமிழரிடையே கலக்காமல் இருந்திருக்க முடியுமா? பௌத்த—சமண சமயங்களை மேற்கொண்ட தமிழர் பிராகிருத மொழிகளைக் கற்றனர். வடமொழியையும் கற்றனர். அதனால் அவர்கள் சமயநூல் எழுதினபோது அந் நூல்களில் பிராகிருத மொழிச் சொற்களைக் கலந்து எழுதினார்கள். சீத்தலைச் சாத்தனர் தமிழை நன்கு கற்றவர். அதனோடமையாமல், பௌத்தர் என்னும் முறையில் பாவி மொழியையும் நன்கு கற்றவர். ஆகவே, அவருடைய மணிமேகலையில் தாராளமாகப் பாவி மொழிச் சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவர் காலத்தவரான இளங்கோ அடிகள் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியை நன்றாகக் கற்றவர்.

அதனோடு அமையாமல், சமணர் என்னும் முறையில் பிராகிருத மொழியையும் நன்கு கற்றவர். அவர் இயற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் பல பிராகிருத மொழிச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. அதே காலத்திலிருந்த சங்கப் புலவர்கள் தனித் தமிழ் கற்றவர்கள். அவர்கள் அயல்மொழிகளைக் கற்றவர் அல்லர். அவர்கள் தனித் தமிழ் மொழியில் தமிழ் மரபுப்படி அகப்புறப் பொருள் பற்றிய செய்யுட்களை இயற்றினார்கள். அதனால் அவர்களின் செய்யுட்கள் தனித் தமிழாக உள்ளன. அவர்கள் காலத்தில் வேற்றுமொழிகள் தமிழில் கலக்கவில்லை என்று கூறுவது வரலாற்றுக்கும் உண்மைக்கும் பொருந்தாது. தனித்தமிழ்ப் புலவர்களான சங்கப் புலவர் காலத்திலேயே பிராகிருதச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன என்பதற்கு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களும் மணிமேகலை சிலப்பதிகாரக் காவியங்களும் சான்று பகர்கின்றன. இந்த வரலாற்று உண்மையை யறியாத சிலர், கடைச் சங்ககாலத்தில் வேறுமொழிச் சொற்கள் கலக்கவில்லை என்றும் தனித் தமிழ் வழங்கிற்று என்றும் கூறுவதும், மணிமேகலை சிலப்பதிகாரக் காவியங்கள் சங்க காலத்துக்குப் பிறகு சில நூற்றாண்டு கழித்து எழுதப்பட்டன என்று கூறுவதும், வரலாற்றுக்கும் உண்மைக்கும் பொருந்தாத சான்றுகளாகும். கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்துக்கு (பௌத்த, சமண மதங்களோடு) வந்த பாவி குரசேனி முதலான பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் கலவாமல், கடைச் சங்கம் முடிகிற வரையில் காத்துக்கொண்டிருந்து, கி. பி. 3ஆம் நூற்றாண்டில் கடைச் சங்கம் முடிந்த பிறகு தமிழில் கலந்தது என்று கூறுவது மொழியின் இயற்கையும் வரலாற்று உண்மையும் அறியாதவர் கூறும் கூற்றாகும்.

சங்க காலத்திலேயே பிராகிருதம் போன்ற வடமொழிச் சொற்கள் பௌத்தத் தமிழரிடையே புகுந்து பொதுமக்களிடையேயும் பரவிவிட்டது என்பதே வரலாற்று உண்மை. அதற்குச் சான்றாக இருப்பது பிராமிக் கல்வெட்டுழுத்துக்களில் காணப் படுகிற பிராகிருத மொழிச் சொற்கள்.

தமிழ்மொழி உயிருள்ள மொழி. நெடுங்காலமாக வழங்கி வருகிற மொழி. உலகத்திலே, வழங்கி வருகிற உயிருள்ள

மொழிகள் எல்லாம் வாணிகம், சமயம், அரசாட்சி, கலை முதலிய வற்றின் தொடர்பாக வேற்றுமொழிச் சொற்களையும் பெற்றுக் கொள்வது இயல்பு. இந்த இயல்புப்படி சங்க காலத்திலேயும் சமயத் தொடர்பு பற்றி (பௌத்தம், சமணம்) பிராகிருத மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டன. இந்த வரலாற்று உண்மையை மறுக்க முடியாது. சங்க காலத்திலே அயல்மொழிச் சொற்கள் கலவாமல் தூய தமிழ் மட்டும் இருந்தது என்று கூறுவது பொருந்தாது. வடநாட்டுப் பௌத்தமும் சமணமும் வந்தபோதே அவர்களோடு பிராகிருத மொழியும் வந்துவிட்டது. அவர்கள் வருவதற்கு முன்பு, வேறு மொழித் தொடர்பு இல்லாத காலத்தில், தூய தமிழ் வழங்கியது உண்மை. ஆனால், வேறு மொழிகளைச் சமய மொழியாகக் கொண்ட பௌத்தமும் சமணமும் தமிழகத்திலே வந்து (கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு வரை) 200 ஆண்டுகளாகத் தமிழரோடு உறவாடிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் வேறு மொழிச் சொற்கள் கலவாமல் தூய தமிழ்மொழிதான் வழங்கிற்று என்று கூறுவது பொருந்தாது. சங்க இலக்கியங்களில் தூய தமிழாக இருக்கின்றன என்றால், அவை தமிழ் மரபுப்படி இயற்றப்பட்டவை. அகப் பொருள் புறப் பொருள்களைப் பற்றிப் பாடப்பட்டவை. ஆகவே பழந்தமிழ் மரபு அவற்றில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அந்தக் காலத்திலேயே தமிழ்மொழியில் வேறு மொழிச் சொற்களும் கலந்துவிட்டன. அந்தத் தமிழ் இலக்கியங்கள்தாம் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும்.

பிராமிக்கு முன்பு

பிராமி எழுத்து பௌத்த-சைன மதங்களின் சார்பாகத் தமிழகத்துக்கு வந்தது. பிராமி எழுத்து வருவதற்கு முன்பு தமிழில் வேறுவகையான எழுத்து நடைமுறையில் இருந்தது. தொல்காப்பியம் முதலான பழைய இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் பழைய தமிழ் எழுத்தினால் எழுதப்பட்டன. பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் நுழைந்த பிறகு, பழைய தமிழ் எழுத்து மெல்ல மெல்ல ஒதுக்கப்பட்டுப் புதிய பிராமி எழுத்து மெல்ல மெல்ல முதன்மை பெற்றது. இந்த எழுத்து மாறுதல் திடீரென்று ஏற்படவில்லை. பழைய எழுத்து மறைவதற்கும் புதிய எழுத்து

இடம் பெறவும் பலகாலம் சென்றிருக்க வேண்டும். இரண்டு நூற்றாண்டுகளாவது சென்றிருக்க வேண்டும். பௌத்த—சைன மதங்களின் கொள்கை பரப்புதலினாலே பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் விளக்கமடைந்தது.

அறிஞர் சிலர் பிராமி எழுத்து வந்தபிறகுதான் தமிழ் மொழியில் இலக்கியங்கள் ஏற்பட்டன என்றும் அதற்கு முன்பு தமிழில் இலக்கியநூல்கள் எழுதப்படவில்லை என்றும் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூற்று தவறானது. பிராமி எழுத்து தமிழகத்தில் புகுவதற்கு முன்பே தமிழருக்கு உரிய தமிழ் எழுத்தும் நூல்களும் இருந்தன.

தமிழ்நாட்டில் பிராமி கல்வெட்டுக்களை எழுதியவர் நன்றாகத் தமிழ் கற்காதவர். அவர்கள் பிராகிருதச் சொற்களையும் சேர்த்துப் பேச்சு நடையில் எழுதியுள்ளனர். அந்தச் சொற்களையும் பிழையாக, பாமரர் பேச்சுநடையில் எழுதியுள்ளனர். டணிய் (டணி), கணிய் (கணி), பணஅன் (பணயன்) வழத்தி (வழுத்), ஆந்தைய் (ஆந்தை), மத்திரை (மதுரை), பளி (பள்ளி), காவிதி இய் (காவிதி), கொட்டுபிதோன் (கொடுப்பித்தோன்) முதலான கொச்சைச் சொற்களைக் காண்க. சில பிராமி எழுத்து வாக்கியங்கள் வீணைச்சொல் (பயனிகை) இல்லாமலே எழுதப்பட்டுள்ளன. யானைமலை, குன்றக்குடி, அழகர்மலை என்னும் இடங்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் நன்றாகப் படிக்காதவர்களால் கொச்சைத் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதே சமயத்தில் சங்கப் புலவர்களின் உயர்ந்த, சிறந்த செந்தமிழ்நடைச் செய்யுள்களும் வழங்கி வந்துள்ளன. இவ்வாறு, ஒரே சமயத்தில் உயர் தனிச் செம்மொழி நடையும் பிராகிருதம் கலந்த கொச்சைத் தமிழ் நடையும் வழங்கின என்பதைப் பிராமி எழுத்து வாசகங்களினால் அறிகிறோம். இதற்குக் காரணம் பழைய தமிழ் எழுத்தைப் பயின்று வந்ததும் அதே சமயத்தில் புதிய பிராமி பயிலப்பட்டு வந்ததும் என்பது தெரிகிறது. யூபிரிதீஸ் தைகிரிஸ் ஆறுகள் பாயும் மொசுபடோமியாவில், பழங்காலத்தில் இருந்த காலடியா தேசத்தில் ஒரே சமயத்தில் இரண்டு வகையான எழுத்துக்கள் வழங்கி வந்ததை வரலாற்றில் அறிகிறோம். அந்நாட்டு மதகுருமார் தங்களுக்கென்று ஒருவகை எழுத்தை எழுதினர்.

களாம். அதே சமயத்தில் பாமரக் குடிமக்கள் இன்னொரு வகையான எழுத்தை எழுதினார்களாம். அதுபோலவே, தமிழ்நாட்டில் சங்கப் புலவர் பயின்ற பழந்தமிழ் எழுத்து ஒன்றாகவும், பௌத்த சமண மதத்தவர் எழுதிய புதிய பிராமி எழுத்து வேருகவும் இருந்தன. இந்த நிலை ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டு இருந்திருக்க வேண்டும். பிறகு பிராமி எழுத்து மிகப்பரவி வளர்ந்ததனால் பழைய தமிழ் வரி வடிவம் மறைந்து போயிற்று.

இதை அறியாமல் சிலர், பிராமி எழுத்து தமிழகத்துக்கு வருவதற்கு முன்பு தமிழில் இலக்கியமும் இலக்கணமும் இல்லை என்றும், பிராமி வந்த பிறகுதான் அந்த எழுத்தைக் கொண்டு தமிழ்நூல்கள் எழுதப்பட்டன என்றும் கூறுவது ஏற்கத்தக்கதன்று. அவர்கள் கூற்று தவறு. இதுபற்றி விளக்கமாக எழுதினால் இடம் விரியும் என்று அஞ்சி இதனோடு நிறுத்துகிறோம். தமிழ்நாட்டுப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு எழுத்து மொழிகள் பௌத்த சமண முனிவர்கள் வாழ்ந்த குகைகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எழுதினவர் பௌத்த-சமண சாவகர்கள். அவர்கள் பிராகிருதம், தமிழ் இரண்டையும் கலந்த கொச்சைத் தமிழில் பிழையாக எழுதினவைதாம், பிராமியக் கல்வெட்டுக்கள். செந்தமிழ் நடைக்கும் அவர்களுடைய கொச்சை நடைக்கும் தொடர்பு இல்லை. இந்தக் கொச்சை நடையைத்தான் தமிழர் எல்லோரும் வழங்கினார்கள் என்று கூறுவது வரலாறு அறியாதவர் கூற்றாகும்.

துருக்கி மொழியின் பழைய எழுத்து அராபி எழுத்து. அராபி எழுத்தினாலே துருக்கி மொழியின் இலக்கண இலக்கியங்கள் தொன்று தொட்டு எழுதப்பட்டன. அண்மையில் துருக்கி நாட்டில் ஏற்பட்ட சீர்திருத்தப் புரட்சி காரணமாக, பழைய அராபி எழுத்து மாற்றப்பட்டுப் புதிதாக இலத்தின் (ஆங்கில) எழுத்து அங்கு எழுதப்படுகிறது. துருக்கி மொழி நூல்களும், இலக்கியங்களும் இக்காலத்தில் இலத்தின் எழுத்தினால் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. இலத்தின் எழுத்துக்களால் துருக்கி மொழி இலக்கியங்கள் எழுதப்படுவதனால், இலத்தின் எழுத்து வந்த பிறகுதான் துருக்கி மொழியின் இலக்கிய இலக்கணங்கள் உருவடைந்தன என்று எந்த அறிஞரும் கூறமாட்டார். துருக்கி மொழியில் எழுத்து மாற்றிற்

தவிர, இலத்தின் எழுத்து வந்தபிறகுதான் துருக்கி மொழி இலக்கியங்கள் தோன்றின என்பது தவறு. இது யாவரும் அறிந்ததே.

இதுபோலவே, சங்ககாலத்தில், பழந்தமிழ் எழுத்துக்குப் பதில், பிராமி எழுத்து எழுதப்பட்டபோது, எழுத்து மாற்றிறே தவிர, பிராமி எழுத்து வந்தபிறகுதான் தமிழ் இலக்கியம் தோன்றிற்று என்பதும் தவறு. தமிழ் மரபும் தமிழ்மொழி வரலாறும் அறியாதவரே தவறான கருத்தைக் கூறுவர்.

படித்த முடிவுகள்

தமிழ்நாட்டுப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் கடைச் சங்ககாலத்தில் எழுதப்பட்டவை என்று கூறினோம். அதாவது கி. மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் எழுதப்பட்டவை என்று சொன்னோம். இந்த எழுத்துக்களைப் படித்துப் பொருள் காண அறிஞர் சிலர் முயன்றனர். இராவ் சாகிப் எச். கிருட்டிண சாத்திரி, கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், சி. நாராயணராவ், ஐராவதம் மகாதேவன், டி. வி. மகாலிங்கம் ஆகியோர் இந்தக் கல்வெட்டுக்களைப் படித்துப் பொருள் கூறினார்கள். ஆனால், அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே முடிவுக்கு வரவில்லை. வெவ்வேறு கருத்துக்களைக் கூறிச் சென்றனர். இதற்குக் காரணம் சில எழுத்துக்களை வெவ்வேறு எழுத்தாகக் கொண்டு படித்தது ஒன்று. எழுத்துக்களைச் சேர்த்து, சொல் சொல்லாகப் பிரித்த போது ஏற்பட்ட மாறுபாடு இன்னொன்று. ஆரியத் தொடர்பைப் புகுத்திக் கூற வேண்டும் என்று கருதித் தங்களுடைய சொந்தக் கருத்தைப் புகுத்தியது வேறொன்று. இக் கல்வெட்டுமுத்துக்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இருந்த தமிழக மரபையும் தமிழர் பழக்க வழக்கங்களையும் அறிந்து அதற்கேற்பப் பொருள் காணாதது மற்றொன்று. இந்தக் காரணங்களினாலே தமிழ்நாட்டுப் பிராமி எழுத்துக்கள் சரியாகப் படிக்கப்படாமல் உள்ளன. ஆகவே, இவற்றைப் புதிதாக ஆராய்ந்து முடிவு காண வேண்டியிருக்கிறது. அவற்றைக் காண்போம்.

இது இருபத்தேழு எழுத்துக்களைக் கொண்ட ஒரே சொற்றொடராக அமைந்திருக்கிறது.

எயிசிருபி இலாகாவின் 1961 - 62 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில் இந்த எழுத்துக்களைப் பற்றி அறிமுகப்படுத்தி, தற்காலிகமாக இதைப் படித்துள்ளனர்.² அதில் இவ்வாறு படித்திருக்கிறார்கள்.

எழுத்துப் புணர்(ரு)த்தான் மா(கூ)ய்

வண்ணக்கன் (தேவ)ன் சா(த்த)ன்

திரு. ஐ. மகாதேவன் இதை இவ்வாறு படித்துள்ளார்³.

ஏழு தானம் பண் வித்தான் மணிய்

வண்ணக்கன் தே(வ)ன் சா(த்த)ன்.

மணிக்கல் வாணிகளுள் தேவன் சாத்தன் (இந்த) ஏழு யடுக்கைகளை (இருக்கைகளை) பண்ணுவித்தான் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறியுள்ளார்.⁴ இவ்வெழுத்துக்களின் தொடக்கத்தில் உள்ள வட்டமும் அதனுள் உள்ள புள்ளியும் 'சித்தம்' என்னும் சொல்லைக் குறிக்கிற அடையாளம் என்று கருதுகிறார்.

'(சித்தம்) தித்தம் பூணத்தான் மாறைய வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன்'. தித்தம் என்பது தீர்த்தம். புனிதம் என்னும் பொருள் உள்ளது. தத்தான் என்றிருப்பது தந்தான் என்றிருக்க

அவருடைய நண்பர்களான ஸ்ரீபால், வித்துவான்கள் இராசு, பச்சையப்பன், சென்னியப்பனும் இந்தச் சாசனத்தைத் தற்செயலாகக் கண்டு பிடித்தார்கள்.

2. Annual Report on Indian Epigraphy 1961-62 P. 10

3. P. 67. Seminar on Inscriptions 1966.

4. Early South Indian Palaeography, P. 293-298.

வேண்டும். 'மாறைய' என்பது ஓர் ஊரின் பெயரைக் குறிக்கிறது. இது மாறை நாட்டைச் சேர்ந்த ஊர் என்பது பொருள். வண்ணக்கள் என்பது நாணயப் பரிசோதகன் என்னும் பொருள் உள்ளது. கடைசிச் சொற்கள், தேவன் சாத்தன் என்பவை.

மாறநாட்டு நாணயப் பரிசோதகனாகிய தேவன் சாத்தன் தூய்மை பெறுவதற்குத் தவம் செய்ய (இந்தப் படுக்கைகளைக்) கொடுத்தான் என்பது பொருள். இதை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம்.

முதலில் உள்ள வட்டமும் அதனுள் உள்ள புள்ளியும் என்னும் எழுத்தாகும். சாதாரணமாகப் புள்ளியிடப்படவேண்டிய எழுத்துக்கள் கல்வெட்டில் புள்ளியிடப்படுவது இல்லை. இந்த எகர எழுத்தில் புள்ளியிடப்பட்டிருக்கிறது. 'எகர ஒகர மெய் புள்ளி பெறும்' என்பது பழைய எழுத்திலக்கணம். இதில் புள்ளி யிட்டிருப்பதனால் இது எகரக் குற்றெழுத்து என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. பிராமி எகர எழுத்து முக்கோண வடிவமாக எழுதப்படுவது வழக்கம். முக்கோண வடிவம் காலப் போக்கில் வட்டவடிவமாக மாறிவிட்டது. இந்த எழுத்துக்களைக் கீழ்க் கண்டவாறு படிக்கலாம்:

எழுத்தும் புணருத்தான் மணிய்

வணக்கன் தேவன் சாத்தன்.

எழுதுதும் என்றிருப்பது எழுத்தும் என்றிருக்கவேண்டும்-புணருத்தான் என்பது பொருத்தினான் சேர்த்தான் என்னும் பொருள் உள்ள சொல். இது புணர்த்தான் என்றிருக்கவேண்டும். எழுத்தும் புணர்த்தான் என்பதன் பொருள். எழுத்தையும் சேர்த்தவன் (எழுதினவன்) என்பது. மணிய் என்பது மணி. மணிக்கற்கள். இகர ஈற்றுச் சொல்லில் யகர மெய் சேர்ந்துள்ளது. வண்ணக்கன் வாணிகன் என்னும் பொருள் உள்ள சொல். மணி வண்ணக்கன் என்றால் மணிக்கல் (இரத்தினக்கல்) வாணிகன் என்பது பொருள். தேவன் சாத்தன் - இது மணி வாணிகனுடைய பெயர். வண்ணக்கன் என்பது பொன்னையும் மணி

களையும் பரிசோதிக்கிறவன். புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் சம்பூர் கிழான், வடம வண்ணக்கன் தாமோதரன், வண்ணக்கன் சோமருங்குமரனார் என்னும் பெயர்களைச் சங்கச் செய்யுட்களில் காண்கிறோம்.

மணிக்கல் வாணிகனாகிய தேவன் சாத்தன் (இந்தக் கல்வெட்டின்) எழுத்துக்களையும் எழுதினான் என்பது பொருள். எழுத்தும் என்பதில் உள்ள 'உம்' இவன் இன்னும் எதையோ செய்தான் என்று கூறுகிறது. அது என்ன? குகையில் முனிவர் இருப்பதற்குக் கற்படுக்கையை அமைத்ததோடு அல்லாமல் அவனே இந்தக் கல்வெட்டின் எழுத்துக்களையும் எழுதினான் என்பது பொருள்.

1. குட்டு கொட்டு பிநாவானு உபாசா அனா (ஊ) யா(ட்டு) வ

2. (கு) ட்(ஊ) கொட்டாலகு (ஈ) ததாவினா சேட்டு அத(ஆ) னலேனா

3. பாகனா ஊரபேத(ஆ) த(ஆ) னா பிட்டானா ஈததா வெபோனா

குட்டு என்பது திருப்பரங்குன்றத்துக் கல்வெட்டில் வருகிற 'குட்டு' என்பதாகும். இது கொடு என்னுள் சொல்லின் திரிபு. பாகனூர் என்பது மதுரைக்கு வடக்கே உள்ள பாகனூர்க் கூற்றம். லேனா என்பது பாவிமொழிச் சொல். லேனா என்பதன் பொருள் குகை என்பது. திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் படித்து விளக்கங் கூறுவது வருமாறு :¹

1. குட்டு கொட்டுபிதாவான் உபாசா அன் உபாருவான்

2. குட்டு கொட்டால கு இதா தாவின் சேட்டு அதான் லேன்

3. பாகனூர் போதாதான் பிட்டான் இதாதாவெ லேன்.

முதல் வாக்கியத்தில் உள்ள உபாருவான் என்பது ஓர் ஆளினுடைய பெயர். உபாசகனான (பக்தனான) உபாருவான் இந்தக் குகையை வெட்டுவித்தான் என்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள். அடுத்த வாக்கியத்தில் உள்ள 'கொட்டு கொட்டாலகு' என்பது குகையை வெட்டி அமைக்கிறவன் என்னும் பொருள் உள்ளது. இதாதாவின் சேட்டு அதான் என்பது ஓர் ஆளின் பெயர். கொத்திக் குகையை உண்டாக்குகிறவனாகிய இதாதாவின் என்பவனுடைய குகை என்பது இதன் பொருள். அடுத்த வாக்கியத்தில் உள்ள பாகனூர் என்பது பாண்டி நாட்டுப் பாகனூர்க் கூற்றத்தில் ஓர் ஊர். போதாதான் என்பதன் பொருள் தெரியவில்லை. பிட்டான் இதாதாவெ(ன்) என்பது ஓர் ஆளின் பெயர். பிட்டான் என்பது பட்டாசன் என்பதன் திரிபு. லேன் என்பதன் பொருள் குகை. பாகனூரில் இருக்கும் பிடான் இதாதாவெ என்பவனுடைய குகை என்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள்.

பின் இரண்டு சொற்றொடர்களின் கடைசியில் இரண்டு குறிகள் உள்ளன. முதல் குறி சிறு வட்டமும் வட்டத்தின் மேலும் கீழும் இரண்டு கைகளும் உள்ளன. இஃது ஒம் என்பதைக் குறிக்கிறது. அதை அடுத்துச் சதுரமும் அதற்குள் குறுக்கு நெடுக்காக இரண்டு கோடுகளும் காணப்படுகின்றன. இவை சுவஸ்திகத்தின் அடையாளமாகும்.³

திரு. சி. நாராயணராவ் வழக்கப்படி இவற்றைப் பிராகிருத மாக்கிப் பிறகு சமற்கிருதப்படுத்தியும் பொருள் கூறுகிறார்.⁴

1. 'குட்டு கொட்டு பிதா வானு உபாசா அவுவா ஊ பாட்டுவ' (பிராகிருதம்)

'உபாட்டு—அ குட்டு கொட்டாபிதவான் உபாத்யா யானும்' (சமற்கிருதம்)

'ஊபாட்டு' அ என்பவன் பொக்கிஷத்துக்காக இதை வெட்டி னான் என்பது இதன் பொருள்.

2. 'குட்டு கொடாலகு இதாதாவி நா சேட்ட அதானு வேன' (பிராகிருதம்)

'கோஷ்ட்டம் கோஷ்ட்டாகா—க்ருதே ஹிதாஃத்தாய;

ஞான - ஸ்ரேஷ்ட்யஸ்ஸ தானம் லயனம்' (சமற்கிருதம்)

நூல்நிலையத்தின் ஆக்கத்துக்கான இடம்; ஞான சிரேஷ்டன் தானமாகக் கொடுத்த குகை என்பது பொருள்.

3. 'பாகானு ஊரா பேத் (ஆ) தானு பிட்டானு இதாதாவே போன' (பிராகிருதம்)

'பாகானு' ஊரா வருத்தானும் தானம் பிட்டாகானும் ஹிதாஃ தாய போ (ப்ரோ) தானம்' (சமற்கிருதம்)

3. Third Oriental Conference.

4. New Indian Antiquary.

முன்பின்னாக மாறிப்போன (பௌத்த மதத்தின்) பிடகம் புத்தகங்களை மாணவர் நன்மைக்காகப் பாகனூர்ப் பெரியவர்கள் கொடுத்த தானம் என்பது இதன் பொருள் :

திரு. ஐ. மகாதேவன் இவற்றை இவ்வாறு படிக்கிறார்.⁵

1. 'குற கொடுபிதவன் உபாசன் ஊபறுவ்...' உபாசகனாகிய உ(ய்)பறுவ(ன்) இந்தக் கூறையைக் கொடுப்பித்தான். (இவன் முதல் சொல்லைக் 'குற' என்று படித்துக் கூறை என்று பொருள் கூறுகிறார்.)

2. 'குற கொடல கு—ஈத்தவன் சேற அதன் என்? சேறு அதன் (மேல்கட்டு) கூறையை வேய்ந்தான்.

3. 'பாகன்—ஊர் பேதாதன் பிடன் ஈத்த வேபொன்' பா(க்)கனூர் பேராதன் பி(ட்)டன் இந்தக் கூறையை வேய்ந்தான்.

திரு. தி. வி. மகாலிங்கம் இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்.⁶

1. 'குறு கொடுபிதவன் உபசஅன் உபறுவ'

குறு என்பது கூறு என்னும் சொல். இங்கு இது கற்படுக்கைகளின் ஒரு பகுதியைக் குறிக்கின்றது. கொடுபிதவன் என்பது சொல். உபசன் என்பது உபாசகன். குறுகோடுவைச் சேர்ந்த உபாசகனான உபறுவன் இதைக் கொடுப்பித்தான் என்பது இதன் பொருள். இதை வேறுவகையாக இப்படியும் படிக்கலாம்:

'குறு கோடு பிதவான் ஊ பச—அன் ஊபறுவ'

குறுகோடு என்பதை ஓர் ஊர் அல்லது சிறு குன்று என்று பொருள் கொள்ளலாம். பிதவான் என்பது பிதா அல்லது பிதர் என்னும் சொற்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட சொல். இதன் பொருள் தந்தை என்பது. இது தூய்மையான துறவியைச் சுட்டுகிறது.

5. p. 61. Seminar on Inscriptions 1966.

6. p. 228 - 231 Early South Indian Palaeography.

உபசன் என்பது உபாசகன். உபறுவ என்பது ஓர் ஆளினுடைய பெயர். குறுகோட்டுத் தூய துறவியின் பக்தனான உபாசகன் உபாறுவன் என்பது இதன் திரண்ட பொருள்.

2. 'குறு கொடல்கு ஈத தூவின் செறு அதன் போன்'

குறு என்பது கூ. இங்குக் கற்படுக்கையின் ஒரு கூறாகக் குறிக்கிறது. ஈத என்பதன் பொருள் இந்திரன். தூவின் என்பது மயில் இறகுக் கத்தை. செறு அதன் என்பது ஓர் ஆளின் பெயர்.

3. 'பாகன் ஊர் பொத்தன் பிடன் ஈத தூ வே போன்'

பாகனார் என்பது ஓர் ஊரின் பெயர். பிடன் என்பது ஓர் ஆளின் பெயர். தூ வெ என்பது மயில் இறகுக் கத்தை. போன் என்பது பொன். பொன் என்பதன் பொருள் மலை (மேருமலை, பொன்மலை) மலைக்குகை என்பது.

இந்த மூன்று கல்வெட்டெழுத்துக்களை நாம் படிப்போம்.

1. குட்டு கொடுபிதவன் உபாசா அன் ஊபட்டுவ்

'குட்டு கொடுப்பித்தவன் உபாசான் ஊபட்டுவ(ன்)' என்பது இதன் வாசகம். குட்டு என்பது குன்று. கொடுபிதவன் என்பது கொச்சைச் சொல். இது கொடுப்பிதவன் என்று இருக்க வேண்டும். உபாசா அன் என்பதும் கொச்சைச் சொல். இஃது உபாசகன் என்றிருக்க வேண்டும். ஊபட்டுவன் என்பது உபாசனுடைய பெயர்.

2. குட்டு கொடாலகு ஈத்தவன் சொறு அதன் பொன்.

இந்த வாக்கியத்திலும் குட்டு என்னும் சொல் வருகிறது. குட்டு என்பதற்குக் குன்று என்று பொருள் கூறினோம். குன்று என்பதைப் பேச்சு வழக்கில் குட்டு என்று கூறுகிறார்கள். மதுரை வட்டத்து மேலூருக்கு வடக்கே எட்டுக் கல் தொலைவிலுள்ள கருங்காலக் குடியில் இருக்கிற குன்றுகளை அவ்வூரார் குட்டு என்று கூறுகின்றார்கள். அவர்கள் அந்தக் குன்றுகளைப் 'பஞ்ச

பாண்டவர் குட்டு' என்று கூறுகிறார்கள். இது 1911ஆம் ஆண்டு எபிகிராபி அறிக்கை 57ஆம் பக்கத்தில் கூறப்படுகிறது. குன்று என்னுஞ் சொல் குற்று என்றாகிப் பிறகு குட்டு எனரூயிற்று.

இரண்டாவது சொல் 'கொடாலகு' என்று இருக்கிறது. இதன் பொருள் தெரியவில்லை. 'குட்டு கொடாலகு' என்று இருப்பதைக் கொண்டு, இது, பொடவு ஆக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது. குடங்கு என்பதைத் தவறாகக் கொடாலகு என்று எழுதியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஈத்தவன்—கொடுத்தவன். மூன்றாவது சொல் சொறு. சிறு என்று எழுதப்படவேண்டியதைச் 'சொறு' என்று பிழையாக எழுதியிருக்கின்றன கற்றச்சன். ஆதன் என்பதை அதன் என்று எழுதியிருக்கிறான். சிறு ஆதன் என்பது ஓர் ஆளினுடைய பெயர். 'சொறு அதன் பொன்' என்பது சிறு ஆதன் கொடுத்த பொன். அவன் குகையின் கற்படுக்கையை அமைக்கப் பொன் கொடுத்தான். அதன் மதிப்பு இரண்டு குறியீடுகளில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

3. பாகன் ஊர் பேத்தன் பிடான் ஈத்தவெ பொன்

பாகனூர் என்பது 'பாகன் ஊர்' என்று பிரித்து எழுதப்பட்டுள்ளது. பாகனூர் பாண்டி நாட்டில் மதுரைக்கு வடக்கே இருந்த ஓர் ஊரின் பெயர். இது பாகனூர்க் கூற்றத்தின் தலைநகரமாக இருந்தது. பிற்காலத்து வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டில் பாகனூர்க் கூற்றம் கூறப்படுகிறது. 'பாகனூர்க் கூற்றமென்னும் பழனக கிடக்கை நீர்நாடு'⁷ வேள்விக்குடி என்னும் ஊர் பாகனூர்க் கூற்றத்தில் இருந்தது என்று வேள்விக்குடி செப்பேடு கூறுகிறது. மாகந்தோய் மலர்ச் சோகைப் பாகனூர்க் கூற்றத்துப்படுவது, ஆள்வ தானை ஆடல் வேந்தேய்! வேள்விக்குடி என்னும் பெயர் உடையது. ஒங்காத வேற்றனையோ டோதவேல உடன் காத்த பல்யாக முதுகுடும்பு பெருவழுதி என்னும் பரமேச்வரனால் வேள்விக்குடி என்னப்பட்டது.⁸

7. வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, மூன்றாம் ஏடு, பின்பக்கம் 33-34ம் வரி.

8. வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, ஏழாம் ஏடு பின்புறம் வரி 107 - 110.

பேத்தன் பிடான் என்பதும் தவறாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. போத்தன் பிட்டன் என்று இஃது எழுதப்படவேண்டும். பேத்தன் என்றும் பிடான் என்றும் பெயர் இல்லை. போத்தன், பிட்டன் என்றும் பெயர்கள் சங்க காலத்தில் வழங்கி வந்தன. நாகன் போத்தனார், மதுரைப் போத்தனார், மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் இளம் போத்தனார் என்று போத்தன் என்னும் பெயரைச் சங்க இலக்கியங்களில் பார்க்கின்றோம். பிட்டன், பிட்டங்கொற்றன் என்னும் பெயர்களையும் சங்க இலக்கியங்களில் பார்க்கின்றோம். பிட்டன் கொற்றனைப் பாடிய செய்யுள்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன.⁹ இந்தச் சான்றுகளைக் கொண்டு இந்தப் பிராமிக் கல்வெட்டில் 'பேத்தன் பிடான்' என்றிருப்பது தவறு என்றும் அது போத்தன் பிட்டன் என்றிருக்க வேண்டும் என்பதும் உறுதியாகத் தெரிகின்றது.

'ஈத்தவை' என்றிருப்பதும் கொச்சைச் சொல். இஃது ஈத்தவை என்று இருக்க வேண்டும். ஈத்தவை என்பது ஈந்தவை என்பதன் வலித்தல் ஷிகாரம். ஈந்தவை—ஈத்தவை—கொடுத்தவை. பொன் என்பதன் பக்கத்தில் இரண்டு குறியீடுகள் உள்ளன. அவை பொன்னின் அளவை (மதிப்பைத்) தெரிவிக்கின்றன. அந்த அளவு இன்னதென்பது தெரியவில்லை.

பாசனூரில் இருந்த போத்தன் பிட்டன் என்பவர் இந்தக் குகையில் கற்படுக்கை அமைப்பதற்காகச் செலவிட்ட பொன் இவ்வளவு என்பதை இந்தக் கல்வெட்டு மொழிகள் கூறுகின்றன.

3. குன்னக்குடி (குன்றக்குடி) பிராமி எழுத்து

இராமநாதபுர வட்டத்து, திருப்பத்தூர் தாலுக்காவில் குன்னக்குடி (குன்றக்குடி) இருக்கிறது. காரைக்குடியிலிருந்து ஐந்துகல் தொலைவில் உள்ளது. இவ்வூர் குன்றின் பெயரே இவ்வூரின் பெயராக அமைந்திருக்கின்றது. குன்றின் மேல் முருகப் பெருமானுக்குக் கோயில் இருக்கின்றது. குன்றின் அடிவாரத்தில் மூன்று குடைபறை (குகைக்)க் கோயில்கள் இருக்கின்றன. மலைமேல் உள்ள முருகன் கோயிலுக்கு மேற்கே இயற்கையாக அமைந்த பொடவு இருக்கிறது. இந்தப் பொடவு இப்போது ஞானியார் மடம் என்று பெயர் கூறப்படுகிறது. இந்தப் பொடவின் மேற்புறப் பாதையின் உட்பக்கத்தில் நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்குரிய பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு இருக்கின்றது. 1909 ஆம் ஆண்டில் இந்த எழுத்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1910 ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டுத் துறை அறிக்கையில் இதுபற்றி அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.¹ இந்த எழுத்து 1909 ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டுத் தொகுப்பின் 44 ஆம் எண்ணாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.²

குகை வாயிலின் மேற்புறத்துப் பாதையில், உட்புறமாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இந்த எழுத்துக்கள் ஓர் வரியில் பதினொரு எழுத்துக்களைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த எழுத்துக்களைப் பொறித்த கூறறச்சன் தவறு செய்துவிட்டான். வழக்கப்படி இடப்புறத்திலிருந்து வலப்புறமாக எழுதாமல், வலப்பக்கத்திலிருந்து இடப்பக்கமாகப் பொறித்திருக்கின்றான். இந்த நிலையில் இவ்வெழுத்துக்களைப் படிப்பது கடினமாக இருக்கின்றது. இந்த எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் இது.

F F 5. | H Y T 9 Y Y . T

1. Madras Epigraphy Report, 1910 pt. II para 5.

2. Epi. Call. 44 of 1909.

முதல் எழுத்தாகிய உ புரையலும் சேர்த்து இருக்கின்றது. அதை உ என்றே படிக்கலாம். மூன்றாவது எழுத்தை டி. வி. மகாலிங்கம் & இவ்வாறு வரைந்து இஊ என்று படித்துள்ளார். தமிழில் இவ்வாறு எழுதுவது மரபு இல்லை. இதை ஊன்றிப் பார்த்தால் (ஊ) என்று தெரிகின்றது. ஊபி ஊர் என்பது உப்பூர். அதன் என்பது ஆதன் என்பதன் கொச்சை வாசகம். சே என்று தவறாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இது சஈ என்று எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிராமி எழுத்து சகரத்தின் உச்சியில் இடப் பக்கமாகக் கோடு இட்டால் செ ஆகிறது. அந்தக் கோட்டை வலப்பக்கமாக இட்டால் சஈ ஆகின்றது. வலப் பக்கமாக இட வேண்டிய கோட்டை இடப்பக்கமாக இட்டிருக்கிறபடியால் சேத்தன் என்று படிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதைச் சாத்தன் என்று படிப்பதே சரியாகும். உப்பூர் ஆதன் சாத்தன் குன்றக்குடி மலைப்பொடவில் கற்படுக்கைகளைத் தன்னுடைய செலவில் அமைத்தான் என்பது இதன் பொருள்.

4. மால கொண்ட பிராமிய எழுத்து

நெல்லூர் மாவட்டத்து கண்டுகூர் தாலுகாவில் மாலகொண்ட என்னும் மலை இருக்கிறது. கொண்ட என்றால் தெலுங்கு மொழியில் மலை என்பது பொருள். இந்த மலையில் ஒரு குகையும் அதன் அருகில் பிராமி எழுத்தும் காணப்படுகின்றன. இவை 1937ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. தென் இந்தியக் கல்வெட்டுத் துறையின் 1937—38ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில் இது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.¹

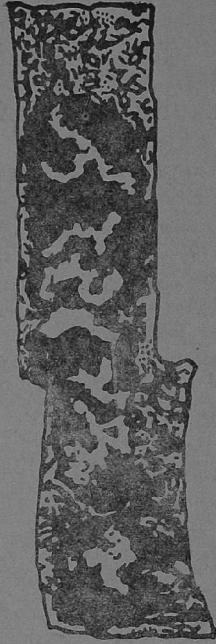
இந்தப் பிராமி எழுத்தின் மொழிக் தொடர்கள் பிராகிருத மொழிக் தொடர்கள். இப்போது ஆந்திர நாட்டில் சேர்ந்துள்ள இந்த இடம் சங்க காலத்தில் தமிழகத்தின் வட எல்லையைச் சேர்ந்திருந்தது. தமிழகத்தின் வட எல்லை பொதுவாக வேங்கடமலை என்று கூறப்பட்டாலும் அதன் சரியான எல்லை வடபெண்ணை ஆறு. பழைய காலத்துத் தொண்டை நாடு இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அக் கோட்டங்களின் முதல் கோட்டம் வடபெண்ணை ஆற்றின் தென் கரையில் இருந்தது. பழந்தமிழகத்தின் வட எல்லையில் இருந்த மால கொண்ட மலையில் உள்ள பிராமி எழுத்தின் வரிவடிவம் இது. (படம் : அடுத்த பக்கம் பார்க்க)

இதன் சொற்றொடர் இது. அர சாள குலஸ தத ஸெடி புதஸ விரி வீரி செட்டி நோ தூன.

அருவாள குலத்து ந(ந்)த செட்டி மகனா விரி வீரி செட்டியினுடைய தானம் என்று இதன் பொருள்.

விளக்கம். அருவாள என்பது அருவாள என்னும் சொல். அருவா நாடு அல்லது அருவாள நாடு என்பது தொண்டை மண்டலத்தின் பழைய பெயர். தொண்டை நாடான அருவா நாடு

1. Annual Report on South Indian Epigraphy 1937 - 38 part II. para. 1.

[பக் : 48

பழங்காலத்தில் திருவேங்கட நாட்டை (திருவேங்கடக் கோட்டத்தை)த் தன்னுடன் கொண்டிருந்தது. அதன் வட எல்லை வடபெண்ணையாறு. தொண்டை மண்டலமான அருவா நாட்டைத் தாலமி என்னும் கிரேக்கர் அருவாரனாய் (Aruvanai) என்று கூறுகின்றார். அருவா நாட்டுக்கு அடுத்து வடக்கேயிருந்த தெலுங்கர் தமிழரை அரவர் என்றும் தமிழ்மொழியை அரவபாஷை என்றும் கூறுவர். அருவா நாட்டவர் அருவா நாட்டு மொழி என்பது இதன் பொருள்

குலஸி என்பது குலத்தினுடைய கலத்தைச் சேர்ந்த என்னும் பொருள் உள்ள சொல். ஸ என்பது பிராக்ருத மொழி எழுத்து. அருவாள குலஸி என்பதன் பொருள் அருவாள குலத்தைச் சார்ந்த என்பது. எனவே இந்தக் குகையைத் தானஞ் செய்தவர் அருவா நாட்டவர் (தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்தவர்) என்று தெரிகின்றார். நத்செடி என்பது நந்த செட்டி என்பதாகும். செட்டி என்பது வாணிகன் என்னும் பொருள் உள்ள சொல். நந்த செட்டி என்பது வாணிகத் தொழில் செய்த நந்தன் என்று பொருள் உள்ளது. புநஸி என்பது புத்திரனுடைய என்னும் பொருள் உள்ள பிராக்ருத மொழிச் சொல். ஸிரி என்பது ஸ்ரீ என்பது. வீரிசெட்டி நோ என்பதன் பொருள் வீரி செட்டியினால் என்பது. இதிலுள்ள ட்டி என்னும் எழுத்து வடமொழி எழுத்து. தினி என்பது தானம் என்னும் சொல். தா என்னும் எழுத்து வடமொழி 3ஆம் தகர எழுத்து. அருவாள குலத்தைச் சேர்ந்த வணிகனான நந்தன் என்பவருடைய மகனும் வாணிகனுமான ஸ்ரீவீரி என்பவன் இந்தத் தானத்தைக் கொடுத்தான் என்பது இதன் திரண்ட பொருள்.

5. முத்துப்பட்டி பிராமி எழுத்து

மதுரையிலிருந்து திருமங்கலத்துக்குப் போகின்ற சாலை யில் பத்துக் கல் தொலைவில் முத்துப்பட்டி இருக்கின்றது. இந்தச் சிற்றூரின் சாலையில் இடப் பக்கமாக உம்மணமலை என்னும் குன்றுகள் இருக்கின்றன. கடைசிக் குன்றிலே இவ் வுருக்கருகில் பெரிய குகை ஒன்று இருக்கிறது. கீழ்க்கு மேற்காக அமைந் திருக்கிற இந்தக் குகையின் நீளம் 43 அடி, உயரம் 5 அடி. இங்கு முப்பதுக்கு மேற்பட்ட கற்படுக்கைகள் இருக்கின்றன. இங்கு ஐந்து இடங்களில் பிராமி எழுத்துக்கள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. இரண்டு கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் படிக்க முடியாதபடி அதிகமாகச் சிதைந்து உள்ளன. இவை 1910 ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு 1910ஆம் ஆண்டு சாசனத் தொகுதியில் 58, 59, 60ஆம் எண்ணுள்ளவையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் வரிவடிவம் இது:

பெரிய எழுத்துகள்

சிறிய எழுத்துகள்

திரு. கிருட்டிண சாத்திரி இவற்றை 1. 'விந்தை ஊர, 2. சைய அளவு, 3. கா விய' என்று படித்துள்ளார்.¹ திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.²

1. 1st All India Oriental Conference 1919.

2. 3rd All India Oriental Conference.

'சைய அளன் விந்தை ஊர கவிய்'. கவிய்—காவி—குகை. இந்தக் குகையில் வசித்தவர் பெயர் சையளன் விந்தை ஊரன் என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

திரு. சி. நாராயண ராவ், 'விந்தை' ஊர 'சைய அலேன காவிய்' என்று படித்து, 'விந்தை ஊர என்பவருடைய குடைவான குகை ஆசிரமம்' என்று பொருள் கூறுகின்றார்.³

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம், 'விந்தை ஊர் சையளன் கவிய்' என்று படித்து 'விந்தை ஊர் சையளனுடைய குகை' என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.⁴ திரு. ஐ. மகாதவன் கூறுவது இது.⁵

'சையளன் விந்தை ஊர் காவிய்' என்று படித்து, சையளன் (இலங்கையைச் சேர்ந்தவன்) ஆன விந்தை என்பவருடைய காவிய் (குகை) என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

இதை 'விந்தை ஊர் சையளன் காவய்' என்று படிக்கலாம். விந்தையூர் சையளன் காவய் என்பவர் இக் கற்படுக்கையை அமைத்தார் என்பது பொருள்.

3. New Indian Antiquary Vol, I.

4. p. 268—271 Early South Indian Palaeography.

5. p. 65 Seminar on Inscriptions 1960.

6. அழகர் மலைப் பிராமி எழுத்துக்கள்

மதுரையிலிருந்து பதின் மூன்று கல் தொலைவில் அழகர் மலை இருக்கிறது. இஃது இப்போது பேர்போன வைணவத் திருப்பதியாக இருக்கின்றது. சங்க காலத்தில் இந்த மலைக்குச் சோலைமலை, பழமுதிர்சோலை, திருமாலிருஞ்சோலைமலை, இருங்குன்று என்று பல பெயர்கள் இருந்தன. சிலப்பதிகாரம் காடுகாண் காதையில் கூறப்படுகின்ற திருமால்குன்றம் என்பது இந்த மலையே. இடைக்காலத்தில் இந்த மலை இடபகிரி என்று பெயர் பெற்றிருந்தது. கடைச்சங்க காலத்தில் இந்த மலையில் கண்ணன்—பலராமன் என்னும் இரு பெருந்தெய்வங்களுக்குக் கோயில் இருந்தது. இந்தத் தெய்வங்களை இளம்பெரு வழுதி (கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி) என்னும் பாண்டியன் பாடித் துதித்தார். அந்தப் பாடல் பரிபாடலில் 15 ஆம் பாட்டாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மதுரையைச் சூழ்ந்திருந்த எண்பெரும் சமணக் குன்றுகளில் அழகர் மலையும் ஒன்று. சங்க காலத்தில் இந்த மலையின் ஒரு பக்கத்தில், சமண முனிவர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் இருந்த குகையும் அதிலுள்ள கற்படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக்களும் 1910 ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இந்தப் பிராமி எழுத்துக்கள் ஒன்பது தொடர் மொழிகளாக உள்ளன. இவை 1910 ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டுத் தொகுப்பில் 70 முதல் 79 எண்ணுள்ளவையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குகை கிடாரிப் பட்டி எனும் ஊருக்கு அருகில் மலைமேல் அமைந்திருக்கிறது. இந்தக் குகையில் ஒரு பக்கத்தில் சுனைநீர் இருக்கிறது. இங்குள்ள பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களை ஒவ்வொன்றும் பார்ப்போம்.

சுனைநீர் படித்துள்ளனர்.

இதன் தொடர் மொழிகளை அறிஞர் சிலர் படித்துள்ளனர். அவர்கள் படித்ததையும் பொருள் கூறுவதையும் பார்ப்போம். (இதன் வரிவடிவத்தைத் திரு. ஐ. மகாதேவன் காட்டியுள்ளார்.) திரு. கிருட்டிண சாத்திரி இதை இவ்வாறு படித்துள்ளார்.¹

'மா(த) தி (ரை)ய் போ நா குல வானு அ(த)ன அ த(ஆ)ன திரு. சி. நாராயணராவ், இதைப் பிராகிருதமாகப் படித்துப் பிறகு சமற்கிருதம் ஆக்குகிறார்.'³

'மாத்திரைய்—போநா குலவானு அதன'அ தான? (பிராகிருதம்)

'மாட்டர கீ—புத்ராணம் (பௌத்ராணம்(?) போதாதாம்(?) குலபாநாம்)

ஆகாநாய (அஸ்தானாய(?) ஆஸ்தாதஸ்ய(?)) தாநானி' (சமற்கிருதம்) 'மாட்டரகீ என்பவருடைய மக்கள் (பேர்கள்?) குலத்தலைவர்கள் (குலத்தவருக்கு?) உணவுக்காகக் கொடுத்த தானம்' என்று பொருள் கூறுகிறார்.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் படித்துப் பொருள் கூறுவது இது.³ 'மத்திரை பொன் குலவன் அதன் அதன்' பொன்குலவன் என்பதன் பொருள் பொன் வாணிகன். அதன் அதன் என்பது ஆதனுடைய மகன் அதன். மதிரை (மதுரை)யில் இருந்த பொன் வாணிகன் அதன் உடைய மகன் அதன் இதைச் செய்தான்.

திரு. ஐ. மகாதேவன் இவ்வாறு படிக்கிறார்.⁴

'மத்திரை பொன் கொலவன் ஆதன் அ தான'. ம(த்)திரையீ லிருந்த பொற்கொல்லன் ஆதன் கொடுத்த தானம். நாம் இதைப் படிப்போம். பிராமி எழுத்தின் வாசகம் இவ்வாறு இருக்கிறது.

'மத்திரைய் பொன் கொல்லன் அதான் அதான்'

'மத்திரைய்' என்பது கொச்சைச் சொல்லாகத் தெரிகிறது. இது 'மதுரை' நகரத்தைக் குறிக்கிறது. இதன் இறுதியில்

2. Proceedings and Transaction of the 10th All India Oriental Conference, Tirupati 1940, New Indian Antiquary Vol. I, page 362 - 76.

3. P. 240 - 41 Early South Indian Palaeography.

4. P. 63 Seminar on Inscriptions 1966.

உள்ள யகரமெய், ஐகார ஈற்றுச் சொல்லுடன் சேர்த்து எழுதப்படுகிற அக்காலத்து வழக்கப்படி எழுதப்பட்டுள்ளது. 'கொல்வன்' என்பதும் கொச்சைச் சொல். இது கொல்லன் என்றிருக்க வேண்டும். 'பெண் கொல்லன்' என்று படித்துப் பொன் வேலை செய்பவன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். அதான் அதான் என்பதும் கொச்சைச் சொல். இது ஆதன் ஆதன் என்றிருக்க வேண்டும். ஆதன் ஆதன் என்பது பொற்கொல்லனுடைய பெயர். கடைசியில் உள்ள குறி அவன் தானம் செய்த. பொன்னின் ஆளவைக் குறிக்கிறது. மதுரைப் பொன் வாணிகனான ஆதன் ஆதன் கற்படுகையை அமைக்கக் கொடுத்த பொன்னின் மதிப்பு இவ்வளவு என்பது இதன் கருத்து.

இனி, அடுத்த சொற்றொடரைப் பார்ப்போம். இது 1910 ஆம் ஆண்டின் கல்வெட்டுத் தொகுப்பின் 71 ஆம் எண்ணுள்ளது.

புராணிக் கல்வெட்டு

திரு. கிருட்டிண சாத்திரி இவ்வாறு படித்துள்ளார்.⁵

'ம (ஆ) த திரை கொ (பா) பு வணிகன'

திரு. நாராயண ராவ் பிராகிருதமாகிப் பிறகு சமற்கிருதம் ஆக்குகிறார்.⁶

'மாத்திரை - கொ - பாபு - வாணிகான?' (பிராகிருதம்)

'மாட்டாக் - கிருதே - பாபு - வணிகானம்?' (சமற்கிருதம்)

கிராமங்களின் வாணிகர்களின் தலைவர்களால் மாட்டாகி சாத்துக்கு (வணிகக்குழுவுக்கு)க் கொடுத்த தானம் என்பது பொருள்.

5. Proceedings of the All India Oriental Conference 1919.

6. New Indian Antiquary Vol. I.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் படித்ததும் கூறும் பொருளும் இவை.⁷

'மாத்திரை கொப்பு வணிகள்' மதிரை கொப்பு (பெண்கள் காதில் அணிகிற கொப்பு என்னும் நகை) வாணிகள் என்பது பொருள்.

இதை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம். இதன் மொழிகள் 'மத்திரை டெ ஊபு வணிகள்' என்பது. மத்திரை என்பது முன் வாக்கியத்தில் கூறப்பட்டது போலக் கொள்க. அதாவது மதுரை என்பதன் கொச்சைச் சொல். இதை மதுரை என்று படிக்க வேண்டும். ஐந்தாவது எழுத்து டெ. இதை கொ என்றும் படித்துள்ளனர். இந்த எழுத்து இங்குத் தீவையுற்றுக் காணப்படுகிறது. ஐகார ஈற்றுச் சொல்லின் இறுதியில் ஈகாரம் இட்டு எழுதுவது அக்காலத்து மரபு. இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளதை வேறு பிராமி வாசகத்திலும் பார்க்கிறோம். மதுரை என்னும் சொல்லின் கடைசியில் எழுத வேண்டிய ஈகார எழுத்துக்கு ஈடாக இந்த டெ எழுத்தைக் கற்றச்சன் தவறாக எழுதியிருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது. ஊபு என்பது உப்பு என்று படிக்க வேண்டும். இதுவும் கொச்சையாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. வாணிகள் என்பதன் பொருள் தெளிவாகத் தெரிகிறது. மதுரை உப்பு வாணிகள் இக் குகையில் கற்படுகளை அமைப்பதற்காகப் பொன் கொடுத்தான். அப்பொன்னின் மதிப்பு இதன் கடைசியில் உள்ள குறியினால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு அடுத்த தொடர்மொழியைப் பார்ப்போம். அடுத்த கலவெட்டெழுத்தைப் பார்ப்போம்.

ஈ ய ட ட ஈ க + ட ட

திரு. கிருட்டிண சாத்திரி இவ்வாறு படித்துள்ளார்.⁸

7. P. 241. Early South Indian palaeography.

8. First All India Oriental Conference 1919.

‘ய கா னு கோ ண தி கா னு’

திரு. நாராயணராவ் வழக்கம் போலப் பிராகிருதமாக்கிச் சமற்கிருதம் ஆக்குகிறார்.⁹

‘ய கா னு கொணதி கா னு’ (பிராகிருதம்) ‘யக்ஷாணம் கொணர் தி கா னம்’ (சமற்கிருதம்) (கொணரத குன்றுகளிலிருந்து வந்தவரும் கொணரத குழுவைச் சேர்ந்தவரும்) எருது வாணிகம் செய்தவருமான வணிகருடைய (யக்ஷருடைய) தானம் என்று பொருள் கூறுகிறார். திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் கூறுவது இது.¹⁰ ‘வியகன் கணதிகள்’ என்பது இதன் மொழிகள். வியகன் என்பது ஒருவருடைய பெயர். கணத்தி என்பது ஒருவகை மரத்தின் பெயர். மர வாணிகம் செய்கிற வியக்கன் என்பது பொருள்.

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் முன்பு கூறப்பட்ட சொற் றொடரை இந்தச் சொற்றொடருடன் இணைத்து ஒன்றாகப் படிக்கிறார்.¹¹

‘மா தவிரை கெ ஊபு வாணிகள் வியகன் கணதிகள்’ என்று படித்து, ‘பெரிய தவிரைக்கு (ஸ்தவிரைக்கு) உப்பு வாணிகனான வியகன் கணதிகள் கொடுத்த தானம்’ என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

இவர், மத்திரை என்பதை மா தவிரை என்று படித்துள்ளார். இவர் இரண்டு தனித்தனி சொற்றொடரை ஒன்றாகச் சேர்த்தும் படிப்பது தவறு. இரண்டும் தனித்தனியே வெவ்வேறு தொடர்கள்.

கிருட்டிணசாத்திரியும் டி. வி. மகாலிங்கமும் ஐ. மகாதேவனும் ஒரு தவறு செய்துள்ளனர். முன் தொடரில் உள்ள ‘மதிரை கெ ஊபு வாணிகள்’ என்பதன் இறுதியிலும் அடுத்துள்ள இடகன் கணதிகள் என்பதன் தொடக்கத்திலும் இடைநடுவே

9. New Indian Antiquary Vol. I.

10. P. 241 Early South Indian palaeography.

11. P. 63 Seminar on Inscriptions 1966.

ஒரு குறி உள்ளது. இந்தக் குறியை இவர்கள் எல்லோரும் பிராமி எழுத்து வி என்று தவறாகப் படித்துள்ளனர். வி என்று தவறாகக் கருதியதை அடுத்து, தொடரின் முதல் எழுத்தாகக் கொண்டு 'வயகன்' என்று படித்துள்ளனர். அது வி என்னும் எழுத்து அன்று. பொன்னின் அளவைக் குறிக்கும் குறியீடு, குறியீடுக்கு அருகில் மூன்று புள்ளி இருப்பதை இவர்கள் ஆழ்ந்து காணவில்லை.

இனி இதை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம்.

"இயகன் கணதிகள்" என்பது இதன் மொழித்தொடர். இதில் முதற் சொல்லாகிய 'இயகன்' என்பது ககர ஒற்றெழுத்து விடுபட்டுள்ளது. இதன் சரியான தொடர் 'இயக்கன்' என்பது. இயக்கன் என்று ஒருவகை இனத்தார் சங்ககாலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இருந்தார்கள் (இயக்க இனத்தார் இலங்கையிலும் இருந்தார்கள்) இயக்கன் என்பது யக்ஷன் என்றும் கூறப்படும். 'ஒல்கையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்' தன்னுடைய நண்பர்களில் இயக்கன் என்பவனையும் கூறுகிறான்.¹² இந்தக் கல்வெட்டில் கூறப்படுகிற இயக்கன், இயக்கர் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று தெரிகிறான். இவனுடைய பெயரைக் கணதிகள் என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது. (கணதிகள் என்பதைக் கணதிகள் என்றும் படிக்கலாம்.)

(அழகர் மலைக்குகையில் முனிவர்கள் இருப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட கற்படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தவர்களில்) இயக்கன் கணதிகளும் ஒருவன். அவன் அதற்காகச் செலவிட்ட பொன்னின் அளவை இறுதியில் உள்ள, குறியினால் அறிகிறோம். இதன் மதிப்பு இவ்வளவு என்பது இப்போது தெரியவில்லை.

12. 'பொய்யா யானர் மையற் கோமான்

யாவனும், பன்னெயில் ஆந்தையும், உரைசால்

அந்தவஞ் சாத்தனும், ஆதன் அழிசியும்,

வெஞ்சினை இயக்கனும் உளப்படப் பிறரும்

கண்போல் நண்பிற் கேளிரோடு'

—புறநா. 71 : 11-15

அடுத்துக் கல்வெட்டைப் பார்ப்போம்.¹³ இதனுடைய வரி வடிவம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதைக் கிருட்டிண சாத்திரி இவ்வாறு படித்துள்ளார்.¹⁴

1. 'காணக அத (ஆ) ம (ஓ) கன அதன அதான' திரு. நாராயணராவ்,¹⁵

'காணக' அதான (பிராகிருதம்) 'கணகஸ்ய தானஸீ' (சமற்கிருதம்) கணக்கனுடைய தானம் என்பது பொருள்.

2. 'மோகன அதன' அதான (பிராகிருதம்) 'மோகனாணம் ஆஸ்தானய தானஸீ'

(சமற்கிருதம்) 'நோய் (துன்பம்) நீக்கும் நிலையத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானங்கள்' என்பது பொருள்.

திரு. மகாலிங்கம் கூறுவது¹⁶

'சணக அதன் மகன் அசன்' கணக என்பது கணக்கர் அதாவது தத்துவ சாத்திரம் அறிந்தவர். (சாஸ்திரம்) கணக்கு அறிந்த ஆதன் மகன் ஆதன் என்பது பொருள்.

திரு. ஐ. மகாதேவன் படித்துப் பொருள் கூறுவது.¹⁷

'கணக அதன் முகன் அதன அதன' கணக்கன் அதனுடைய மகன் அதனுடைய தானம் என்பது பொருள்.

இதன் வரிவடிவம் கிடைக்காதபடியால் இதுபற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

13. 73 of 1910.

14. First All India Oriental Conference, Poona 1919.

15. New Indian Antiquary Vol. I.

16. P. 241 Early South Indian Palaeography.

17. P. 63. Seminar on Inscriptions 1966.

அடுத்த பிராமி எழுத்தைப் பார்ப்போம். இதன் வரிவடிவம் இது.

𑀧𑀭𑀯𑀮𑀲𑀭𑀯𑀮𑀲𑀭𑀯𑀮𑀲𑀭𑀯𑀮𑀲𑀭𑀯𑀮𑀲𑀭𑀯𑀮𑀲

திரு. கிருட்டிண சாத்திரி¹⁸

‘ஸா (ம) மி ஸி னு மி த தி’

திரு. நாராயணராவ் இந்தத் தொடரையும் இஃற்கு அடுத்த இன்னொரு தொடரையும் ஒன்றாக இணைத்து ஒரே மொழித் தொடராக்கிப் பிராகிருதமாகவும் சமற்கிருதமாகவும் கூறுகிறார்.¹⁹

‘ஸாம மிஸினு மிததிருபா ணிதீ வாணிகளு ணட்ட. மலானு (பிராகிருதம்)

‘மைய. மிஸ்ரேண மைதீ—ருபா நிய்த்ஹ வணினாம் நஷ்ட மலானம்’ (சமற்கிருதம்)

பொளத்த மத நம்பிக்கையுடனும் மைத்தீ (நட்பு)யுடனும் இருப்பவரும் ஆன்மாவிலிருந்து பலத்தை (அழுக்கை) நீக்கியவருமான வாணிகர் தேர்ந்து கொண்ட தர்மம் என்பது இதன் பொருள்.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் கூறுவது.²⁰

‘பைமிஸின் மித்தி’ இதை ஸம்மிஸின் என்றும் படிக்கலாம். மித்தி என்பது உறக்கம் என்னும் பொருள் உள்ளது. சைனருடைய சிறு தெய்வங்களில் ஒன்றான ஸவக்கர் அல்லது மித்யா என்னும் தெய்வத்தின் பெயராகவும் இருக்கலாம். இஃது ஓர் ஆளின் பெயரைக் குறிக்கிறது. திரு. ஐ. மகாதேவன்²¹

18. 1st All India Oriental Conference 1919.

19. New Indian Antiquary Vol. I

20. P. 242 Early South Indian Palaeography.

21. P. 63 Seminar on Inscriptions 1966.

'ஸாப மிதா ஈன்...பாமித்தி' பிக்குணி...ஸாபமித்தாவி னுடைய என்பது பொருள். இதன் மொழித்தொடரைப் பார்ப்போம்.

இது பௌத்தமதப் பெண்ணின் பெயர்போல் தோன்றுகிறது. ஸாபமிதி என்பது சுபமிதி ஆக இருக்கலாமோ. சுதமதி என்னும் பௌத்தப் பெண் பெயர் மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் கூறப்படுகிறது. இந்தப் பெயரின் சரியான வடிவம் தெரியவில்லை. இந்தப் பெயருடையவர் கற்படுக்கை அமைக்கப் பொன் கொடுத்திருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது.

அடுத்த கல்வெட்டு இது.

CI 181 + 114B 115

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இதன் முதல் மூன்று எழுத்துக்களை விட்டுவிட்டு மற்ற எழுத்துக்களைப் படித்து 'வாணிகன் நெடுமலன்' என்று கூறுகிறார். இந்தப் பெயர் இந்தக் குகையில் வசித்திருந்த ஒருவருடைய பெயரைக் கூறுகிறது என்று எழுதுகிறார்.²² திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இதை 'பணித வணிகன் நெடுமலன்' என்று படித்து, 'அழகுப் பொருள்களை விற்கும் வாணிகனாகிய நெடுமலன்' என்று பொருள் கூறுகிறார்.²³

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் இதை 'பணித வாணிகன் நெடுமலன்' என்று படித்து சர்க்கரை வாணிகன் நெடும(ல்)லன்' என்று பொருள் கூறுகிறார்.²⁴

இதற்கு நாம் பொருள் காண்போம்.

'பணித வணிகன் நெட்டு மூலன்' என்பது இதன் தொடர். பணித வணிகன் என்பதற்கு அழகுப் பொருள் விற்பவன் என்றும் சர்க்கரை வாணிகன் என்றும் டி. வி. மகாலிங்கமும் ஐ. மகா

22. Third All India Oriental Conference 1924.

23. P. 242—43 Early South Indian Palaeography.

24. P. 63 Seminar on Inscriptions 1966.

தேவனும் பொருள் கூறுகிறார்கள். சங்க காலத்தில் இந்தச் சொற்கள் வழங்கவில்லை. ஆனால், பளிதம் என்னும் சொல் வழங்கிவந்தது. ஆகவே இது 'பளிதவணிகள்' என்பதாக இருக்கக்கூடும். பளிதம் என்னும் சொல் பணிதம் என்று பேச்சு வழக்கில் இருந்திருக்கலாம். பேச்சு வழக்கில் இருந்தபடியே கல்வெட்டில் எழுதப்பட்டதுபோலும். பளிதம் என்பது பச்சைக் கர்ப்பூரம். இதை வெற்றிலை அடைக்காயோடு சேர்த்து அக் காலத்தில் அருந்தினார்கள்.

"பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும் படைத்து" என்று மணிமேகலைக் காவியம் (கச்சிமாநகர் புக்ககாதை அடி 243) கூறுகிறது. பாசிலைத் திரையல் - வெற்றிலை, பளிதம் - பச்சைக் கர்ப்பூரம். பௌத்த பிக்குகள் வெற்றிலை யருந்துவது வழக்கம். கர்ப்பூரத்தில் சிலவகை உண்டு. ஒருவகைக் கர்ப்பூரத்தைக் குங்குமம், அகில், சந்தனம் இவற்றை இசைந்த குழம்புடன் சேர்த்து உடம்பில் பூசினார்கள். கர்ப்பூரத்தில் சில வகை உண்டு என்று இதனால் தெரிகிறது. பத்தாம் பரிபாடலில் 'செங்குந்தமச் செழுஞ்சேறு, பக்கஞ் செய்யதில் பலபளிதம்"²⁵ பலபளிதம்—பலவாகிய கருப்பூரம் என்று இதற்குப் பரிமேலழகர் உரை எழுதியுள்ளார். பரிபாடல் பலபளிதம் என்று கூறுவதைச் சிலப்பதிகாரம் 'தொகு கருப்பூரம்' என்று கூறுகிறது.²⁶ இந்தப் பளிதங்கள் தமிழ் நாட்டுப் பொருளும் அன்று. பாரத நாட்டுப் பொருளும் அன்று. அவை சாவக நாட்டிலிருந்து (கிழக்கிந்தியத் தீவுகள்) கப்பலில் கொண்டுவரப்பட்டவை.

இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ள பணிதம் என்பது பளிதமாக (கர்ப்பூர வகை) இருக்கக்கூடும். எனவே பணித வணிகள் என்பது பளிதவணிகள் ஆக இருக்கலாம். நெடுமுலன் என்பது 'நெட்டு முலன்' என்று தவறாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பளித (பணித) வாணிகனாகிய நெடுமுலன் இந்த மலைக் குகையில் கற்படுக்கைகளை அமைப்பதற்காகப் பொன் கொடுத்தான்

25. பரிபாடல் 10 ஆம் பாடல் அடி 81-82.

26. சிலப்: ஊர்காண்காதை, வரி 109.

திரு. ஐ. மகாதேவன் 'கொழு வாணிகள்' என சந்தன் என்று படித்து, இரும்பு வாணிகள் என சந்தன் என்று பொருள் கூறுகிறார்.³¹

இவர்கள் இருவரும், 'கொழு வாணிகள்...சந்தன்' என்று படித்திருப்பது சரியே. ஆனால் இடையில் உள்ள இரண்டு எழுத்துக்களை 'யுள' என்றும் 'எளி' என்றும் படித்ததில் தவறு காணப்படுகிறது. இது 'இள' என்னுஞ் சொல்லாகும். இள என்னும் சொல் கொச்சைத் தமிழில் 'எள' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இளஞ் சந்தன் என்னும் பெயருள்ள கொழு வாணிகள் மலைக்குகையில் கற்படுக்கை அமைப்பதற்குப் பொன்னைக் கொடுத்தார். அந்தப் பொன்னின் மதிப்புத் தெரியவில்லை.

இதற்கு அடுத்த கல்வெட்டைப் பார்ப்போம். இதன் வரி விடிவம் இது.

சிகற மாறன் தான்

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணியம் இதை இவ்வாறு படிக்கிறார்.³²

'சிகற மாறன் தான்' என்று படித்து, சிகற மாறன் என்பவன் புகழ் பெற்ற தச்சன் என்று கூறுகிறார். இவர் மூன்றாம் எழுத்தையும் 5ஆம் எழுத்தையும் வல்லின 'ற' என்று படிக்கிறார்.

திரு. கிருட்டிண சாத்திரியம், திரு. டி. வி. மகாலிங்கமும் இந்தத் தொடரோடு அடுத்துக் கூறப்போகிற தொடரையும் ஒன்றுக்கிப் படிக்கின்றனர். அவர்கள் ஒன்றுக்குவது தவறு. இந்தத் தொடர் இதனோடு ழுகிறது. அந்தத் தொடருடன் தொடர்புள்ளது அன்று.

31. P. 64 Seminar on Inscriptions 1966.

32. Third All India Oriental Conference.

திரு. ஐ. மகாதேவன் இந்த எழுத்துக்களை வேறு முறையாக வரைந்து காட்டுகிறார்.

இதில் இவர் முதல் எழுத்தாகக் காட்டுவதற்கு முந்திய தொடரின் இறுதியைச் சேர்ந்தது. இவர் இந்தக் குறியின் மேற்பகுதியை வைத்துக்கொண்டு அதை நீ என்று படிக்கிறார். இது தவறு. இவர் படிப்பது இது.³³

'ஞ்சி கழு மாறன் தான்' ஞ்சி என்னும் இடத்தில் இருந்த கழுமாறன் கொடுத்த தானம் என்று பொருள் கூறுகிறார்.

இரண்டு வரிவடிவங்களிலும் எழுத்து மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஐ. மகாதேவன் ஞ் என்று தவறாகக் காட்டுகிற எழுத்து முதல் வரிவடிவத்தில் இல்லை. அது ஞ் அன்று, ஒரு வகைக் குறியீடு என்று முன்னமே கூறினோம். முன் வரிவடிவத்தில் மூன்றாவது எழுத்து வல்வின ற போன்று இருக்கிறது. மகாதேவனுடைய வரி வடிவத்தில் இந்த எழுத்து ம என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. முந்திய வடிவத்தில் ஆறாவது எழுத்து அ போன்று இருக்கிறது. மகாதே வனுடைய வரிவடிவத்தில் அந்த எழுத்து (7-வது எழுத்து) ன போல இருக்கிறது. கல்வெட்டு எழுத்தில் மைப்படி ஒற்றி எடுத்திருந்தால் ஒரே மாதிரிதான் இருக்கும். ஐ. மகாதேவன் மை ஒற்றி எடுக்காமல் கண்ணால் பார்த்து எழுதினர் என்று தோன்றுகிறது. ஆகவே வரிவடிவில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது ஆகவே இந்தக் கல்வெட்டின் சரியான வரி வடிவம் தெரிகிற வரையில் இதைப் படிக்காமல் விடுகிறோம்.

இதற்குப் பிறகுள்ள பிராமி எழுத்துக்களை எபிகிராபி இலாகாவும் ஐ. மகாதேவனும் வேறு வேறு விதமாகக் காட்டுகின்றனர்.

1511. 4625

ஈ ஸுரேய ஸுரே

ஈ ஸுரேய ஸுரே

ஈ ஸுரேய ஸுரேய ஸுரேய ஸுரேய

இதிலிருந்து இக் கல்வெட்டுக்களை முழுவதும் படி எடுக்கவில்லை என்பதும், ஐராவதம் மகாதேவன் ஏறககுறைய முழுவதும் படி எடுத்துள்ளார் என்பதும் தெரிகின்றன. முதலில் கொடுக்கப்பட்ட தொடரில் 'அணிய் கொடுபித்தவன் அணகன்' என்று முடிகிறது. ஐ. மகாதேவன் கொடுக்கும் தொடர் "தார அணிய் கொடுபித அவன் கஸபன் அத்விரஅ வரு (ஊ?)ம் குடு பி தோ" என்று இருக்கிறது. முதலில் காட்டப்பட்டதில் 'அணகன்' என்னுள் சொல், இரண்டாவது தொடரில் இல்லை. இரண்டாவதில் உள்ள கஸபன் என்னும் பெயர் முதல் தொடரில் இல்லை.

அழகர்மலைக் குகையில் கற்படுக்கைகளை அமைக்கப் பலர் பொருளுதவி செய்துள்ளனர். இன்னின்றூர் இவ்வளவு இவ்வளவு பொருள் உதவீனர்கள் என்பதும் அவர்களின் பெயர்கள் இன்னின்ற என்பதும் இஃந்தக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. அழகர் மலையில் உள்ள இன்றொரு பிராயிக் கல்வெட்டின் வரிவடிவத்தினை³⁴ திரு. ஐ. மகாதேவன் இவ்வாறு படிக்கிறார்.

'வேண் பளி ஈ அறுவை வணிகன் என அ அடன்' என்று படித்து வேண் பள்ளி துணி வாணிகன் என(வ) ஆதன் என்று

34. No. 43 Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions 1157—73 Seminar on Inscriptions 1966 R. Nagaswamy (Edited by).

பொருள் கூறுகிறார். இதை நாம் படிப்போம். இதை வேண்பனி அல்லது வெண்பனி என்றும் படிக்கலாம். பள்ளி என்பது பளி என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ஈகார எழுத்து இஈ ஈற்றில் முடிசிற பள்ளி (பளி)புடன் இணைத்து அக்காலத்து முறைப்படி எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. இதற்குப் பொருள் இல்லை. வேண்பள்ளி அல்லது வெண்பள்ளி ஓர் ஊரின் பெயர். அறுவை என்பது துணிககுப் பெயர். இச் சொல் சங்க காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. அறுவை வாணிகள் என்பது துணி வாணிகள், (இளவேட்டனர் என்னும் புலவர் மதுரையில் அறுவை வாணிகம் செய்தவர். அவர் பாடிய பாடல்கள் சங்கத் தொகை நூல்களில் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன).³⁵ 'எளஅ' என்பது எளைய என்பது. இளைய என்னும் சொல் எளய என்று கொச்சையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அடன் என்பது வாணிகனுடைய பெயர். எளய அடன் என்பது இவருடைய முழுப் பெயர். அடன் என்பது ஆட்டன் என்னும் பெயர். இது கொச்சையாக அடன் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. 'ஆட்டன் அத்தி' என்னும் பெயர் சங்க காலத்தில் வழங்கி வந்தது. இளம் ஆட்டன் என்பது ஆட்டனுடைய தம்பி என்னும் பொருளில் வழங்கிறது. இளங்கண்ணன், இளநாகன், இளங்கெளசிகன், இளவேட்டன், இளங்கடுங்கோ, இளஎயினி, இளங்குட்டுவன் முதலான பெயர்களைக் காண்க.

வேண்பள்ளி ஊரில் இருந்த அறுவை வாணிகனான இள ஆட்டன் இந்தக் குகையில் கற்படுக்கை அமைக்கும் செலவுக்காகப் பொன் கொடுத்தான் அந்தப் பொன்னின் மதிப்பு இந்தப் பெயரின் இறுதியில் ஒரு குறியினால் காட்டப்பட்டுள்ளது.

35. ஆகா. 59, 126, 230, 254, 272, 302. குறந். 185, கற்றிணை 33, 157, 221, 344; புறநா. 329.

8. ஆண்டிப்பட்டி பிராமி எழுத்து

தொண்டை நாட்டிலே வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்துச் செய். யாறு தாலுகாவில் ஆண்டிப்பட்டி என்னும் ஊர் இருக்கிறது. இந்த ஊரிலே 1967 ஆம் ஆண்டு பழங்காசுப் புதைபல் கிடைத்தது. அந்தப் புதைபலில் 113 ஈயககாசுகள் இருந்தன. இக் காசுகள் தேய்ந்து அதிலுள்ள எழுத்துக்கள் மழுங்கிக் காணப் பட்டன. இக் காசுகள் சென்னை நகரப் பொருள் காட்சிச் சாலையில், பழங்காசுப் பிரிவில் இப்போது உள்ளன. இந்தப் புதைபலிப் பற்றி 'ஸன்டே ஸ்டாண்டர்டு' பத்திரிகையில் செய்தி வெளி வந்துள்ளது.³⁶ பொருட் காட்சிச் சாலையின் பழைய காசு இலாகா லினர் இந்த எழுத்துக்களைத் தற்காலிகமாக 'அதினன் எதிரான் சேந்தன்' என்று படித்துள்ளனர்.

இந்த நாணயங்களிலுள்ள எழுத்துக்கள் சங்க காலத்தில் வழங்கிவந்த பிராமி எழுத்துக்கள். எனவே இந்தக் காசுகள் கடைச் சங்க காலத்தில் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் வெளியிடப் பட்டவை.

இந்தக் காசுகளில் ஐந்தாறு காசுகளின் நிழற்படத்தை நான் பார்த்தேன். அவற்றில் இந்த எழுத்துக்களின் முழுச் சொற்கள் கிடைக்கவில்லை. சில எழுத்துக்கள் தெரிந்தும சில எழுத்துக்கள் மழுங்கியும் சில எழுத்துக்கள் மறைந்தும் உள்ளன. அவற்றில் காணப்பட்ட பிராமி எழுத்துக்களைக் கீழே தருகிறேன்.

...சேந்தன் ஆதி...

...எதிரான் சே

...எதிரா

...எதினன்?

36. First finds of Sangam age Coins. The Sunday Standard 16-7-1967.

இவற்றிலிருந்து சேந்தன், எதிரான் என்னும் சொற்கள் மட்டும் நன்றாகத் தெரிகின்றன.

இந்த எழுத்துக்களின் எகர எழுத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். இந்த எழுத்து வட்டவடிவமாக நடுவில் புள்ளி பெற்றுள்ளது. பிராமி எழுத்துக்களில் எகர எழுத்து முக்கோண வடிவமாக இருப்பது வழக்கம். முக்கோண வடிவம் வட்டவடிவமாக மாறிப் போய் இப்படியும் எழுதப்பட்டது. இதன் உட்பக்கத்தில் உள்ள புள்ளி, இது குற்றெழுத்து என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. 'எகர ஓகர மெய்புள்ளி பெறும்' என்பது தமிழ் எழுத்திலக்கணம். எகர ஓகர எழுத்திலும் மெய் எழுத்திலும் புள்ளியிடவேண்டும் என்பது இந்த நூற்பாவின் கருத்து. புள்ளியிடாமற்போனால் ஏ என்றும் ஓ என்றும் வாசிக்கவேண்டும். மெய் எழுத்துக்களின்மேல் புள்ளி இடாவிட்டால் அவை உயிர்மெய் எழுத்தாகப் படிக்கப்படும். இந்த எகர எழுத்தில் புள்ளியிட்டிருப்பதால் இது எ (குறில்) என்பது தெரிகிறது. புகழியூர் கல்வெட்டு ஒன்றில் இதுபோன்று வட்ட வடிவமும் நடுவில் புள்ளி பெற்றதுமான எகர எழுத்து காணப்படுவதை முன்பு கண்டோம்.

இந்தத் தமிழ்நாட்டுக் காசுகளில் பிராமி எழுத்து எழுதப்பட்டிருப்பதுபோலவே சாதவாகன அரசருடைய நாணயங்களில் பிராமி எழுத்து எழுதப்பட்டிருப்பதை இந்நூலில் வேறு இடத்தில் காண்க.

8. விக்கிரம மங்கலம் பிராமிக் கல்வெட்டு

மதுரை வட்டத்துச் சோழவந்தானுக்கு அருகில் விக்கிரம மங்கலம் என்னும் ஊர் இருக்கிறது. இந்த ஊருக்குத் தெற்கே ஒரு கல் தொலைவில் நாக மலைத்தொடரைச் சார்ந்த 'உண்டான் கல்' என்னுமிடத்தில் சிறு குன்று இருக்கிறது. இந்தக் குன்றிலே தெற்கு நோக்கிய குகை ஒன்று இருக்கிறது. இயற்கையாக அமைந்துள்ள இந்தக் குகையின் வாயிற்புறம் உட்புறம் குறுகிச் சரிவாகவும் இருக்கிறது. குகையின் உட்புறத்தில் பாதைச் சுவரின் ஓரமாக இரு பக்கத்திலும் கற்படுக்கைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு பக்கத்தில் நான்கு படுக்கைகளும் இன்னொரு பக்கத்தில் எட்டுப் படுக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. இந்தப் படுக்கைகளுக்குத் தலையணை அமைப்பு இல்லை. இந்தப் படுக்கைகளில் மூன்று படுக்கைகளின் தலைப்பக்கத்தில் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன.

1926ஆம் ஆண்டில் இங்குள்ள படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. சென்னை எபிகிராபி இலாகாவில் 1926—27ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில் இவைபற்றிய அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது.³⁷ இந்தக் கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் 1926ஆம் ஆண்டின் தொகுப்பில் 621, 622, 623 எண் உள்ளவை யாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆண்டு அறிக்கையில் 74ஆம் பக்கத்தில் இவ்வெழுத்துக்களைப்பற்றி இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளது: இந்த எழுத்துக்கள் கி. மு மூன்று அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவை என்று கருதப்படுகின்றன. அந்தை பிகானி மகன் வேண், பொதிலை குவிரான் என்னும் பெயருள்ள பெளத்த பிக்குகளின் பெயரை இவ்வெழுத்துக்கள் கூறுகின்றன.

இந்த அறிக்கை கூறுகிறபடி, இப் பெயர்கள் இங்குத் தங்கி யிருந்த பெள்ள பிக்குகளின் பெயரைக் கூறவில்லை. இப் பெயர்கள்

37. Annual Report on South Indian Epigraphy 1926—27
Pt. II Para 8.

இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பொருள் கூறுகிறார். பிக்குகளுக்கு இன்னொரு தானம். பெரிய குடும்பத்தார், வாணிகர்கள், குபேரர்களுடைய மக்கள், வாணிகக் குடும்ப குபேரர்கள் இவற்றை அமைத்தார்கள்.³⁹

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இவ்வாறு படித்துள்ளார்.⁴⁰

1. அந்தைய பிகன் வேநா அதன்.

அந்தை பிகனுடைய மகன் வேண் அதன் என்பது இதன் பொருள். ஆப்தன் என்னும் பிராகிருத மொழிச் சொல் ஆதன் என்றாகிப் பிறகு அதன் என்றாயிற்று.

2. பொதிலை குவிரன்

பொதிலை என்பது ஓர் இடத்தின் பெயர். பொதிகைமலை பொதியில், பொதிகை, பொதியம் என்பதுபோலப் பொதிலை என்பதும் பொதிகை மலையாக இருக்கலாம். குவிரான் என்பது ஒருவர் பெயர். இப் பெயர் சித்தர்மலை எழுத்திலும் காணப்படுகிறது.

3. செங்கு விரன்.

செம்-செம்மையான, நேர்மையான. குவிரன்-குபேரன்.

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் கூறுவது இது.⁴¹

1. அத் தைய பிகன் மகன் செய் அ தான
அந்தை பிகன் மகன் செய்த தானம்.

2. பெதலை குவிரன்.

பெதலையைச் சேர்ந்த குவிரன்

39. P. 385 The Brahmi Inscriptions of South India, New Indian Antiquary Vol. I.

40. P. 233—235 Early South Indian Palaeography.

41. P. 61. Seminar on Inscriptions 1966.

3. செங் குவீரன்

செங்கு வீரன் இஃது ஒரு ஆளின் பெயர்.

நாம் இவற்றைப் படிப்போம்.

1. அந்தை பிகன் மகன் வேண் ஆதன்

அந்தை என்பது ஆந்தை என்னும் பெயர். இப் பெயர் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களில் நெடுக அந்தை என்றே எழுதப் பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியங்களில் இந்தப் பெயர் ஆந்தை என்று இருப்பதைக் காண்கிறோம். பிகன் என்பது பேகன் என்றிருக்கவேண்டும். சங்க காலத்தில் பேகன் என்னும் பெயர் வழங்கிவந்தது. பிகன் என்பது பேகன் என்பதன் கொச்சை வழக்கு. ஆந்தை பீகனுடைய மகன். வேண் ஆதன். வேண் என்பது 'வெந்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. பிராமி எழுத்து நவின் தலையில் குறுக்குக் கோடு அமைத்தால் ன் ஆகிறது. குறுக்குக் கோடு இடாமல் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன் என்பது ஆதன் என்பதன் கொச்சை வழக்குச் சொல். ஆதன் என்னும் பெயர் சங்க காலத்தில் வழங்கியுள்ளது.

2. பொதலை குவீர(ன்)

பொதலை என்னும் ஊரில் இருக்கும் குவீரன் என்பது பொருள்.

3. செங்குவீரன்

இஃது ஓர் ஆளின் பெயர். செங்கண்ணனார் என்பது போலச் செங்குவீரன் என்பதாகும்.

இவர்கள் மூவரும் இங்குள்ள கற்படுக்கையை அமைத்தார்கள் என்பது கருத்து. விக்கிரமங்கலத்து உண்டான கல் குகையில் இன்னொரு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு இருக்கிறது. அதைத் திரு. ஐ. மகாதேவன் காட்டியுள்ளார். அவர் காட்டும் அந்த எழுத்தின் வரிவடிவம் இது.

0 0 0 1 0 4 0 0 0 0 0

இதை இவர் இவ்வாறு படிக்கிறார்.

'ஏம் ஊர் ச அதன்—அ தான'.

எங்கள் ஊர் சாதனுடை தானம் என்பது இதன் கருத்து என்று கூறுகிறார்.⁴²

இவர் படித்துள்ளது சரி என்று தெரியவில்லை. இதைக் கீழ்க்கண்டவாறு படிக்கலாம்.

'ஏம் ஊர் ச அதன் அதன்'

ஏம் ஊர் என்பது ஓர் ஊரின் பெயர். ச அதன் என்பதைச் சாத்தன் என்று படிக்கலாம். அதன் என்பது ஆதன் என்னும் பெயர். ச அதன் அதன் என்று தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இது சாத்தன் ஆதன் என்று எழுதப்படவேண்டும். பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களில் பல கொச்சைச் சொற்களும் தவறான எழுத்துக்களும் காணப்படுவது போல இங்கும் இத் தவறுகள் காணப்படுகின்றன.

ஏம் ஊரில் வசித்த சாத்தன் ஆதன் என்பவர் இந்தக் கற்படுக்கையை அமைத்துக் கொடுத்தார் என்பது இதன் பொருள்.

பொதிர் - புத்திரி. நிகாமதாகொ - நகரத்தாருடைய. யகாஸீதி ஒருவருடைய பெயர். கா அரிதா - செய்வித்தார். பிணைக்கன். பிணைக்கன். 'வெள்ளடையில் வசித்திறவரின் மகளான யகாஸீதி (இந்தக் குகையை) செய்வித்தாள். ஸாத்தன் பிணைக்கன் இதைச் செய்தான்' என்று பொருள் கூறுகிறார்.

திரு. நாராயணராவ் இந்த எழுத்துக்களைப் பிராகிருத மொழி யாகப் படித்துப் பிறகு சமற்கிருதமாகக் கற்பித்து அதற்கேற்பப் பொருள் கூறுகிறார். அவற்றை இங்குக் காட்டவில்லை.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம், சுப்பிரமணிய அய்யரைப் பின்பற்றிக் கீழ்வருமாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்:⁴³

'வெள் அடைய் நிகமத
கொபிதிர் யக ஸிதிக அரிதெ அ
ஸதன் பிணைக கொடுபி தோன்'.

'வெள்ளடையில் வசிப்பவரின் மகளான யகாஸீதி என்பவள் (இந்தக் குகையை) செய்வித்தாள். ஸாத்தன் பிணைக்கன் இதைக் கொத்துவித்தான்.'

திரு. ஐ. மகாதேவன், முதல் வரிசைப் பத்து எழுத்துக்களை யும் சேர்த்துக் கீழ்வருமாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்:⁴⁴

கணிஇ ந தா ஸீ ரி ய கு வ
வெள் அறைய் நிகமது
காவி தி இ ய் கா ழி திக அந்தை அ
ஸுதன் பிணைக கொடுபி தோன்.

உங்கு (உவ) வசித்திற கணி நதாவுக்கு வெள்ளறை நிகமத்து காவிதி காழிதிக அந்தையின் மகன் இந்தப் பிணைவு கொடுப்பித்தான்.

43. P. 211 Early South Indian Palaeography.

44. P. 60 No. 3 Seminar on Inscriptions 1966.

இவர் ஏறக்குறையச் சரியாகவே படித்துள்ளார்.

இவ்வெழுத்துக்களை நாம் படித்துப் பொருள் கூறுவோம்.

‘கணிஇ நதா ஸிரி யருவ்

வெள் அறைய் நிகமது

காவிதிஇய் காழி திக அந்தை அ

ஸுதன் பிணுண கொடுபி தோள்.

மிகையாயுள்ள எழுத்துக்களைத் தள்ளிவிட்டு, விடுபட்ட எழுத்துக்களைச் சேர்த்து இவற்றை இவ்வாறு படிக்கலாம்:

‘கணி நந்தா ஸிரியற்கு

வெள்ளறை நிகமத்து

காவிதி காழிதி ஆந்தைய

ஸுதன் பிணுவு கொடுபித்தான்!

விளக்கம்: கணி நந்தாசிரியர் என்பது முன் இரண்டு கல்வெட்டுக்களில் கூறப்படுகிறது. கணி நதி ஆசிரியர் ஆதும். இவ் என்பது தேவையற்ற எழுத்து. அதை ‘வெள் அறை’ என்பதோடு சேர்த்துப் படிக்கலாம். வெள் அறை - வெள்ளறை என்று சேர்த்துப் படிக்கலாம். வெள்ளறை என்னும் ஐகார ஈற்றுச் சொல்லுடன் யகர மெய் சேர்த்து எழுதுவது அக்காலத்து முறை. நிகமம் என்பது நியமம். இச்சொல், தெரு என்னும் பொருளில் சங்க காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. ‘கருங்கட் கோசர் நியம மாயினும்’ (அகநா. 90 : 12) நியமம் என்பதற்குக் கோயில் என்னும் பொருள் உண்டு. இக் கல்வெட்டுக் கூறுகிற ‘வெள்ளறை நிகமம்’ என்பது ‘வெள்ளறை நியமம்’ அஃதாவது வெள்ளறை யூரின் அங்காடித் தெரு என்று பொருள் உள்ளது. காவிதி என்பது அரசனால் கொடுக்கப்படும் பட்டப் பெயர். காழிதி ஆந்தை என்பது காவிதி பட்டம் பெற்றவருடைய பெயர். ஆந்தை என்னும் பெயர் சில பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் அந்தை என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ‘ஆந்தைய’ என்பதன் பொருள் ஆந்தையினுடைய என்பது, அ என்னும் வேற்றுமை உருபு உடைய என்னும்

பொருள் உள்ளது. ஸுதன் என்பது வடமொழிச் சொல். மகன் என்னும் பொருள் உள்ளது. பிணை, அல்லது பிணைவு என்பது பின்னப்பட்டது, முடையப்பட்டது என்னும் பொருள் உள்ளது. அல்லது சாமரையைக் குறிக்கிறதா? பிணைவு என்பதன் சரியான பொருள் தெரியவில்லை? கற்படுக்கைகளைக் குறிப்பதாகவும் இருக்கலாம்.

வெள்ளறை யங்காடித் தெருவில் வசிக்கிற காவிரி காவிரி ஆந்தையினுடைய மகன் கணிநந்தாசிரியற்கு 'பிணைவு' கொடுப்பித்தான் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

அரிட்டாபட்டி 5

அரிட்டாபட்டியில் உள்ள இன்னொரு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு இது:

சுதநாசிதனகொடுபிதோன

திரு. எச். கிருட்டிண சாத்திரி இவ்வாறு படித்துள்ளார்:

ச (ர) ந த ரி த ன கொ டு பி தோ ன

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்:⁴⁵

ச (ர) ந த ரி த ன கொ டு பி தோ ன

திராவிடியில் இதை இவ்வாறு படிக்கலாம். சந்தரிதன் கொட்டு பிதோன். சந்தரிதன் என்பவன் இதைக் கொடுத்தான் என்பது இதன் பொருள். திரு. ஐ. மகாதேவன் இதை இவ்வாறு படிக்கிறார்:

சாந்தாரி தன் கொடு பி தோன். சந்தாரிதன் இதைக் கொடுத்தான் என்பது இதன் பொருள். திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய

அய்யர் இதை 'சான தாரிதான் கொட்டுபி தோன்' என்று படிக்கிறார். ஆனால் இவர் இன்னொரு சொற்றொடரையும் இதனைச் சேர்த்துப் படிக்கிறார். அது பொருக்கமாக இல்லை. திருநாராயணராவ் கூறுவதற்கும் இதற்கும் பொருத்தம் இல்லை. இதன் வாசகத்தை சாந்தாரிதன் கொடுபித்தோன் என்று படிக்கலாம். இந்தக் கற்படுக்கையைச் சாந்தாரிதன் என்பவன் கொடுத்தான் என்பது பொருள். 'கொடு பித்தோன்' என்று எழுதவேண்டியது 'கொட்டு பி தோன்' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. குவைட்டு என்றும் த்தோ என்பது தோ என்றும் தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

அரிட்டாபட்டி 6

அரிட்டாபட்டியில் உள்ள இன்னொரு கல்வெட்டு இது :

சுமங்குலபதி

திரு. கிருட்டிண சாத்திரி இதை இவ்வாறு படித்துள்ளார்.

வெள அடை நிகாம தோ ர கொடி (ஓர்)

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இவ்வாறு படித்துள்ளார்.

வெள் - அடை நிகாமதோர் கொடி ஓர்.

வெள் - அமை என்பது வெள்ளடை என்னும் 'ஊர்ப் பெயர்'. நிகாமம் என்பது நிகமம். வணிகர் என்பது இதன் பொருள். கொடியோர் என்பது கொட்டுவித்தான் என்னும் சொல். இவ்வாறு கூறுகிற இவர் வேறு பிராமி எழுத்துக்களோடு இதையும் இணைத்துப் பொருள் கூறுகிறார். ஆனால் அது பொருந்தவில்லை.

திரு. நாராயணராவ் இதையும் வேறு கல்வெட்டையும் இணைத்து வழக்கம்போல பிராகிருதமாக்கிப் பிறகு அதைச் சமற்கிருதப்படுத்திக் கூறுகிறார். அவர் கூற்றுக்கும் இந்த எழுத்துக்கும் தொடர்பில்லையாகையால் அதைக் கூறுது விடுகிறோம்.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்:⁴⁶ வெள் - அடை நிகமத்தோர் கொடி ஓர்.

வெள் - அடை என்பது வெள்ளடை. இஃது ஓர் இடத்தின் பெயர். நிகமத்தோர் என்பது வணிகச்சாத்தர். கொடியோர் - என்பது கோடியர் (விறலியர்). கோடர் என்பது நாகர். (கார் கோடகன் என்னும் பாம்பின் பெயரிலிருந்து உண்டானது.) கோடர் என்னுஞ்சொல் 'வெள்ளடை என்னும் ஊரில் உள்ள நிகமத்தோர் வாணிகக் குழு)வைச் சேர்ந்த கோடிஓர் (நாகர் இனத்துப் பெண்)' என்று பொருள் கூறுகிறார்.

திரு. ஐ. மகாதேவன் இந்த எழுத்துக்களை இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்.⁴⁷

'வெள் - அறை நிகமத்தோர் கொடி ஓர்' என்று படித்து, வெள்ளறையில் உள்ள வாணிகச் சாத்தைச் சேர்ந்தவர் இதைக் கொடுத்தார்கள் என்று பொருள் கூறுகிறார். இதை இவ்வாறு படிக்கலாம்:

வெள் அறை நிகமத்தோர் கொடிஓர்

'இதை (இந்தக் கற்படுக்கையை)க் கொடுத்தவர் வெள்ளறை வாணிகக் குழுவினர்' என்பது இதன் பொருள்.

விளக்கம் : இந்தக் கல்வெட்டில், இடப்புறத்திலிருந்து நான்காவதாக உள்ள எழுத்தை ஒருவரைத் தவிர மற்றெல்லோரும் தவறாகவே படித்துள்ளனர். எச். கிருட்டிணசாத்திரி, கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர், நாராயணராவ், டி. வி. மகாலிங்கம் ஆகிய எல்லோரும் இந்த எழுத்தை டை என்று தவறாகப் படித்துள்ளனர். ஐ. மகாதேவன் மட்டுமே றை என்று சரியாகப் படித்துள்ளார். இந்த எழுத்தின் அடிப்பகுதி கீழ்நோக்கி வளைந்திருப்பதே இது றை என்பதை ஐயமில்லாமல் தெரிவிக்கிறது. ஆகவே, முன் கூறியவர்

46. P. 210 - 211 Early South Indian Palaeography.

47. P. 61 Seminar on Inscriptions 1966.

எல்லோரும் இது டை என்று கொண்டு வெள்ளடை என்று படித்தது தவறு. திரு. ஐ. மகாதேவன் றை என்று கொண்டு வெள்அறை (வெள்ளறை) என்று படித்ததே சரியாகும். வெள்ளறை என்பது ஓர் ஊரின் பெயர். அந்த ஊர் கற்பாறைகள் உள்ள இடத்தில் இருந்திருக்கவேண்டும். (அறை என்றால் பாறை. வெள் அறை - வெள்ளைப் பாறை)

அரிட்டாபட்டி 7

அரிட்டா பட்டி கிராமத்தின் வடமேற்கே அரை மைல் தொலைவில் கழிஞ்சமலை என்னும் பாறைக் குன்று இருக்கிறது. இந்தக் குன்றின் கிழக்குப் பக்கத்தில் உள்ள குகையின் வாயில் மேற்பாறையில் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று இருக்கிறது. இதை டாக்டர் கே. வி. இராமனும், திரு. ஓய். சுப்பராயலும் அண்மையில் கண்டுபிடித்தனர்.⁴⁸

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
 11 12 13 14 15 16 17 18
 19 20 21 22 23 24 25 26

இருபத்தைந்து எழுத்துள்ள இந்தக் கல்வெட்டு ஒரு வரியாக எழுதப்பட்டுள்ளது: இந்த எழுத்தின் வரிவடிவம் கீழே தரப்படுகிறது; இந்த எழுத்துக்கள் கண்ணால் பார்த்துக் கையால் வரையப்பட்டவை (மையொற்றுப்படி அன்று) ஆகவே இதில் ஒரு சில தவறுகள் இருக்கவும்கூடும்.

48. A New Tamil Brahmi Inscription. The Sunday Standard. Madras. Sunday September, 26, 1971.

இதன் வாசகத்தை இவ்வாறு படித்துள்ளனர் :

‘நெல்வெளி இய் சழிவன் அதனன் வெளியன் முஸகை
கொடுவன்’

நெல்வெளி வழிவன் (செழியன்) அதனன் ஒளியன் (அல்லது
வளியன்) முஸகை கொடுவன். கொடுவன் என்பதன் பொருள்
கொடுத்தவன் என்றும், கொத்துவித்தவன் என்றும் பொருள்படும்.
பாண்டியரின் கீழ் தலைவனாக இருந்த நெல்வெளிசெழியன்
அதனன் ஒளியன் (அல்லது வளியன்) முஸகையைச் செய்து
கொடுத்தான் என்பது கருத்து.

இவர்கள் படித்துள்ளதில் சில மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டி
யிருக்கிறது. நெல்வெளி என்பதை நெல்வேலி என்றும் அதனன்
என்பதை ஆதன் என்றும் ஒளியன் அல்லது வளியன் என்பதை
வெளியன் என்றும் மாற்றி, நெல்வேலி சழிவன் ஆதன் வெளியன்
முஸகை கொடுவன் என்று படிப்பது சரி என்று தெரிகிறது. இதற்கு
விளக்கம் வருமாறு :

1. நெல்வெளி இய் பிராமி வெ எழுத்தை வே என்றும் படிக்க
லாம். பிராமி விக்ரம விக்கும் வேற்றுமைதான் உண்டு. வியின்
வலப்புறத்தின் பக்கத்தில் கீழே வளைவான சிறு கோடு இட்டால்
வீ யாகும். அக் கோடு இடாவிட்டால் வியாகும். மேல் காட்டிய
எழுத்தில் வீ என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. பார்த்து எழுதப்பட்ட
தாகையால் இதில் தவறும் இருக்கலாம். இந்த எழுத்தை வீ
என்றே கொள்வோம். ஏனென்றால் நெல்வேலி என்று ஊர்
இருக்கிறது. நெல்வெளி என்று ஊர் இருந்ததாக இதுவரையில்
தெரியவில்லை. ஆகையால் வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்த நெல்வேலி
என்றே கொள்வோம். நெல்வேலி என்பது நெல்வேலிஇய் என்று
எழுதப்பட்டுள்ளது. இஊர் ஈற்றுச் சொற்களில் இஊரத்தையும்
யஊர் மெய்யையும் இட்டு இவ்வாறு எழுதுவது அக்காலத்து
வழக்கம். ஆகவே, நெல்வேலிஇய் என்பதை நெல்வேலி என்றே
படிக்கவேண்டும்.

2. சழிவன்: இதன் சரியான உருவம் செழியன் என்பதாகும். செழியன் என்பது பேச்சு வழக்கில் சழிவன் என்று மருவி வழங்கிற்றுப் போலும். செழியன் என்பது பாண்டியரின் பொதுப் பெயர்.

3. அதன்: இதில் இரண்டு றன்னகரங்கள் சேர்த்து எழுதப்பட்டுள்ளன. அதன் என்பது இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதன் என்பது ஆதன். பிராமி அகர எழுத்தின் மத்தியில் வலப்பக்கமாகச் சிறு கோடு அமைத்தால் ஆகாரம் ஆகும். அமைக்க வேண்டிய அந்தக் கோட்டை அமைக்காதபடியால் அதன் என்று இருக்கிறது. இது கற்றச்சரின் தவறு. மேட்டுப் பட்டி பிராமிக் கல்வெட்டிலும் இந்தத் தவறு காணப்படுகிறது. அங்கும் ஆதன் என்னும் சொல் அதன் என்றும் ஆந்தை என்னுஞ் சொல் அந்தை என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன. விக்கிரம மங்கலம், அழகர் மலையிலும் இவ்வாறே ஆதன், ஆந்தை என்பவை அதன், அந்தை என்று எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆதன், ஆந்தை என்பதே சரியாகும். இந்தக் கல்வெட்டிலும் அதன் என்றிருப்பதை ஆதன் என்றே படிக்கவேண்டும்.

4. வெளியன்: வெளியன் என்றும் வளியன் என்றும் இதனைப் படித்துள்ளனர். ஒளியன் என்பதை ஒளியர் என்னும் இனத்தாரோடு ஒப்பிடுகின்றனர். வளியன் என்றும் இன்னொரு மொழித் தொடரைக் கூறுகின்றனர். இரண்டு மொழித் தொடரும் தவறு என்று தோன்றுகிறது. இதன் சரியான வாசகம் வெளியன் என்பது. பிராமி எழுத்துத் தலைமேல் கோடு இட்டால் வெ ஆகும். அக் கோட்டையே இடப்பக்கத்தில் மட்டும் இட்டால் வெ ஆகிறது. இதை வெ என்றே கொள்கிறோம். கண்ணால் பார்த்து எழுதியபடியால் இதில் தவறு இருக்கலாம். வெளியன் என்பதே சரியான சொல். ஏனென்றால், சங்க காலத்தில் வெளியன் என்னும் பெயருள்ளவர் இருந்தனர். வெளிமான், வெளியன் வேண்மான், வெளியன் தித்தன், வீரை வெளியன் என்னும் பெயர்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த இந்தக் கல்வெட்டிலும் வெளியன் என்னும் பெயர் காணப்படுவது பொருத்தமானதே.

5. மூஸகை. இச்சொல் தமிழ்ச்சொல் அன்று என்றும், பிராகிருத மொழிச்சொல் என்றும் இதன் சரியான பொருள் விளங்கவில்லை என்றும் கூறினோம். இந்தப் பிராகிருத மொழிச் சொல்லைப் பௌத்த பிக்குகளிடமிருந்து பெற்றிருக்கக்கூடும். இச்சொல் இங்கு, இந்த மலைக்குகையைக் குறிக்கிறது போலும்.

கொடுவன்: கொடுத்தவன் என்பதன் தவறான வாசகம். இவன் செழியனின் (பாண்டியனுடைய) கற்றச்சன் என்று தோன்றுகிறான்.

நெல்வேலியில் இருந்த செழியன் ஆதன் வெளியன் என்னும் பெயர் பெற்ற கற்றச்சன் இந்த 'மூஸகை'யைச் செய்து கொடுத்தான் என்பது இந்தக் கல்வெட்டின் கருத்தாகும்.

அரிட்டாபட்டி கழுஞ்சுழி

மதுரை மாவட்டம் மதுரை தாலுகாவில் உள்ளது அரிட்டாபட்டிக் கிராமம். (இவ்வூருக்கு மாங்குளம் என்றும் பெயர் உண்டு) அரிட்டாபட்டி மதுரையிலிருந்து வடகிழக்கே 14வது கல்லில், மேலூருக்கும் அழகர் மலைக்கும் இடையில் இருக்கிறது. அரிட்டாபட்டியைச் சேர்ந்த மாங்குளம் எனும் ஊரில் கழுஞ்சுழி என்னுங்குன்றுகள் உள்ளன. கழுஞ்சுழிக்கு ஊவாமலை என்னும் பெயருங் கூறப்படுகிறது. கழுஞ்சுழியின் கிழக்குத் தாழ்வரையில் ஐந்து குகைகளும் அக் குகைகளில் கற்படுக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. பழங்காலத்தில் பௌத்த சமய முனிவர்கள் இந்தக் குகைகளில் தங்கியிருந்து தவஞ்செய்தார்கள் என்பதை இங்குள்ள கற்படுக்கைகள் தெரிவிக்கின்றன. கற்படுக்கைகள் சிலவற்றில் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றும், இங்குள்ள இரண்டு குகைகளின் மேற்புறத்தில் இரண்டு பிராமிக் கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த எழுத்துக்களை ஆராய்வதற்கு முன்னர், அரிட்டாபட்டி, கழுஞ்சுழி எனும் பெயர்களின் வரலாற்றை அறியவேண்டும்.

அரிட்டாபட்டி

அரிட்டாபட்டி என்னும் பெயர் பௌத்த சமயத் தொடர்புடையதாகத் தெரிகிறது. இலங்கையைக் கி. மு. மூன்றாம்

நூற்றாண்டில் அரசாண்ட தேவனாம்பிய திஸ்ஸன் என்னும் அரசனுடைய அமைச்சன் அரிட்டன் (அரிஷ்டன்) என்பவன். அரிட்டனை மகாஅரிட்டன் என்றுங் கூறுவர். தேவனாம்பிய திஸ்ஸன் காலத்தில் பாரதநாட்டை அரசாண்ட அசோக சக்கரவர்த்தி இலங்கையில் பௌத்த மதத்தைப் பிரசாரஞ் செய்யப் பௌத்த பிக்குகளை அனுப்பினார். தேவனாம்பிய திஸ்ஸன் அசோக சக்கரவர்த்தியிடத்தில் அமைச்சனான அரிட்டன் தலைமையில் ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பினான். அசோக சக்கரவர்த்தி புத்தகையையீ லிருந்து (போதி) அரச மரக்கிளையையும் பிக்குணி சங்க மித்திரையையும் இலங்கைக்குக் கடல் வழியாகக் கப்பலில் அனுப்பியபோது அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தவனும் அமைச்சனான அரிட்டனே. பிற்காலத்தில் அரிட்டன் பௌத்தமதத்தைச் சேர்ந்து பௌத்த பிக்குவாகிப் பௌத்த மதப் பிரசாரஞ் செய்தார். அவர் பாண்டி நாட்டுக்கு வந்து மாங்குளத்தில் தங்கினார். அவர் தங்கியிருந்த கிராமத்துக்கு அரிட்டாபட்டி என்று பெயர் வந்தது. அஃதாவது அரிட்டர் இருந்த ஊர் என்பது பொருள்.

கழுகுமலை

அரிட்டாபட்டியில் உள்ள குன்றுகளுக்குக் கழுகுமலை என்று பெயர் உண்டு. அரிட்டரும் இவருடைய சீடர்களும் இந்த மலைக்குக் கழுகுமலை என்று பெயர் இட்டிருக்கவேண்டும். பௌத்த பிக்குகள் தாங்கள் தங்கியுள்ள மலைக்குகைகளுக்குக் கழுகுமலை என்று பெயர் இடுவது வழக்கம். பௌத்த மதத்தை உண்டாக்கின கௌதம புத்தர் உயிர் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில், இராசக்கிருக நகரத்துக்கு அருகில் இருந்த கிஜ்ஜரகூடமலைக் குகையில் அடிக் கடி போய்த் தங்குவது வழக்கம். அந்த மலையில் கழுகுகள் இருந்தபடியால் அதற்கு கிஜ்ஜரகூடமலை என்று பெயர் இருந்தது (கிஜ்ஜரம் - கழுகு.)

பகவன் புத்தர் கிஜ்ஜரகூட மலையில் தங்கியிருந்ததை நினைவு கூர்ந்து அவருடைய மதத்தைச் சேர்ந்த பௌத்த பிக்குகள் தமிழ் நாட்டில் தாங்கள் தங்கியிருந்த மலைகளுக்குக் 'கழுகுமலை' என்று

பெயரிட்டார்கள். செங்கற்பட்டுக்கு அருகிலுள்ள திருக்கமுகு குன்றமும் (கமுகுக் குன்றம் என்பது கமுகுக்குன்றம் என்று மருவிற்பு) திருநெல்வேலிக்கு அருகில் உள்ள கமுகுமலையும் மதுரைக்கு அருகிலுள்ள அரிட்டாபட்டிக் கமுகுமலையும் பௌத்த மதத் தொடர்புடையவை. அக்காலத்தில் பௌத்த பிக்குகள் இந்த மலைகளில் தங்கியிருந்தபடியால் இந்த மலைகளுக்குக் கமுகு மலை என்று பெயராயிற்று. ஆகவே, அரிட்டாபட்டிக் கமுகுமலையில் காணப்படுகிற கற்படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக்களும் பௌத்த சமயத் தொடர்புடையவை.

அரிட்டாபட்டிக் கமுகுமலைகளில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள குகைகளிலே தெற்குக் குகையின் வாயிலுக்கு மேலே எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துக்களும் அதற்கு அருகில் கீழ்புறக் குகையின் உட்புற வாயிலுக்கு மேலே எழுதப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்துக்களும் மிக முக்கியமானவை. இந்த இரண்டு கல்வெட்டு முத்துக்களும் நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டியன் பெயரைக் கூறுகின்றன. தமிழ்நாட்டிலே பாண்டியன் பெயரைக் கூறுகிற மிகப் பழைய கல்வெட்டு முத்து இதுவே.

நெடுங்காலமாக மறைந்து கிடந்த இந்தக் கல்வெட்டு முத்து 1906 ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

குகையின் வாயிலுக்கு மேற்பாறையில் ஒரே வரியாக இக் கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் வரிவடிவம் இது: (அடுத்த பக்கம் காண்க.)

இக்காலத்து எழுத்தில் இதை இவ்வாறு எழுதலாம்.

க ணி ய் நந் தா ஸி ரி ய கு அன தமம ஈதா நெ டி ஞ ச ழி யா ன

ஸ ல க ன இ ள ஞ சா டி க ன த ந தை ய் ச டி கா ன செயிய பாளிய்

புள்ளி இடவேண்டிய எழுத்துக்குப் புள்ளியிட்டால் இதன் வாசகம் இவ்வாறு அமைகிறது:

ச. பி. க.—ரீ

F I 山 L L K H S P Y
 F O H L F D B C B F
 A K H I G N S P Y L L
 E H L F E V H L S P A K
 L F C G B A K H L P K L

கணிய் நந் தாஸிரியகு அண தமம் ஈதா நெடி ஞ் சழியான்

ஸலகன் இளஞ் சாடிகன் தந்தைய் சடிகான் செயிய பானிய்

இதில், நந்தாஸிரியகு என்பதில் உள்ள ஸகரமும் தமம் என்பதிலுள்ள தகரமும் ஸலகம் என்பதில் உள்ள ஸகரமும் பிராகிருத வடமொழி எழுத்துக்கள்.

இந்தக் கல்வெட்டை அறிஞர்கள் சிலர் படிக்க முயன்று தங்களுக்குத் தோன்றியபடி படித்துப் பொருள் கூறியுள்ளனர். அவர்கள் படித்துப் பொருள் கூறியதைப் பார்ப்போம். திரு. எச். கிருட்டிண சாத்திரி இதைக் கீழ்க்கண்டவாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்:⁴⁹

49. The Caverns and Brahmi Inscriptions of Southern India by H. Krishna Sastri, pp. 327 - 348.

Proceedings and Transactions of the First Oriental Conference, Poona (5, 6, 7 November 1919.)

காணிய ந(ர)ந தாஸிரியகு அனா பாம இ தா ந டி ளு சாட்டியனா

ஸால(ர) காணா ஈஸாளு சாடிகாண தாநதைய சாடிகாண செஇயா பாளிய

இவ்வாறு படித்த இவர் ழி யை ட்டி என்று படித்துள்ளார். சாழியன் என்பதைச் சாட்டிகள் என்று படித்து, இஃது இக் கல் வெட்டில் இரண்டு இடங்களில் வருகிற சாடிகள் என்பதன் வேறு வடிவம் என்று கூறுகிறார். கடைசியில் வருகிற செயிய என்பது சைத்தயானி என்னுஞ் சொல்லின் திரிபு என்கிறார். இறுதியில் இருக்கிற பாளிய என்பது பால்ய என்னுஞ் சொல்லின் திரிபு என்கிறார்.

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இந்தக் கல்வெட்டெழுத்துக்களை இவ்வாறு படிக்கிறார்:⁵⁰

“காணியன் நடா ஸிரியகு அனா தமாம இதர நடிஞ் சாறியன் ஸாலாகன் இளஞ்சாறிகள் தாநதைய சாறிகான் செ இய பாளிய”

காணியன் என்பது கரணியன். கரணியன் என்பது அநுலோம (கலப்பு) சாதியைக் குறிக்கிறது. நடா என்பது நாத (தலைவன்) என்னும் பொருள் உள்ள சொல். யகுஅன் என்பது யக்ஷன் என்னுஞ் சமற்கிருதச் சொல். பாளிய என்பது பாழி.

“காணி குலத்தில் பிறந்த புகழ்பெற்ற தலைவனான ஸ்ரீயக்ஷன் இந்தத் தருமத்தைச் செய்தான். இந்தச் சத்தியியததை அமைத்தவன் நெடுஞ்சாறிகளின் மைத்துனனும் (சட்டகன்) இளஞ்சாறிகளின் தந்தையுமான சாடிகள்.”

திரு. சி. நாராயண ராவ் இந்தக் கல்வெட்டெழுத்தைப் பிராகிருத மொழி என்று தவறாகக் கருதிக்கொண்டு முதலில் பிராகிருத

50. PP. 290 - 9 Proceedings and Transactions of the Third All India Oriental Conference (1924)

மாகப் படிக்கிறார். பிறகு அந்தப் பிராகிருதத்தைச் சமற்கிருதமாக அமைக்கிறார்.⁵¹

“காணியநா நதா ஸிரியகு அநா காமம்
இதர நெடிஞ்சாட்டியந ஸ் இயகா நா இளாந
சாடிகா ந தாநதைய; சாடிகாந சே இய பாளிய” (பிராகிருதம்).

“கணகாநாம் நானா(நாம்) ஸ்ரீயகூடாணம் தர்மம்,
இதா நர்திநாம் ஸார்த வாஹகநரம் ஸிம்
ஹலாநாம் ஸ்ரேஷ்டிகா நாம் சைத்ய பாலிகா” (சமற்கிருதம்)

திரு. ஐ. மகாதேவன் இந்த எழுத்துக்களை இவ்வாறு படிக்கிறார்.⁵²

“காணிய நாந்தாஸிரி யகுஅன் தமாம்
இதா நெடிஞ்சாழியான் ஸாலாகான்
இளாஞ்சாடிகான் தாந்தைய சாடிகான் செயியா பாளிய”

(இவ்வாறு படித்துப் பிறகு இதன் வாசகத்தை இவ்வாறு அமைக்கிறார்)

“கணிய நந்த—(ஆ) ஸிரிய்க உவன் த(ம்)மம்
இத(உ)அ நெடிஞ்சழியன் ஸாலகன் இளஞ்சடிகள்
தந்தைய சடிகள் செஇய பளிய”

(இதற்கு இவர் இவ்வாறு பொருள் கூறுகிறார்)

அங்கு (உவன்) வசிக்கிற கணியன் நந்தன் என்னும் துறவிக்குப் படைக்கப்பட்டது. நெடிஞ்செழியனின் மைத்துனனும்

51. The Brahmi Inscriptions of South India, C. Narayana Rao pp. 362—376 New Indian Antiquary Vol. I 1938—39.

52. P. 60 Texts and Transactions of Tamil Brahmi Inscriptions I. Mahadevan Seminar on Inscriptions Madras 1966, Historical Tamil-Brahmi Inscriptions paper read at the 1st World Tamil Seminar Conference held at Kwala Lumpur 1966.

(ஸாலகன்) (மைத்துனியின் கணவன்?) இளஞ்சடிகளின் தந்தையுமான சடிகளால் இந்தப் பள்ளி அமைக்கப்பட்டது.

திரு டி. வி. மகாலிங்கம் இந்த எழுத்துக்களைக் கீழ்வருமாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார் :⁵³

“கணிய நந்த ஸிரிய் குஅன் ஏமம் இது
நெடிஞ் சழியன் ஸலகன் இளஞ்சடிகன் தந்தைய
சடிகன் செய் பாளிய்”

(இவ்வாறு படித்துப் பிறகு சில சொற்களுக்கு விளக்கங் கூறுகிறார்) கணி—சோதிடன். நந்த என்பது குபேரனுடைய நிதிகளில் ஒன்றின் பெயர். அல்லது குபேரனுடைய ஓர் ஊழியனின் பெயர். ஸிரிய் என்பது ஸ்ரீ. குஅன் என்பது ஒருவனுடைய பெயர். அது குபேரனுடைய பெயர். இது குஹ்ய, குஹ்யக என்னும் இயக்கரைக் குறிக்கிறது. ஏமம் என்பது ஹேமம் என்பதன் திரிபு. இதற்குப் பொன் என்பது பொருள். இவ்வாறு சில சொற்களுக்கு விளக்கங் கூறின பிறகு இவ்வாறு பொருள் கூறுகிறார். “நந்த ஸிரி குபேர (நந்த ஸ்ரீயகூ) என்னும் சோதிடனால் கொடுக்கப்பட்ட பொன்னைக் கொண்டு” இந்தப் பள்ளி அமைக்கப்பட்டது என்று முடிக்கிறார்.

இந்தப் பிராமி எழுத்து வாசகத்தையும் இதன் பொருளையும் நாம் ஆராய்வோம்.

“காணி ய் நாந்தா ஸிரிய்கு அன தமாம்
ஈதா நெடிஞ் சாழியான் ஸாலாகான்
ஈளஞ் சாடி கான் தாந்தைய் சடிகான்
செ ஈ யா பா ணி ய்”

இதில் சில எழுத்துக்கள் நெடிலாக எழுதப்பட்டுள்ளன. பட்டிப் பரோலு கல்வெட்டின் வாய்பாடுப்படி,⁵⁴ நெட்டெழுத்துக்

53. PP. 207-209 Early South Indian Palaeography T. V. Mahalingam Madras 1967.

54. Battiprolu Script, Epigraphia Indica Vol. II. pp. 323-24.

களைக் குற்றெழுத்தாக அமைத்துப் படித்தால் இதன் வாசகம் இவ்வாறு அமைகிறது :

“கணிய் நத்தலிரிய்கு அன தமம்
ஈதா நெடிஞ்சழியன் ஸலகன்
ஈளஞ் சடிகன் தந்தைய் சடிகன்
செசய பளிய்”

இதன் பொருளைக் கூறுவதற்கு முன்பு இதுவுள்ள சொற்களை விளக்கிக் கூற வேண்டும். கணிய்-ஈற்றில் யகரமெய் சேர்த்து எழுதப்பட்டுள்ள இந்தச் சொல்லின் சரியான வாசகம் கணீ என்பது. இஈர ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதியில் யகரமெய் சேர்த்து எழுதுவது அக்காலத்து வழக்கம். கணி என்பதன் பொருள் வான நூலை அறிந்தவர் (கோள்களைக் கணிப்பவர்) என்பது. கணியன் பூங்குன்றனார் என்னும் பெயரைக் கருதுக. கணியன் பூங்குன்றனார் நற்றிணை 226ஆம் செய்யுளையும் புறம். 192ஆம் செய்யுளையும் பாடியவர். இந்தக் கல்வெட்டில் கூறப்படுகிற கணி என்பவர் வானத்திலுள்ள கோள்களைக் கணிப்பவர். நந்தலிரிய்கு என்பது தவறாகக் கற்றச்சலை எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் சரியான சொல் நந்தியாசிரியற்கு என்றிருக்க வேண்டும். நந்தியாசிரியர் என்பது இந்தக் குகையில் வசித்த முனிவரின் பெயர். அவர் வான நூலைக் கணிக்க வல்லவர் ஆகையால் ‘கணிந்தியாசிரியர்’ என்று கூறப்பட்டார்.

அன என்றிருப்பது ஆன என்றிருக்க வேண்டும். இது கற்றச்சன் செய்த பிழை. தமம் என்றிருப்பது தம்மம் என்றிருக்கவேண்டும். இதன் பொருள் தர்மம் (அறம்) என்பது. ஈதா என்பது ஈந்தான் என்றிருக்கவேண்டும். இந்தத் தர்மத்தை ஈந்தவன் என்பது இதன் பொருள். நெடிஞ்சழியன் என்று எழுதப்பட்டிருப்பது நெடுஞ்செழியன் என்றிருக்கவேண்டும். செ என்னும் எழுத்தை ச என்று எழுதியிருக்கிறான் கற்றச்சன். ஸலகன் என்னும் சொல் பிராகிருத மொழிச் சொல். இதன் பொருள் தெரியவில்லை. ஐ. மகாதேவன் இதற்கு கசலன் (மைத்துனியின் கணவன்) என்று பொருள் கூறுகிறார். இது சரி என்று தோன்றவில்லை. கேசவன்

(சேனைத் தலைவன்) என்னும் சொல் இப்படித் தவறாக எழுதப் பட்டதோ என்று ஐயமாக இருக்கிறது.

இளஞ்சடிகன். இது பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய சேவகன் பெயர். தந்தையின் என்னும் சொல்லின் ஈற்றில் யகரமெய் இட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இகர ஈறு ஐகார ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதியில் யகர மெய் இட்டு எழுதுவது அக்காலத்து வழக்கம். அதன்படி தந்தை என்னும் இச் சொல்லின் இறுதியில் யகரமெய் இட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சடிகன் என்பது இளஞ்சடிகனுடைய தந்தையின் பெயர் செய்யிய என்பது செய்த எனும் பொருள் உள்ளது. பளிய் என்பது 'பள்ளி' என்பதன் திரிபு. இகர மெய்யீற்றுச் சொல்லாகையால் இதன் இறுதியில் யகரமெய் இட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளி என்பது பௌத்த சைன சமயத்துத் துறவிகள் தங்கியிருக்கும் இடம்.

இக் கல்வெட்டின் கருத்து இது: கணியரும் நந்தி என்னும் பெயரையுடையவருமான ஆசிரியருக்கு அறமாக இந்த மலைக்குகை கொடுக்கப்பட்டது. இதைக் கொடுத்தவன் (பாண்டியன்) நெடுஞ்செழியன். அரசனுடைய சேவகனாகிய இளஞ்சடிகனுடைய தந்தையான சடிகன் என்பவன் இந்தப் பள்ளியை (கற்படுக்கை களை) அமைத்தான்.

கணி நந்தாசிரியர் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடைய குரு என்று தெரிகிறார். இந்தப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவன்.

அரிட்டாபட்டிக் கழுக்குமலையில், இன்னொரு குகையில் இன்னொரு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு இதே பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டும் 1906ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

முன் கல்வெட்டை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் இந்தக் கல்வெட்டை ஆராயவில்லை. எச். கிருட்டிண சாத்திரியும், கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யரும், சி. நாராயணராவும், டி. வி. மகாலிங்கமும் இந்தக் கல்வெட்டைப்பற்றி ஒன்றுமே கூறவில்லை. இந்தக் கல்வெட்டு

இருக்கிறது என்றுகூட அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. முன் கல்வெட்டெழுத்துப் போன்றே இந்தக் கல்வெட்டும் பாண்டியர் வரலாற்றுக்கு மிக முக்கியமானது,

திரு. ஐ. மகாதேவன் இந்தக் கல்வெட்டைப்பற்றி எழுதியுள்ளார். அவர் இந்தப் பிராமி எழுத்துக்களை இவ்வாறு படித்துள்ளார் :⁵⁵

“காணிய் நந்நா அஸிரிய் ஈருவ அன்கே தம்மாம்
ஈத்தா நெடுஞ்சாழியான் பானு அன் காடால அன்
வாழுத்திய் கொட்டு பித்தா அ பர்ஸிஇய்”

திரு. ஐ. மகாதேவன் இதை இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார் :

‘கணிய்’ நந்நா ஆஸிரிய்கு உவன் தம்மன்
ஈத்தா நெடுஞ்சாழியன் பணவன் கடலன் வழுத்திய்
கொட்டுபித்த பளிஇய்’

இதற்கு இவ்வாறு பொருள் கூறுகிறார் :

‘அங்கு (உவன்) வசிக்கிற கணியன் நந்நா ஸிரியற்குத்
[தருமம்.
நெடுஞ்செழியனி பணயன் (ஊழியன்) ஆன கடலன் வழுத்தி
இந்தப் பள்ளியைச் கொடுப்பித்தான்’

(இவர் இதையே இன்னொரு வகையாகவும் படிக்கிறார்)

‘அங்கே வசிக்கிற கணி நந்நாஸிரியற்கு கொடுக்கப்பட்டது.
நெடுஞ்செழியன் பணவன் (பஞ்சவன்) கடலன் வழுதி இந்தப்
பள்ளியைக் கொடுப்பித்தான்’.

55. P. 60 Test and Translations of Tamil Brahmi Inscriptions. Seminar on Inscriptions, 1966. Historical Tamil Brahmi Inscriptions. I. Mahadevan, Paper read at the 1st World Tamil Seminar Conference held at Kwala Lampur 1966.

(இதற்கு இவர் இவ்வாறு விளக்கங் கூறுகிறார்)

‘பண’ என்பது ‘பஞ்ச’ என்பதன் திரிபு. பணவன் என்பது பஞ்சவன் என்னும் பொருளுள்ளது. பஞ்சவன் என்பது பாண்டியர் களுக்குப் பெயர். கடலன் என்பதும் பாண்டியனுடைய பெயர். கடல்களுக்குத் தலைவன் என்பது இதன் பொருள். கடலன் என்பதைக் கடல் நட்சத்திரத்தில் (சுதய நட்சத்திரத்தில்) பிறந்தவன் என்றும் கொள்ளலாம். கடல் நட்சத்திரம், கடல் தெய்வமாகிய வருணனுடன் தொடர்புள்ளது. பிறந்த நட்சத்திரத்தின் பெயரை அரசர்களுக்கு இடுவது வழக்கம். வழுதி என்பது பாண்டியருக்குரிய சிறப்புப் பெயர். இவ்வாறு இவர் இந்தக் கல்வெட்டெழுத்துக்கு இரண்டு பொருள்களைக் கூறுகிறார். கணியன் நந்தி ஆசிரியர்க்கு நெடுஞ்செழியனுடைய பணயன் (ஊழியன்) ஆன கடலன் வழுதி இந்தப் பள்ளியைக் கொடுத்தான் என்பது ஒரு பொருள். நெடுஞ்செழியன் பஞ்சவன் கடலன் வழுதி என்னும் பெயருள்ள பாண்டியன், கணி நந்தி ஆசிரியர்க்கு இந்தப் பள்ளியைக் கொடுத்தான் என்பது இன்னொரு பொருள்.

இந்தப் பிராமிக் கல்வெட்டெழுத்தை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம். பட்டிப் பரோலு எழுத்தின் வாய்பாட்டுப்படி நெட்டெழுத்துக்களைக் குற்றெழுத்தாகக் கொண்டு படித்தால் இதன் வாசகம் இவ்வாறு அமைகிறது :

‘கணிதி நந்த அஸிரிய் இருவ் அன்கெ தம்மம்
ஈத்தா நெடுஞ்செழியன் பணயன் கடலயன்
வழுத்திய் கொட்டுபித்த அபளியிய்’

இந்தக் கல்வெட்டின் கருத்தைக் கூறுவதற்கு முன்பு இதிலுள்ள சொற்களை விளக்க வேண்டியிருக்கிறது.

கணிய்: இந்தச் சொல்லை முன் கல்வெட்டில் விளக்கினோம். மறுபடியும் இங்கு விளக்கவேண்டியதில்லை. நந்த அஸிரிய் நந்தி ஆசிரியர் என்பதை இவ்வாறு எழுதியுள்ளனர். இதுவும் முன்னமே விளக்கப்பட்டது. இருவ் அன்கெ. இதன் சரியான உருவம்

தெரியவில்லை. 'இவனுக்கு' 'இவனுக்குரிய' என்னும் பொருளுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. தம்மம்: இது பாலி (பிராகிருத) மொழிச் சொல். சமற்கிருதத்தில் இது தம்மம் என்று எழுதப்படும். இதன் பொருள் அறம் என்பது. இந்தச் சொல் முன் கல்வெட்டில் தம்மம் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. ஈத்தா அ நெடுஞ்செழியன்: 'ஈத்தான் நெடுஞ்செழியன்' என்று எழுத வேண்டியது இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. ஈத்தான் - ஈந்தவன், கொடுத்தவன், செழியன் என்பது சழியன் என்று தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளது. செழியன் என்பது பாண்டியனுடைய பெயர். பணயன் என்பது பணயன் என்று எழுதப்படவேண்டும். பணயன் என்றும் பணயகாரன் என்றும் பாண்டியரின் செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. பணயன் என்பதன் பொருள் அரசருடைய தச்சன் என்பது. அரசருடைய தச்சனைப் பெருந்தச்சன் என்றும் கூறுவர். இச் சொல் இங்குப் பாண்டியனுடைய கற்றச்சனைக் குறிக்கிறது. பாண்டியனுடைய கற்றச்சன் இந்தக் குகையில் கற்படுக்கைகளை அமைத்தவன். கடலன் என்பது பணயனான கற்றச்சனுடைய இயற்பெயர். கடலன் என்னும் பெயர் சங்க காலத்தில் பெயராக வழங்கப்பட்டது. எருமை வெளியனார் மகனார் கடலனார் என்னும் புலவர் சங்க காலத்தில் இருந்தார். அவர் அகநானூறு 72 ஆம் செய்யுளைப் பாடினவர். வழுத்தி என்பது வழுதி என்றிருக்கவேண்டும். வழுதி என்பது பாண்டியரின் பொதுப் பெயர். பாண்டியன், பணயன் கடலனாகிய கற்றச்சனுக்கு வழுதி என்று சிறப்புப் பெயர் அளித்திருந்தான் என்பது தெரிகிறது. கொட்டு பித்த அ என்பது கொத்துளித்த (பாறையைக் கொத்திக் கற்படுக்கையைச் செய்வித்த) என்னும் பொருளுடையது. இறுதியில் அகர எழுத்து மிகையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இச் சொல் கொத்துளித்த என்றிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. பனிநீய் என்பது பள்ளி என்று எழுதப்படவேண்டும். கற்றச்சன் இவ்வாறு எழுத்துக்களை விட்டும் சேர்த்தும் வெட்டியிருக்கிறான்.

சோதிடத்தில் வல்லவரான அரச குருவாகிய நந்தி ஆசிரியருக்கு இந்த மலை தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இதைத் தானம் கொடுத்தவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். பாண்டியனுடைய

பணயனாகிய கடலன் வழுதி இக் குகையில் கற்படுக்கைகளைக் கொத்துவித்தான் என்பது இக் கல்வெட்டின் கருத்து.

இந்த இரண்டு கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறியப்படுவது: ஆசிரியராகிய (குருவாகிய) கணி நந்தி என்பவருக்குப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இரண்டு மலைக்குகைகளைத் தானஞ் செய்தான். இரண்டு குகைகளைத் தானஞ் செய்தபடியாலே, அவருக்குப் பல சீடர்கள் இருந்தனர் என்பது தெரிகிறது. நெடுஞ்செழியனுடைய சேனைத் தலைவனுடைய தந்தையான சடிகன் முதற் குகையில் கற்படுக்கைகளைச் செய்வித்தான். பாண்டியனின் பணயகாரனாகிய கடலன் வழுதி இரண்டாவது குகையில் கற்படுக்கைகளைச் செய்வித்தான்.

10. ஆனைமலை பிராமி எழுத்து

மதுரையிலிருந்து மேலூருக்குப் போகிற சாலையில் ஐந்து கல் அளவில் ஆனைமலை இருக்கிறது. இந்த மலை பெரிய கற்பாறையினால் அமைந்துள்ளது. இந்த மலைப்பாறையின் உருவ அமைப்பு, யானையொன்று தன்னுடைய முன்னங்கால்களை நீட்டிக்கொண்டு அக் கால்களின் நடுவே தும்பிக்கையை வைத்திருப்பது போலக் காணப்படுகிறபடியால் இதற்கு யானைமலை என்று பெயர் உண்டாயிற்று. யானைமலைக் குன்றில் சில இடங்களிலே சமண சமய தீர்த்தங்கரரின் திருமேனிகளும் வட்டெழுத்துச் சாசனங்களும் காணப்படுகின்றன. இவை கி. பி. 7, 8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டவை. இந்த மலையின் அடிவாரத்தில் நரசிங்கமங்கலம் என்னும் ஊருக்கு அருகில் பாண்டியனுடைய அமைச்சனாக இருந்த மாறங்காரி கி. பி. 770இல் நரசிங்கப் பெருமானுக்கு ஒரு குகைக் கோயிலை அமைத்தான் என்று அங்குள்ள வட்டெழுத்து கிரந்த எழுத்துச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன.

பிற்காலத்தில் இந்த மலையைப்பற்றிப் புராணக் கதைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. சமண சமய முனிவர் தங்களுடைய மந்திர சக்தியினால் ஒரு பெரிய யானையை உண்டாக்கி அதைப் பாண்டியனுடைய மதுரை நகரத்தை அழித்துவிட்டு வரும்படி ஏவினார்களாம். அந்தப் பெரிய யானை மதுரையை யழிக்க வருவதைக் கண்ட பாண்டியன் சொக்கப் பெருமானை வேண்டிக்கொள்ள அவர் நரசிங்க அம்பு எய்து யானையைக் கொன்றாராம். விழுந்த யானை கல்லாகச் சமைந்துவிட்டதாம். இந்தக் கதை திருவிளையாடற் புராணங்களில் கூறப்படுகின்றன.

இந்த யானைமலைமேல் உயரத்திலுள்ள இயற்கையான குகையும் அக் குகை வாயிலின்மேல் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பிராமி எழுத்தும் நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்கு உரியவை. மலையுச்சியிலுள்ள குகைக்குச் செல்வது கடினமானது. குகையின் நீளம் 23 அடி.

என்னும் சமற்கிருதச் சொல்லின் திரிபு, தாதுவாயி என்பது தந்துவாய என்னும் பிராகிருதச் சொல்லின் திரிபு. இதன் பொருள் துணி நெய்கிறவன் என்பது.⁵⁶

திரு. கே. வி. கபிரமணிய அய்யர் இவ்வாறு படித்துள்ளார்;

இவ குன்றது உறை உள்நாதன் அ தான
ஏரி அநிதன் அத்துவாயி அரட்ட காயிபான்

இதற்கு இவர் இவ்வாறு பொருள் கூறுகின்றார்: 'குன்றத் தூரில் வசிக்கிற உள்நாதன் கொடுத்த தானங்கள். பின் உள்ள சொற்கள் இந்தக் குகையில் வசித்தவர்களுடைய பெயரைக் கூறுகின்றன.'⁵⁷

திரு. நாராயணராவ் இதை இவ்வாறு படித்துள்ளார் :

'இவகு—நாட்டு—தூ உட்டுயள—பொதன—தான
ஏரி ஆரிதன அதாந்துவாயி 'அ—ரட்ட—காயிபான'

நாடு என்பது திராவிடச் சொல் அன்று; அது நட் என்னும் சமற்கிருத வேர்ச் சொல். போதன என்பது புத்ராணம் அல்லது பௌத்ராணம் என்னும் சமற்கிருதச் சொல்லைக் கூட்டுகிறது. தான என்பது தானம் என்னும் சமற்கிருதச் சொல். ஏரி ஆரிதன என்பது ஐராவதானம் என்னும் சொல்லாகும். ரட்ட என்பது ராஷ்டிரம். காயிபான என்பது காஸ்யபானம் என்னும் சொல். இவ்வாறு விளக்கவ கூறி இதன் கருத்தையும் தெரிவிக்கிறார். 'அதாத்து வாயக ராஷ்டிரத்து இவது நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களான காஸ்யபர்களின் ஐராவத குலத்தைச் சீர்ந்த உட்டுயல் என்பவரின் மக்கள் (அல்லது பேரண்கள்?) செய்த தானங்கள்.'⁵⁸

56. Proceedings and Transaction of the First All India Oriental Conference, Poona 1919.

57. Proceedings and Transactions of the Third All India Oriental Conference, Madras 1924.

58. Proceedings and Transactions of the Tenth All India Oriental Conference, Tirupati 1940; pp 362-367 New Indian Antiquary Vol. I.

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் இதைப் படித்துக் கூறுவது இது:

இவ குன்றதூர் உறையுள் நாதன் தான அரிதன்
அத்துவாயி அரிட்ட காயிபன்.

“குன்ற(த்)தூர் (படுக்கைகளில் வசிக்கும்) நாதன் என்பவரின் படுக்கைகள் (இவற்றைச் செய்து கொடுத்தவர்) அரி அரிதன், அத்துவாயி, அரட்ட காயிபன்.”⁵⁹

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள், இவ்வாறு படித்து விளக்கமும் பொருளும் கூறுகிறார் :

‘இவ குன்றதூ உறையுள் பாதந்தன் எரி அரிதன்
அதன் தூவாயி அரிட்ட கோயிபன்’

இவகுன்றம் என்பது யானைமலை. இவம் என்னும் சமற்கிருதச் சொல் இபம் என்றயிற்று. இந்த மலையின் பழைய பெயர் ‘இவகுன்று’ என்றிருக்கலாம். பாதந்தன் என்பது பாதந்த என்னும் பாலி மொழிச் சொல். இதன் பொருள் வணக்கத்துக்குரிய ஆசிரியர்’ என்பது. எரி என்பது தீ (அக்கினி). அஃதாவது குரியனைக் குறிக்கிறது. அரிதன் என்பது ஆரிதன் என்னுஞ் சொல்லின் திரிபு. ஆரிதன் என்பது ஹாரித என்பதாகும். ஹாரித குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது இதன் பொருள்.

முதல் வாக்கியத்தின் பொருள். ‘இவ குன்றத்தில் வசிக்கிற வணக்கத்துக்குரிய (பத்தந்த)

எரி ஆரிதன் ‘என்பது இரண்டாவது வரியில்’ அதன் என்பது ஆதன் என்னும் சொல்லின் திரிபு. ஆதன் என்பது அதன் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. தூவி, தூவல் என்னுஞ் சொற்கள் பறவைகளின் சிறகைக் குறிக்கும் சொற்கள். இவை மயில்

இறங்கியும் குறிக்கிறது. தூவயி (தூவை அல்லது தூவையர்) என்பது மயில் இறகைக் கையில் வைத்திருப்பவர் என்னும் பொருள் உள்ளது. திகம்பர சைனர் மயில் இறகுக் கொத்தைக் கையில் வைத்திருப்பது வழக்கம். ஆசீவகர்களும் இறகை வைத்திருக்கக் கூடும். அரிட்ட கோயிபன் என்பது ஓர் ஆளின் பெயர். கோயிபன் என்பது காஸ்யபன் என்பதன் திரிபு. இந்த வாக்கியத்தின் பொருள் 'மயில் இறகுக் கத்தையை வைத்திருக்கிற ஆதனாகிய' அரிட்ட கோயிபன்' என்பது.⁶⁰

இந்த வாக்கியத்தை நாம் படித்து நேரான செம்பொருள் காண்போம்.

இ வ கு ன ற தூ உ றை யு ள உ த ன ஏ ரி அ ரி த ன
அ த தூ வாயி அரிட்ட கோயிபன்

புள்ளி இட்டுப் பதம் பிரித்தால் இவ்வாறு வாக்கியம் அமைகிறது :

இவ் குன்ற தூ உறையுள் உதன் ஏரி அரிதன்
அத் தூ வாயி அரிட்ட கோயிபன்

இந்த வாக்கியத்தின் பொருள் இது :

குன்றிலுள்ள உறையுளையும் (குகையையும்) அதன் அருகில் உள்ள ஏரியையும் அரிதன் அந்துவாயி அரிட்டகோயிபன் (என்னும் இருவர் தானமாக முனிவர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள்).

இதற்கு விளக்கம் வருமாறு : இவ் என்பது இவை என்னும் பொருள் உள்ள சொல். இச்சொல் குன்றின்மேலுள்ள குகையையும் அதற்குள் உள்ள கற்படுக்கைகளையும் குன்றின் கீழேயுள்ள ஏரியையும் சுட்டுகிறது. குன்றிதா : இதன் பொருள் குன்றத்து என்பது. கடைசி எழுத்து து என்றிருக்க வேண்டியது. தூ என்று எழுதப் பட்டுள்ளது. த்து என்று தகர ஒற்றெழுத்து விடுபட்டிருக்கிறது.

வேறு சில பிராமிக் கல்வெட்டுகங்களிலும் இவ்வாறே தக்ர ஒற் றெழுத்து வீடுபட்டிருக்கிறது. இதை நீது என்று படிப்பதுதான் வாக்கிய அமைதிக்குப் பொருந்துகிறது. உறையுள் என்பது வசிக்கும் இடம் என்னும் பொருள் உள்ள சொல். உறையுள் என்பது இங்கு இம்மலையில் இருந்த முனிவர்களின் குகையைச் சுட்டுகிறது. அடுத்துள்ள உதன் என்பது சுட்டெழுத்து. அ. இ. உ. என்னும் சுட்டெழுத்துக்களில் அகரம் (உது) நடுவில் (இடையில) உள்ள பொருளைச் சுட்டுகிறது, என்பது இலக்கணம். இந்த இலக்கணப்படி 'உதன் என்பது இடையிலுள்ள என்னும் பொருள் உள்ள சொல். இச் சொல் ஏரியைச் சுட்டுகிறது. ஏரி என்பது நீர்நீலையைக்குறிக்கிறது. இந்த யானைமலையின் உச்சியில் குகைக்கு அருகில் நீருற்றுச்சுளை இருக்கிறது என்று முன்னமே அறிந்தோம். கல்வெட்டு கூறுகிற ஏரி, இந்தச் சுளை அன்று. மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த ஏரியைக் குறிக்கிறது.

குன்றத்தைச் சார்ந்த உறையுளையும் (குகையையும்) குன்றத்தைச் சார்ந்த (அடிவாரத்தில்) இருந்த ஏரியையும் ஆக இரண்டையும் முனிவர்களுக்குத் தானம் செய்தார்கள். இவ்விரண்டு பொருள்களையும் குறிக்கவே 'இவ்' என்னும் சொல் பன்மையில் குறிக்கப்பட்டது. இச் சொல் குன்றத்தை மட்டும் குறிப்பதாக இருந்தால் 'இக் குன்றத்து என்று ஒருமையில் எழுதப்பட்டிருக்கும். 'இவ்' என்று இருப்பதனால் இச் சொல் குகையை (உறையுளை)யும் ஏரியையும் குறிக்கிறது என்பது தெளிவு. உறையுளைத் தானங் கொடுத்தது சரி, ஆனால் ஏரியை ஏன் துறவிகளுக்குத் தானங் கொடுத்தார்கள் என்று ஐயம் உண்டாகலாம். முனிவர்களின் உணவுக்காகத் தானியம்பயிர் செய்வதற்கு இந்த ஏரி தானம் செய்யப்பட்டது என்று தோன்றுகிறது. இலங்கையில் ஒரு குகையில் உள்ள பிராமிக் கல்வெட்டு ஒன்று, மலைக் குகையையும் அதன் கீழுள்ள ஏரியையும் தானம் செய்ததைக் கூறுகிறது. பருப்புகளைப் பயிர் செய்வதற்கு அந்த ஏரியைத் தானம் செய்துள்ளனர். அதுபோன்ற இந்த மலையை அடுத்துள்ள ஏரி தானியம்பயிர்செய்யத் தானங் கொடுக்கப்பட்டது என்று தோன்றுகிறது. அரிதன் அத்துயாயி, அரிட்ட கோயிபன் என்பவை தானங் கொடுத்

தவர்களின் பெயர்கள். இவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து குகையையும் (உறையுளையும்) ஏரியையும் தானம் செய்தார்கள்.

கடைசியில் தானம் என்னும் சொல் இவ் வாக்கியத்தில் விடுபட்டுள்ளது. ஆகவே இத்த வாக்கியம் பயனிலை இல்லாமல் முடிகிறது. வினைச்சொல்லைச் சேர்த்து இந்த வாக்கியத்தை 'இவ் குன்றத்து உறையுள் உதன் எரி அரிதன் அத்துவாயி அரிட்ட போயிபன் தானம்' என்று முடிக்கலாம்.

11. கருங்காலக்குடி பிராமி எழுத்து

மதுரை வட்டத்தின் மேலூருக்கு வடக்கே எட்டுக் கல் தொலைவில் கருங்காலக்குடி இருக்கிறது. இவ்வூருக்கு அருகில் இருக்கிற குன்றுகளில் ஒன்று 'பஞ்சபாண்டவர் குட்டு' என்று கூறப்படுகிறது குன்று என்னும் சொல் ருட்டு என்று கூறப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. இந்தக் குன்றில், இடைக்காலத்தில் செதுக்கியமைக்கப்பட்ட அருகக் கடவுளின் திருமணிகளும் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. இவை நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்கு உரியவை அல்ல. இந்தக் குன்றின் மேலே இன்றோர் இடத்தில் இயற்கையாக அமைந்த குகையும் கற்படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டும் இருக்கின்றன. இவை 1909 ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இந்தக் கல்வெட்டெழுத்து 1911 ஆம் ஆண்டின் தொகுதியில் 561 ஆம் எண்ணுள்ளதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் குகையையும் பிராமி எழுத்தையும்பற்றி 1912 ஆம் ஆண்டு எபிகிரூபி ஆண்டு அறிக்கையில் 57 ஆம் பக்கத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆண்டு அறிக்கையிலேயே இந்தப் பிராமி எழுத்தின் நிழற்படம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ⁶¹

இந்தப் பிராமிக் கல்வெட்டெழுத்து பதினொரு எழுத்துக்களைக் கொண்ட சிறு வாக்கியம். இந்த எழுத்தின் வரிவடிவம் கீழே காட்டப்பட்டுள்ளது. வலப்புறத்தில் இரண்டாவது எழுத்து தெளிவாக இல்லாமல், கல்லில் உள்ள புரைசலோடு சேர்ந்து வட்டவடிவமாகக் காணப்படுகிறது.

0 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

திரு. எச். கிருட்டிண சாத்திரி இவ்வாறு படித்துள்ளார் :

'(எ) ட்டு ய ர (உ) ர அரி தினா பாளி' (வலப்புறத்து இரண்டாம் எழுத்தை இவர் வடமொழி ட்ட என்தும் எழுத்து என்று கருதுகிறார்) முதல் ஐந்து எழுத்துக்களும் ஓர் ஊரின் பெயரைக் குறிக்கின்றன. கடைசி இரண்டு எழுத்துக்கள் 'பாளி' என்பது, என்று இவர் விளக்கங்கூறியுள்ளார்.⁶²

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இவ்வாறு படித்துள்ளார்:

'எட்டு ய ரு ர அரிதின் பாளி'

முதல் சொல்லின் இறுதியில் ன் சேர்ந்து எட்டியூரன் என்று படித்து 'எட்டியூர் அரிதின் என்பவருடைய குகை' என்று விளக்கங் கூறியுள்ளார்.⁶³

திரு. நாராயண ராவ், 'எட்டு யார ஹாரி தானும் பாவி—(கி?)' என்று சமற்கிருதப்படுத்தி எழுதினார்.⁶⁴

திரு ஐராவதம் மகாதேவன், வலப் பக்கத்து இரண்டாம் எழுத்தை மை என்று படித்துள்ளார். (இவ்வெழுத்துடன் கலந்துள்ள புரைசல் இவ்வாறு கருதும்படி இருக்கிறது) இவர் கீழ்க்கண்டவாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார்:

'எழை ஊர் அரிதின் பாளி'

'எழையூர் அநிதி என்பவருடைய ஆசிரமம்'⁶⁵ திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள், 'எட்டுய உர அரிதித பாளி' என்று படித்து '(எ)ட்டு யூர் அரிதின் பாளி' என்று சொல் பிரித்து, 'எட்டுயூர் (எட்டியூர்) அரிதின் (ஹரித என்பவரின்), படுக்கை' என்று பொருள் கூறுகிறார்.⁶⁶

62. Proceedings and Transactions of the First All India Oriental Conferenee p. 208 - 217 Poona 1919.

63. Proceedings and Transactions of the Third All Indian Oriental Conference Madras, 1924.

64. New India Antiquary Vol. I.

65. P. 63 Seminar on Inscriptions 1966.

66. P. 213 Early South Indian Palaeography.

இந்தக் கல்வெட்டின் வலப்புறத்து இரண்டாவது எழுத்து புரைசலுடன் கலந்து தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இதை வட்டவடம் என்று கொண்டு சமந்திருத இரண்டாவது ட்ட என்னும் எழுத்து என்று கருதினர். திரு. கிருட்டிண சாத்திரி. திரு. ஐ. மகாதேவன் இதை று என்று கொண்டார். இது தமிழ் டகர எழுத்து. இதை,

எ டய் ஊர் அரிதின பாளி

என்று படிக்கலாம். எ டய் என்பது எட்டிய் என்று இருக்க வேண்டும். டகரம் இரட்டித்து ட்டி என்று இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இப்படிக் கருதுவதற்குக் காரணம் இதனொடு யகரமெய் (ய்) சேர்ந்திருப்பதுதான். இகர ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதியில் (ய்) யகரமெய் சேர்த்து அக்காலத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதை வேறு பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களில் பார்க்கிறோம். ஆகவே, இந்த முதற் சொல் எட்டி என்று இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. டகரம் புரைசலோடு சேர்த்திருப்பதனால் இதன் சரியான வடிவம் தெரியவில்லை. இதை 'எட்டிய்' என்று படிக்கலாம்.

இரண்டாவது சொல் ஊர் என்பதில் யாருக்கும் ஐயம் இல்லை. மூன்றாவது சொல் அரிதின என்பது. இதை அரிதின் என்று படிப்பதைவிட அரிதின என்று படிப்பதே சரி என்று தோன்றுகிறது. அரிதின என்பது அரிதியின் உடைய என்றும் பொருள் உள்ளது. அ என்பது உடைய இ அது என்னும் ஆரும் வே ற் று வ உருபுச் சொற்கள். பாளி என்பது பாழி என்னும் பொருள் உள்ள சொல். எட்டியூர் அரிதியினுடைய பாழி என்பது இதன் வாக்கிய அமைதி. எட்டியூரில் வாழ்ந்த அரிதி என்பவர் இந்தப் பாழியை (குகையை)க் கொடுத்தார் என்பது கருத்து.

12. மேட்டுப்பட்டி (சித்தர்மலை)

மதுரை மாவட்டத்து நிலைக்கோட்டையிலிருந்து தெற்கே ஆறு கல் தொலைவில் அம்மைய நாயக்கனாரும் அவ்வூரைச் சார்ந்து மேட்டுப்பட்டிக் கிராமமும் உள்ளன. வைகையாறு போனைப் பக்கமாகத் திரும்புகிற இடத்தில் ஆற்றங்கரைக்கு அருகில் அழகான இயற்கைச் சூழ்நிலையில் சித்தர்மலை அமைந்திருக்கிறது. மலையின் மேலே சிவன் கோயில் இருக்கிறது. இம் மலையின் தெற்குப்புறத் தாழ்வரையில் பெரிய குகையும் குகைக்குள்ளே பாறையில் அமைக்கப்பட்ட கற்படுக்கைகளும் உள்ளன. இவற்றை ஊரார் பஞ்சபாண்டவர் படுக்கை என்று கூறுகிறார்கள். இந்த நீண்ட குகைக்குள்ளே பக்கத்துக்கு ஐந்து படுக்கையாக இரண்டு வரிசையில் பத்துக் கற்படுக்கைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தலையணைப் பக்கத்தில் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. குகையின் வாயிலை இப்போது கல்லும் மண்ணும் இட்டுச் சுவர் எழுப்பி அடைத்துள்ளனர். சுவரில் உள்ள சிறுவாயிலில் புகுந்து உள்ளே சென்றால் கற்படுக்கைகளைக் காணலாம். கற்படுக்கைகளும் பிராமி எழுத்துக்களும் 1908ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவ்வாண்டு எபிகிராபி இலாகா அறிக்கையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ¹

இந்தப் பிராமி எழுத்துக்களின் நிழற்படங்களை 1912ஆம் ஆண்டு எபிகிராபி இலாகா அறிக்கையில் 57ஆம் பக்கத்தில் வெளியிட்டுள்ளனர். இந்த எழுத்துக்கள் கற்படுக்கைகளை அமைத்தவர்களின் பெயர்களைக் கூறுகின்றன. பிராமி எழுத்துக்களின் வரி வடிவத்தையும் அவற்றின் பக்கத்தில் இப்போதைய எழுத்தையும் காட்டுகிறோம்.

௧௬' 1௪௩

(i) பதன ஊர் அதன்

1. Madras Epigraphy Report 1908, Part II, Para 5, 6.

கடபுயகட.

(2) குவிர அந்தைவேள் அதன்

தரஹி கபயகட

(3) திடி இள அதன்

கடபுய க

(4) அந்தை அரிய(தி)

கடபுய க

(5) அந்தை இரைவதன்

கடபுய க

(6) மதிரை அந்தை விஸுவன்

கடபுய க

(7) அந்தை சந்த அதன்

கடபுய க

(8) சந்தந்தை சந்தன்

திரு வெங்கையா அவர்கள், 'அந்தை அரிய' என்பதன் பொருள், 'பெளத்த முனிவர்கள் வசிக்கும் இடம்' என்று பொருள் கூறுகிறார்.² திரு எச். கிருட்டிண சாத்திரி இவற்றை இவ்வாறு படித்துள்ளார் :

1. போ தி னு (ஊ) ர தா னு
2. கு வீ ரா அ (ந) தை வெ ய அ தா னு
3. கு வீ ரா அ ந தை வெ (ய) அ தா னு
4. தி தோ ஈ ல அ தா னு
5. அ ந தை அ ரி ய
6. தி அ ந தை (ஈர) வா த ன
7. ம தி ர (ஆ) அ ந தை (வி) ஜு வா னு
8. சா ந தா ந தை சா ந தா னு
9. அ ந தை வ (எ) ந தா அ தர் னு

இவ்வாறு படித்த இவர் இதில் 'அதானு' என்னுள் சொல் ஆறு இடங்களிலும் 'அந்தை' என்னுள் சொல் ஏழு இடங்களிலும் வந்துள்ளன என்று கூறுகிறார்.

திரு கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இந்த எழுத்துக்களை இவ்வாறு படித்துள்ளார் :

1. பொ தின் ஊர-அ தான. (பொ தினூரைச் சேர்ந்த ஒருவர் கொடுத்த தானம்)
2. குவீர அந்தை வேய தான (குவீரருடைய படுக்கை-வேய் கொடுத்த தானம்)
3. திடயில்-அ-தான (திட்டையூரில் இருந்தவர் கொடுத்த தானம்)

2. Madras Epigraphy Report, 1908, Para. 59.

4. அந்தை அரைதி (அரைதி என்பவரின் படுக்கை)
5. அந்தை இரவாதான் (இரவாதானின் படுக்கை)
6. மதிர அந்தை (மதிரைக்கு உரிய படுக்கை)
7. விசுவ சானதா அந்தை (விசுவன் சானதர்னின் படுக்கை)
8. சானதான் அந்தை (சானதானின் படுக்கை)
9. வேனதா-அ-தான (வேனதானின் தானம்)

இவர் தான என்பது தானம் (கொடை) என்னும் சொல்லாகக் கொண்டார். அந்தை என்பதை அந்தை என்று கொண்டு, அது படுக்கை என்னும் பொருள் உள்ள சொல் என்று கூறுகிறார். அந்தை என்பது 'எண்ட' என்னும் சிங்கள மொழிச் சொல் என்று கூறுகிறார். அந்தை என்பதை ஆந்தை என்றும் கொள்ளலாம். எயின் ஆந்தை, பிசிர ஆந்தை, அஞ்சில் ஆந்தை முதலான (அகப்பாட்டுப் பாடியவர்) பெயர்களைப் போல என்று கூறுகிறார். தன், தான், என்பதை கீரத்தன், விண்ணத்தார் என்பது போலவுங் கொள்ளலாம் என்று கூறுகிறார்.

திரு. நாராயணராவ் இந்த எழுத்துக்களைப் பிராகிருத பாஷையாகப் படித்துப் பிறகு அதைச் சமற்கிருதமாக்கிப் பொருள் கற்பிக்கிறார்.

1. பொதின 'ஹ' அ தான (பிராகிருதம்) பொதின ஊரஸ்ய தானானி (சமற்கிருதம்) போதின ஊர என்னும் கிராமத்தாரின் தானம்.
2. 3. குவீரா அன தை (பிராகிருதம்) குபேரானம் தேயம் (சமற்கிருதம்) குபேரன் என்னும் பெயருள்ள இனத்தார் செய்த தானம்.
4. 5. திடேரயின அ தான (பௌத்த பிக்கு பிக்குணிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானம்)

- 5, 6. அரியதி அநதை (பிராகிருதம்) ஆர்ய ஸ்திரீணம் தேயம் (சமற்கிருதம்) கணவன்—மனைவி கொடுத்த தானம்.
- 6, 7. இரவாதன மதிரா அநதை (பிராகிருதம்) இராவதானம் மாத்ருணம் தேயம் (சமற்கிருதம்) இரவாத என்னும் பிரிவினரின் தாய்மார் செய்த தானம்.
- 7, 8. விஸ்வான சானதானுதை (பிராகிருதம்) விஸ்வானம் ஜானபதானம் தேயம் (சமற்கிருதம்) (எல்லா கிராமத் தாருடையவும் தானம்)
- 8, 9. சானதானு அந தெ (பிராகிருதம்) ஜானபதானம் அந்யத் தேயம் (சமற்கிருதம்) (கிராமத்தாருடைய இன்னொரு தானம்)
9. வெனதாதானு (பிராகிருதம்) விநதாயா தானம் (சமற்கிருதம்) வினதாவினுடைய (அல்லது ஒரு பக்தருடைய) தானம்.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இவ் வெழுத்துக்களை இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார் :³

1. பொதின (ஊ)ர அதன என்பது இதன் வாசகம். திராவிடியில் இது 'பொதின ஊர் அதன்' என்றாகும். இதன் பொருள் 'பொதின ஊர் அதன்' என்பது.
- 2, 3. கூவிரா அந்தாய் வேய அதான, குவிர அந்தாய் வேள் அதன். இது திராவிடியில் 'குவிர அந்தாய் வேள் அதன்' என்றாகும். இதன் பொருள், '(ஆசீவக மதத்தைச் சேர்ந்த) தூய தந்தையான குவிரனும் ஆதனும்' அடிக் குறிப்பில், இதன் முழு வாசகம் ஒரே ஆணைக் குறிப்பதாகவும் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்.
4. தீடா இல அதன : இது திராவிடியில் தி—ட—இல் அதன் என்றாகும். திடியில் அல்லது தீடியில் என்பது

மதுரை மாவட்டம் திண்டுக்கல்லுக்கருகில் உள்ள திடியன் என்னும் ஊர். 'திடியில் ஆதன்' என்பது இதன் பொருள்.

5. அந்தை அரிய என்பது இதன் வாசகம். திராவிடியில் இது 'அந்தை அரியி' என்றாகும். இதன் பொருள் 'தூய தந்தை அரி' என்பது.
6. தி அ ந தை (இர) வா த ன். இது திராவிடியில் 'தி அந்தை இராவதன்' என்றாகிறது. இராவதன் என்பது ஐராவதன் என்பதாகும். இந்திரனுடைய ஐராவதம் என்பது. ஐராவதன் என்பது ஓர் ஆளின் பெயர். இரவாதான் என்பது இராவதவன் (யாசிக்காதவன்) என்னும் பொருளுள்ளதாகவும் இருக்கலாம்.
7. மதிர அந்தை வீஸ்வன். இதன் பொருள், மதுரையில் உள்ள தூய தந்தை விசுவன் என்பது.
8. சா ந தா ந தை சா ந தான். திராவிடியில் இது சந்தந்தை சந்தன் என்றாகிறது. சந்தன் என்பது இடை எழு வள்ளல்களில் ஒருவன். சந்தன் தந்தை சந்தந்தை.
9. அ ந தை வெ ந த அ தா ன். இதை 'அந்தை வேந்த அதன்' என்று படிக்கலாம். வேந்த(ன்) என்பது அரசன் அல்லது இந்திரன் என்பது பொருள். மேலே கூறப்பட்ட எல்லாப் பெயர்களும் ஒரு சமயப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர் என்பது தெரிகிறது. இவர்கள் ஆசீவக மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கக் கூடும்.

திரு. ஐ. மகாதேவன் இவ்வெழுத்துக்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார் :⁴

4. Seminar on Inscriptions 1966 Edited by. R. Nagaswamy, p. 62.

1. அந்தை அரிதி (ஓர் ஆண் மகன் பெயர்)
2. அந்தை இரவாதான் (ஓர் ஆண் மகனின் பெயர்)
3. மதிர அந்தை வீஸுவன (மதுரை அந்தை வீஸுவன்)
4. அந்தை சேந்த அ தான (சேந்தன் அந்தையினுடைய தானம்)
5. சந்தந்தை சந்தன் (ஓர் ஆண் மகனுடைய பெயர்)
6. பதின் (ஊர்) அதை (பதினூர் அந்தை)
7. குவிர அ(ந்)தை செய் அ தான (குவிர அந்தை செய்த தானம்)
8. குவிர அந்தை வேள்-அ- தான (ஒரு வேள் ஆகிய குவிர அந்தை செய்த தானம்)
9. திடி இல் அ தான (திடியில் கிராமத்தவர் செய்த தானம்)

இந்தப் பிராமி எழுத்துக்களை நாம் கீழ்க்கண்டவாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறோம்: இங்குள்ள பத்துக் கற்படுக்கையையும் பத்துப் பேர் ஒவ்வொரு படுக்கையை அமைத்தனர். படுக்கைகளை அமைக்கக் கற்றச்சருக்குப் பொருள் கொடுக்க வேண்டும். பத்துப் பேர் சேர்ந்து ஒவ்வொருவரும் பொருள் செலவு செய்து படுக்கைகளை யமைத்துக் கொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய பெயர் படுக்கையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆநன் என்ற சொல்லைக் கற்றச்சன் அநன் என்று எழுதியுள்ளான். பிராமி அகர எழுத்தின் நடுவில் வலப் பக்கமாக இட வேண்டிய சிறு கோட்டை இடாதபடியால் அதன் என்று படிக்க வேண்டியுள்ளது. பட்டிப்ரோலு (திராவிட) வாய்பாட்டின்படி இந்த எழுத்துக்கள் அமைந்துள்ளன.

1. பதன ஊர் அதன் (பதனூர் ஆதன்)
2. குவிர அந்தை வேள் அதன் (குவிர ஆந்தை வேள் ஆதன்)

3. திடி இள ஆதன் (திட்டி இள ஆதன். திட்டி, ஊர்ப் பெயர்)
4. அந்தை அரிய் (தி) (ஆந்தை அரிதி. அரிதி என்பதில் யகர மெய் சேர்த்து எழுதப்பட்டுள்ளது. அரிதி என்பதில் தி என்பது அடுத்த பெயரோடு சேர்ந்துள்ளது. பிரித்துப் படிக்க வேண்டும்)
5. (தி) அந்தை இரைவதன் (ஆந்தை இரைவதன்)
6. மதிரை அந்தை விஸுவன் (மதுரை ஆந்தை விஸுவன்)
7. சந்தந்தை சந்தன் (சந்தந்தை சந்தன்)
8. அந்தை சந்த அதன் (ஆந்தை சந்தன்) ஆதன்)

இரண்டாவது எண்ணிலுள்ள 'குவீர ஆந்தை வேள் ஆதன்' என்பதைக் குவீர ஆந்தை என்னும் வேள் ஆதன் என்றும் இரண்டு பெயர்களாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆருவது எண்ணில் உள்ள 'மதிரை ஆந்தை விஸுவன்' என்பதை மதிரை ஆந்தை என்றும் விசுவன் என்றும் இரண்டு ஆட்களாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பெயருள்ள பதது ஆட்களும் பத்துப் படுக்கைகளைச் செய்து கொடுத்தார்கள்.

குவீர ஆந்தை என்னும் பெயரில் உள்ள குவீரன் என்னும் பெயர் விக்கிரம மங்கலப் பிராமிக் கல்வெட்டிலும் காணப்படுகிறது. அங்குப் பொதலை குவீரன், செங்குவீரன் என்று குவீகன் என்னும் பெயர் காணப்படுகிறது. நான்காவதிலுள்ள ஆந்தை அரிதி என்னும் பெயரில் உள்ள அரிதி என்னும் பெயர் கருங்காலக்குடி பிராமி எழுத்தில் எட்டியூர் அரிதி என்று காணப்படுகிறது. இதனால், குவீரன், அரிதி என்னும் பெயர்கள் அக்காலத்தில் வழங்கி வந்தன என்பது தெரிகிறது.

ஆந்தை, ஆதன் என்னும் பெயர்கள் பிராமிக் கல்வெட்டில் அந்தை, அதன் என்று விக்கிரமமங்கலத்திலும் அழகர்மலையிலும் இந்த மேட்டுப்பட்டிக் கல்வெட்டில் எழுதப்பட்டிருப்பது போலவே எழுதப்பட்டுள்ளன.

அல்லது 2 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவை. இந்த எழுத்துக்களை அறிஞர் எவ்வாறு படித்துள்ளனர் என்பதைப் பார்ப்போம்.

தொடக்கத்தில் உள்ள 'உபாசா' என்பது உபாத்தியாய என்பதன் திரிபு. லாசோ என்பதும் அதுபோன்றதே என்று விளக்கங் கூறியுள்ளார், திரு. கிருட்டிண சாத்திரியார்.¹

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் படித்து விளக்கம் கூறுவன இவை: 'உபா-சா-அ போத ணெட்டுல வோச்சோ கொடு பளிசு' உபாசா என்பது உபாசகன் என்னும் பிராகிருத மொழிச் சொல்லின் திரிபு. போத என்பது புத்திரன் என்னும் பொருள் உள்ள சொல்.

ணெட்டுல வோச்சோ என்பது ஓர் ஆளினுடைய பெயர். கடைசியில் உள்ள ஈ என்பது இது என்னும் பொருள் உள்ள சொல். 'உபாசகன் மகன் செடுலச்சவாச்சன் அமைத்த குகை' என்பது இவ் வாக்கியத்தின் பொருள்.²

திரு. சி. நாராயண ராவ் இந்த எழுத்துக்களைப் பிராகிருத மொழிபோலப் படித்துப் பிறகு அதைச் சமற்கிருதமாக்கிப் பொருள் கூறுகிறார் :

'உபாசா' அ போதா நாட்டலா ஒச்சோ கொடு பளிசு'
(பிராகிருதம்)

உபாத்யாய—புத்ரஹ் நாட்டய கர் ஒ பாத்யாயாற் குட்டபிதா
பாவிசா (கி. ஒ.) (சமற்கிருதம்)

உபாத்தியாயரின் மகனான நாட்டியம் கற்பிக்கிற தட்டுவன் வெட்டி உண்டாக்கிய ஆசிரமம் என்பது இதன் பொருள்.³

1. Proceedings and Transaction of the first All India Oriental Conference, Poona, 1919.

2. Proceedings and Transaction of the Third All India Oriental Conference, Madras, 1924.

3. Proceedings and Transaction of the 10th All India Oriental Conference, Tirupati, 1940. New Indian Antiquary Vol. I. pp. 362-76.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இதைப் படித்துப் பொருள் கூறுகின்ற இவை:

'உபாசா' அபொதெ ணெடுள வோசோ கொடு பளிசு' உபாசன் என்பது உபாஸகன் என்னும் சொல்லின் திரிபு உவச்சன் என்பதுடன் தொடர்பு படுத்தலாம். அபொதெ ணெடுள வோசோ என்னும் சொற்கள் ஓர் ஆளினுடைய பெயர். இதில் 'அபொதெ' என்பது அபுரத்திரன். அபுத்திரன் என்னும் பெயர் ஆபுத்திரன் என்று மணிமேகலை காவியத்தில் கூறப்படுகிறது. நெடுள என்பதில் முதல் எழுத்து ணகரத்தில் தொடங்குகிறது. இது தமிழ் இலக்கணப்படி தவறு. ஆனால், பிராகிருத மொழிப் படி சரியானது. நெடுள என்பது நெடுவேள் (முருகன்) நெடியோன் (வீஷ்ணு) என்னும் பொருள் உள்ளது. உபாசகன் ஆபுத்திர நெடுவேளின் வதஸன் (மகன்) இந்தத் தானத்தைச் செய்தான் என்பது இதன் கருத்து.⁴

திரு. ஐ. மகாதேவன் இதுபற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார் :

'ஊ பா ச—அன் தொண்டி—ளவன் கொடி பளிசு'

தொண்டிலிருக்கும் உபாசகன் இளவன் கொடுத்த பள்வி என்பது இதன் பொருள்.⁵

இதை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம். தலைகீழாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களைச் சரிசெய்தால் இந்த எழுத்துக்கள் இவ்வாறு அமைகின்றன :

ஊ பா ச அ ன த ண டு லா வ ன கொ டு ப ளி ச

இதை இவ்வாறு பதம் பிரிக்கலாம்: உபா ச அன் தண்டுலா வன் கொடு பளிசு. உபாசகன் அன தண்டுலா வன் (முனிவர் களுக்குக்) கொடுத்த பள்வி என்பது இதன் பொருள்.

விளக்கம், ஊபாசஅன். இதை ஊபாசான் என்று படிக்கலாம். இதன் சரியான வராகம் உபாசகன் என்பது. உகரத்துக்கு

4. Early South Indian Palaeography, p. 216-217.

5. Seminar on Inscriptions, 1966, P. 61.

ஊகாரம் இடப்பட்டுள்ளது தவறு. சகர எழுத்துக்குப் பக்கத்தில் அகரம் சேர்த்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது சா என்று எழுதப்பட வேண்டும். அஃதாவது உபாசான் என்று இருக்க வேண்டும். இப்படி எழுதுவதும் பிழை. உபாசகன் என்று எழுதப்பட வேண்டும். உபாசகர் என்பது பௌத்த-சைன மதத்து இல்லறத்தாரின் பெயர். தண்டுலாவன் என்பது ஓர் ஆளின் பெயர். இஃது இந்தப் பள்ளியைத் தானஞ் செய்தவரின் பெயர். கொடு என்பது கொடுத்த என்றிருக்க வேண்டும். பளிஇ என்பது பள்ளி என்பதன் இடைக்குறை. பளிஇ என்று எழுதப்பட்டிருப்பதும் தவறு. பளிய் என்று எழுதப்பட வேண்டும். இகர ஈற்றுச் சொற்களின் இறுதியில் யகர மெய் சேர்த்து எழுவது அக்காலத்து வழக்கம். பளிய் என்று எழுதாமல் பளிஇ என்று எழுதியிருப்பது தவறு. சரியாக எழுதத் தெரியாத ஓர் ஆள் இதை எழுதியிருக்கிறான் என்பது தெரிகிறது.

14. மருகால்தலை பிராமி எழுத்து

திருநெல்வேலிக்கு அருகில் உள்ள பாளையங்கோட்டைக்கு வடகிழக்கே பத்துக் கல் தூரத்தில் மருகால்தலை கிராமம் இருக்கிறது. இந்தக் கிராமத்தில் பூவினுடையார்மலை என்னுங் குன்றின்மேல் பிற்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட சில சிறு கோயில்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் குன்றின் இன்னோர் இடத்தில் இயற்கையாக அமைந்த பொடவு (குகை) ஒன்றிருக்கிறது. இந்தப் பொடவில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வசித்திருந்த பௌத்த முனிவர்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட கல்படுக்கைகள் காணப்படுகின்றன. இந்தக் குகை வாயிலின் மேற்புற நெற்றியில் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பல நூற்றாண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த இந்தப் பிராமி எழுத்து 1906 ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பல நூற்றாண்டுகளாக மறைந்து கிடந்த பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களில் முதல் முதலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுமுத்து இதுவே. இது சாசனத் தொகுப்பில் 1906 ஆம் ஆண்டு 407 ஆம் எண்ணுக்கத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது.¹ சாசன இலகாவில் 1907 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில் 60 ஆம் பக்கத்தில், இது 'அசோகன் சாசன எழுத்துக்களைப் போன்ற எழுத்தில் பாலி மொழி சாசனம்' என்று கூறப்படுகிறது.² இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டது என்று கருதியபடியால் இதைப் பல ஆண்டுகளாகப் படிக்காமலே வைத்திருந்தார்கள். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் இது தமிழ்மொழிக் கல்வெட்டு என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

இந்த எழுத்துக்கள் ஒரே வரியில் பதினொரு எழுத்துக்களைக் கொண்டது. இந்த எழுத்துக்களின் அளவு, 1 அடி முதல் 1 அடி 3 அங்குலம் வரையில் உள்ளது. இதன் வரி வடிவம் இது :

1. 407 of 1906.

2. Madras Epigraphy Report, 1907, p. 60.

ஃஃஃ

ஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃ

ஃஃஃஃஃ

இந்த எழுத்தின் நான்காவது எழுத்து பிராகிருத ளி என்னும் எழுத்து. மற்ற எழுத்துக்களெல்லாம் தமிழ் எழுத்துக்களே.

திரு. எச் கிருட்டிணசாத்திரி இந்த எழுத்துக்களைக் கீழ்வருமாறு படித்தார்: 3

‘வே ண கோ ஸி பா னு கு டு பி தா க(ர) (ளா) கா ளு ச ண ன’

கோஸிபானு என்பதை காஸ்யபானும் என்னும் சமற்கிருதச் சொல்லோடு ஒத்திருக்கிறது. குடுபிதா என்பது கொட்டுவித்தான் (வெட்டினான்) என்னும் பொருள் உள்ள சொல். கோஸிபானு என்பதில் கோ என்னும் எழுத்து ளி போலக் காணப்படுகிறது.

3. The Caverns and Brahmi Inscriptions of Southern India. H. Krishna Sastri. pp. 327-348. Proceedings and Transactions of the first Oriental Research Institute, Poona, 1922.

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இந்த எழுத்துக்களை இவ்வாறு படித்துள்ளார் :

வேண் கோஸிபான் குடுபிதா காள காஞ்சனம்.

வேண் நாட்டு காஸ்யபன் (அல்லது வேளிர் தலைவன் காஸ்யபன்).

கொத்துவித்த சுப முள்ள (அல்லது கல்லினாலான) ஆசிரமம்.

காள என்பது கல்ய என்னும் சமற்கிருதச் சொல். இது மங்கலம் என்னும் பொருள் உள்ளது. இதற்குக் கல் என்றும் மலை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். குடுபிதான் என்பதிலுள்ள குடு என்பது கொட்டு (அறு) என்னும் பொருள் உள்ளது. காஞ்சனம் என்பது பொதுவாகப் பொன் என்னும் பொருளுடையதானாலும் இங்கு ஆசிரமத்தைக் குறிக்கிறது.

திரு. சி. நாராயண ராவ் இதைப் பிராகிருதமாகப் படித்துப் பிறகு அந்தப் பிராகிருதத்தைச் சமற்கிருதமாக்குகிறார்.⁵ அவர் இவ்வாறு படித்துப் பொருள் கூறுகிறார் :

'வேண் கோஸிபான குட்டுபிதா காளகாஞ்சனம்' (பிராகிருதம்)

'வேணுகி ஸிபான குட்டுபிதா கால காஞ்சனம்' (சமற்கிருதம்)

பொளத்த விநய பீடகத்தைச் சேர்ந்த (அல்லது வேணுகி, வேநாயகி என்னும் பெயரையுடைய) சில்பி குலத்தைச் சார்ந்த ஒரு பெண் மகளால் செய்விக்கப்பட்ட கல்கால காஞ்சனம்?

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இந்த எழுத்துக்களை இவ்வாறு படித்துள்ளார்⁶ :

வேண் கோஸிபன் குட்டுபித கல் கஞ்சனம்.

4. Proceedings and Transactions of the Third All India Oriental Conference, 1924.

5. New Indian Antiquary, Vol. I, 1938-39. P. 364-65.

6. Early South Indian Palaeography, 1962. p. 221-223.

வேள் + கோஸிபன் = வேண் கோஸிபன் என்றூழிற்று. வேள் என்பதற்குத் தலைவன் என்றும் பொருள் கெரள்ள்லாம். இச் சொல்லுக்கு யாகன் என்னும் பொருளும் உண்டு. பீற்காலத்துச் செவீவழிச் செய்தி, வேள் அல்லது வேளிர் என்பவர் வேள்வித் தீயிலிருந்து தோன்றியவர் என்று கூறுகிறது. குடுபித என்பது குடுப்பித்த அல்லது கொடுப்பித்த என்னுஞ் சொல்லாகும். கல் + கஞ்சணம் என்பதை கல் + கஞ்சணம் என்று பிரிக்கலாம். கம் + சணம் + கஞ்சணம். கம் என்பதன் பொருள் கம்மியர்; கம்மாள் என்பது, சணம் என்பது படுக்கை என்னும் பொருளுள்ள சயனம் என்னும் சமற்கிருதச் சொல்.

உறையுள் அல்லது படுக்கை கல்லினால் அமைக்கப்பட்டு வேண் கோஸிபனால் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டது என்பது இதன் கருத்து.

திரு. ஐ. மகாதேவன் இதை இவ்வாறு வாசித்துள்ளார் :⁷

வேண் காஸிபன் கொடுபித கல் கஞ்சணம்.

வேள் காஸிபனால் கொடுக்கப்பட்ட கல்படுக்கை.

இதில் திரு. சி. நாராயண ராவ் படித்துப் பொருள் கூறுவது முழுமையும் பொருத்தம் இல்லாதது என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது.

திரு. எச் கிருட்டிண சாத்திரி, குடுபிதா என்பது கொட்டு வித்தான் (வெட்டுவித்தான்) என்று பொருள் கூறுவது ஏற்கத்தக்கதன்று.

திரு. கே. வி சுப்பிரமணிய அய்யர், வேண் கோஸிபன் என்பதற்கு வேண் நாட்டுக் காஸ்யபன் என்றும் வேளிர் தலைவன் என்றும் இரு வகையாகப் பொருள் கூறுவது ஏற்கத்தக்கதன்று. காள் என்பதற்குச் சுபமுள்ள என்றும் கல்லினால் செய்த என்றும் பொருள் கூறுவதும் ஏற்கத்தக்கதன்று. காள் என்பது கல்ய

7. Corpus of the Tamil—Brahmi Inscriptions, p. 63. Seminar on Inscriptions, 1966, edited by R. Nagaswamy, p. 57-73.

என்னும் சமற்கிருத மொழிச் சொல் என்றும் மக்கலம் என்னும் பொருள் உள்ளது என்றும் கூறுவது பொருத்தமற்றவை. குடு என்பது கொட்டு (அறு) என்று பொருள் கூறுவது பொருத்தமற்றது.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் அவர்கள், வேண்கோசிபன் என்பது, வேள் + கோசிபன் = வேண்கோசியன் என்றயிற்று என்று கூறுவது புதுமையாக இருக்கிறது. வேள் + கோசிபன் = வேட்கோசிபன் என்றாகுமேயல்லாமல் வேண்கோசிபன் என்று ஆகாது. வேள் + கோ = வேட்கோ என்றாவதுபோல் வேள் + கோசிகன் = வேட்கோசிகன் என்று ஆகும். வேண்கோசிகன் என்றாகாது. ஆகவே இவர் கூறுவது தவறு. வேள் என்பது யாகம் என்னும் பொருள் உடைய சொல் என்றும், வேளிர், வேள்வித் தீயில் இருந்து வந்தவர் என்று செவிவழிச் செய்தியுண்டு என்றும் கூறுகிறார். வேளிர் எல்லோரும் யாகத் தீயில் இருந்து வந்தவர் அல்லர். துவரை (துவாரசமுத்திரம்) யையாண்ட புலிகடிமால் வேளிரும், இருங்கோ வேள் பரம்பரையும் வேள்வித் தீயில் இருந்து வந்தவர் என்று கூறப்பட்டனரே தவிர எல்லா வேளிரும் வேள்வியில் இருந்து தோன்றவில்லை. பகாப்பதமாகிய கஞ்சணம் என்பதை இவர் கம் + சணம் என்று பிரித்துக் கம் என்பதற்குக் கம்மியர், கம்மாளர் என்றும், சணம் என்பதற்குச் சயனம் (படுக்கை) என்றும் பொருள் கூறுவது குத்திரயுக்தியாக இருக்கிறதே தவிர ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை.

திரு. ஐ. மகாதேவன், இந்தச் சாசனத்தைச் சரியாகவே படித்திருக்கிறார். ஆனால், இவர், வேண் காசிபன் என்பதை வேள் காசிடன் என்று படித்திருப்பது தவறு என்று தோன்றுகிறது.

இனி, இந்தப் பிராமி எழுத்து வாசகத்தை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம்.

வேண் காஸிபன் கொடுபித கல் கஞ்சணம்

என்று இதைப் படிக்கலாம். இதனை உள்ளக்கக் கூறுவோம் முதற்சொல் வேண் என்பது. பிராமி எழுத்தில் எகரமும்

ஏகரமும் ஒரே மாதிரி எழுதப்படுகிறது. இதை வெண் என்றும் வேண் என்றும் படிக்கலாம். மேலே கூறப்பட்ட அறிஞர்கள் இதை 'வேண்' என்று படித்துள்ளனர். ஆனால் 'வெண்' என்று படிப்பதே இந்த இடத்துக்குப் பெரிதும் பொருந்துகிறது. முதல் ஆறு எழுத்துக்களையும் 'வெண்காசிபன்' என்று படிக்கலாம். சங்ககாலத்தில் வெண் என்னும் தொடக்கத்தையுடையவர் இருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். வெண்கண்ணனார், வெண்கொற்றனார், வெண்பூதனார், வெண்பூதியார், வெண்மணிப்பூதியார் என்னும் பெயர்கள் சங்க காலத்தில் வழங்கி வந்ததை அறிகிறோம்.

வெண்கண்ணனார் அகநானூறு 130, 192 ஆம் செய்யுள் களைப் பாடிய புலவர். வெண்கொற்றனார் குறுந்தொகை 86 ஆம் செய்யுளைப் பாடிய புலவர். வெண்பூதனார் குறுந்தொகை 83 ஆம் செய்யுளைப் பாடியவர். வெண்பூதியார் குறுந்தொகை 97, 174, 219 ஆம் செய்யுள்களைப் பாடியவர். வெண்மணிப்பூதியார் குறுந்தொகை 299 ஆம் செய்யுளைப் பாடியவர். ஆகையால், இந்தப் பிராமிக் கல்வெட்டெழுத்தில் கூறப்படுபவரை வெண்காசிபன் என்று கொள்வதுதான் சாலப் பொருத்தம் ஆகும். இப்படிக் கொள்வதுதான் அந்தக் காலச் சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது.

அடுத்த நான்கு எழுத்துக்கள் 'குடுபித' என்றிருக்கின்றன. இந்தச் சொல் 'குடுப்பித்த' என்றிருக்க வேண்டும். தகர ஒற்றெழுத்து எழுதப்படவில்லை. இது கற்றச்சனுடைய பிழையாக இருக்கலாம். குடு என்பதும் கொடு என்பதும் ஒரே பொருளுடைய சொற்கள். குடு, கொடு என்னும் சொற்கள் சாசனங்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

இதற்கு அடுத்த இரண்டு எழுத்துக்கள் 'கல' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதைக் கல் என்று வாசிக்கிறோம். புள்ளியிடப்படவேண்டிய எழுத்துக்கள் புள்ளியிடப்படாமலே பெரும்பாலும் எழுதப்படுகின்றன. ஆகவே இதைக் கல் என்று ஐயமில்லாமல் படிக்கலாம். கல் என்றால் மலை என்பது பொருள்.

கடைசி ஐந்து எழுத்து 'காஞ்சணம்' என்றிருக்கிறது. புள்ளி வைக்க வேண்டிய எழுத்துக்களுக்குப் புள்ளி வைத்துப் படித்தால் 'காஞ்சணம்' என்று படிக்கலாம். இது தமிழ்ச் சொல் அன்று. பிராகிருத மொழிச் சொல்லாக இருக்கலாம். இதனுடைய நேரான பொருள் தெரியவில்லை. இந்த இடத்தில் இது கற்படுக்கைகளைக் குறிக்கிறது.

வெண் காஸிபன் கொடுப்பித்த கல் காஞ்சணம் என்று படிக்கிறோம்.

வெண்காசிபன் என்பவர் முனிவர்களுக்காக மலைக்குகையில் அமைத்துக் கொடுத்த கற்படுக்கை என்பது இதன் பொருள்.

15. அரிக்கமேடு பிராமி எழுத்து

வங்காளக் குடாக் கடலின் ஓரத்தில் புதுச்சேரிக்குத் தெற்கே இரண்டு கல் தூரத்தில் அரிக்கமேடு இருக்கிறது. கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் கிரேக்க யவன வாணிகர் இந்த இடத்தை வாணிக நிலையமாக அமைத்திருந்தனர். உரோம் நாட்டுப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்து வைக்கவும் இந்நாட்டுப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்வதற்காகச் சேமித்து வைக்கவும் இந்த இடம் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த வாணிகத் துறைமுகத்தைப்பற்றிச் சங்கச்செய்யுள்களில் ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் வாணிகத் துறையாக இருந்த இந்த இடம் பிற்காலத்தில் மறைந்து மண்முடிப் போயிற்று. 1937இல் இந்த இடத்தில் மணிகளும் இரத்தினக் கற்களும் அவ்வப்போது கிடைத்தன. ஆகவே இந்த இடம் பழம்பொருள் ஆய்வுக்குரிய இடம் என்று கருதப்பட்டு 1941இல் பிரெஞ்சு ஆய்வாளர் சிறு அளவில் அகழ்வாராய்ச்சி செய்தனர். பிறகு 1945இல் இந்திய அரசாங்கத்துப் பழம்பொருள் ஆராய்ச்சிக்காரர் இந்த இடத்தைப் பெரிய அளவில் ஆழ்ந்து பார்த்தனர். அதன் பலனாக, இந்த இடம் கிரேக்க யவன கப்பல் வாணிக நிலையமாக இருந்தது தெரிந்தது. பல வகையான பொருள்கள் இங்குக் கிடைத்தன. அவற்றில் உரோம் தேசத்து மட்பாண்டங்களும் சீனநாட்டுப் பீங்கான்களும் தமிழ் நாட்டு மட்பாண்டங்களும் கிடைத்தன. இந்தப் பொருள்கள் எல்லாம் முழுமையாகக் கிடைக்காமல் உடையுண்ட துண்டுகளாகக் கிடைத்தன. சில மட்பாண்ட ஓடுகளில் பிராமி எழுத்துக்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. உடைந்துபோன ஓடுகளாகக் கிடைத்த படியால் எழுத்துக்களின் முழுவாசகம் கிடைக்கவில்லை. இரண்டோர் ஓடுகளில் முழுச்சொற்கள் கிடைத்துள்ளன. அந்தச் சொற்கள், மட்பாண்டத்துக்குரியவரின் பெயராகக் காணப்படுகின்றன. நீண்ட வாக்சியமாக இல்லை. இந்த மட்பாண்டங்களை வளைந்து அவை ஈரமாக இருந்தபோதே எழுத்தாணி போன்ற

கருவியினால் எழுத்தைக் கீரிப் பிறகு ஞாயில் இட்டுக் கொடுத்தப் பட்டவை இவை என்று தெரிகின்றது.

அகல் விளக்கு

தொன்றுதொட்டுத் தமிழகத்தில் அகல் விளக்கு பரவலாக உபயோகிக்கப்பட்டது. அகல்விளக்கு மண்ணினால் செய்யப்பட்டன. அரிக்கமேடு அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்த உடைந்துபோன அகல் விளக்கு ஒட்டில் பிராமி எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. தற்காலமாக அந்த எழுத்துக்களின் முழு வாக்கியமும் அதில் இருக்கிறது. அந்த விளக்கின் உரிமையாளரின் பெயர் அதில் பிராமி எழுத்தினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவ் வெழுத்துக்கள் வரி வடிவம் இது :

மு தி கு மு ர அ ன் அ க ல்

மு தி கு மு ர அ ன் அ க ல்

என்பது இதன் வாசகம்.¹ முதுகுமுரான் என்பவருடைய அகல் என்பது இதன் பொருள். முதுகுமுரில் இருந்து வந்து இங்கு வசித்திருந்தவர் முதுகுமுரான் என்று கூறப்பட்டார். அவருடைய அகல் இது. முதுகுமுரான் என்பதை 'முதிசுமுரான்' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அகல் என்பது அகல் விளக்கு.

சட்டி

இன்னொரு பிராமி எழுத்து வாசகம் உடைந்து போன சட்டி ஒட்டில் காணப்படுகிறது. இந்தப் பிராமி எழுத்துக்களின் வரி வடிவம் இது:²

1. Fig. 47, No. 15, P. 113, Plate XLI No. 15. Arikamedu, An Indo-Roman Trading Station on the East Coast of India by R. E. M. Wheeler, with Contributions by A. Ghosh and Krishna Devar pp. 17-124. Ancient India. No. 2. July 1946.

2. P. 112, No. 9, Plate XLI, No. 9, Ancient India. No. 2, July 1946.

சாத்தன் ஆவிநிசெரதிநசன ஆதிதைவனிக

சாத்தன் ஆவிநிசெரதிநசன ஆதிதைவனிக என்பது இதன் வாசகம்.

ஆர்க்கியாலஜி இலாகாவைச் சேர்ந்தவர் இதைச் 'சாத்தன் ஆவிநிசெரதிநசன ஆதிதைவன்' என்று படித்துள்ளனர். கடைசியில் உள்ள 'ச' இந்த வாசகத்தின் இறுதியை (முற்றும் புள்ளியை)க் குறிக்கிறது என்று கூறுகிறார். கோதி என்பது கோத்திரம் என்னும் வடமொழிச் சொல் என்று கூறுகிறார். சாத்தன் ஆவிநிசெரதிநசன ஆதிதைவன் என்பது இதன் கருத்து என்று கூறியுள்ளார்.²

இந்த வாசகத்தினுடைய சரியான அமைப்பு 'சாத்தன் ஆவிநிதோதிநசன் ஆதிதைவனிக' என்பது. இது சாத்தன் ஆவி, நிதோதிநசன் ஆதிதைவனிக(ன்) என்னும் மூன்று பேர்களைக் குறிக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. அல்லது, மூன்று பெயரும் ஒரே ஆளைக் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம். ஆவி என்பது அக்காலத்து முறைப்படி இகர ஈற்றுச் சொல்லின் இறுதியில் சேர்க்கிற இகரம் சேர்த்து எழுதப்பட்டுள்ளது. இது 'ஆவிய்' என்று எழுதப்பட வேண்டும். இதில் 'ஆவிநி' என்று எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

அலகரை, உறையூர் அகழ்வாராய்ச்சியிலும் பிராமி எழுத்துப் பாளை ஓடுகள் காணப்பட்டன. ஆனால் அவை துண்டுதுண்டுகளாக இருப்பதனால் வாசகம் சரியாகத் தெரியவில்லை.

16. திருப்பரங்குன்றத்துப் பிராயி எழுத்து

மதுரை நகரத்துக்கு அருகிலே பேர்போன திருப்பரங்குன்ற மலையும் அதன் அடிவாரத்தில் திருப்பரங்குன்றம் என்னும் ஊரும் இருக்கின்றன. திருப்பரங்குன்றில் தொன்றுதொட்டு முருகக் கூடவுள் எழுந்தருளியிருக்கிறார். நக்கீரனார் தம்முடைய திருமுரு காற்றுப்படையில் திருப்பரங்குன்றத்தையும் பாடியுள்ளார். அவர் காலத்தில், கூடலுக்கு (மதுரைக்கு) மேற்கே திருப்பரங்குன்றம் இருந்தது என்று (மாடமலி மறுகில் கூடல் குடவயின்) அவர் கூறியுள்ளார்.

கடைச்சங்கப் புலவர்களில் சிலர் திருப்பரங்குன்றத்து முருகப் பெருமானைப் பரிபாடலில் பாடியுள்ளனர். பரிபாடல் 8ஆம் பாட்டை நல்லந்துவனாரும், 9ஆம் பாட்டைக் குன்றம்பூதனாரும், 17ஆம் பாட்டை நல்வழுதியாரும், 19ஆம் பாட்டை நப்பண்ணனாரும், 21 ஆம் பாட்டை நல்லச்சுதனாரும் பரங்குன்றத்து முருகவேளினைப் பாடியுள்ளனர்.

பரங்குன்ற மலையில் பாறைகளிலும் பொடவுகளிலும் சைன சமய தீர்த்தங்கரர்களின் திருமேனிகளும் அருகில் வட்டெழுத்து வாசகங்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இடைக்கால நூற்றாண்டுகளில் பொறிக்கப்பட்டவை. மலை உச்சியில், கடைச்சங்க காலத்தில் பௌத்த-சமண சமயத் துறவிகள் தங்கியிருந்த இரண்டு குகைகளும் அவற்றில் கற்படுக்கைகளும் பிராயிக் கல்வெட்டெழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பற்றி இங்குக் கூறுவோம்.

முதலாவது குகை: இது திருப்பரங்குன்றம் இரயில் நிலையத்துக்கு அருகே சாவடி என்னும் கிராமத்துக்கு அருகில் இருக்கிறது. மலைமேல் இப்பற்கையாக அமைந்துள்ள இந்தக் குகைக்குப் போவது கடினம். குகைக்கு ஏறிச் செல்வதற்குக் கரடுமுரடான துளைகள் பாறையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் வழியாகக்

இந்த எழுத்துக்களை அறிஞர்கள் எப்படிப் படித்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம். திரு. கிருட்டிண சாத்திரி இவ்வாறு கூறுகிறார் :

1. எரு கோ(ட்டு)இ ஜம் கு டு ம (பிக) னு போ லா வ ய னு

2. ச (ஏ) ய தா ஆ ய சா ய னு னை டு ச(சா) த னு

எருகோட்டு என்பது எருகோட்டூர். குடும்பிகன் என்பது இவ்வாழ்வோனைச் சுட்டுகிறது.¹

திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் இவ்வாறு படிக்கிறார் :

'எருகோட்டூர் ஈழ குடும்பிகன் போலாலையன் செய்தா ஆய்ச்சுடன் நெடுசாதன்'

எருகோட்டூர் என்பது ஊரின் பெயர். அகநானூற்றிலீ தாயங்கண்ணனார் செய்யுளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவருடைய ஊர் எருக்கோட்டூர். இழம் என்பது ஈழம். செய்தா என்பது செய்தான் என்னுஞ் சொல். ஈழத்தைச் சேர்ந்தவனுடைய எருக் கோட்டூரில் வசித்தவனுமான போலாலையன் செய்வித்தான். ஆய்ச்சுடன் நெடுஞ்சாத்தன் செய்தான் என்பது பொருள்.²

திரு. சி. நாராயணராவ் இந்த எழுத்துக்களை வழக்கம்போலப் பிராகிருதமாகப் படித்து அதைச் சமற்கிருதமாக மாற்றுகிறார் :

1. 'எருகோட்டு ஈழ குடும்பிகனு போலாலையனு சேய்தா' ஆய—சயனு நெடுசாதனு (பிராகிருதம்)

2. எருகோடூ ஸிம்ஹன—குடும்பி—கானும் போலால்—ஆர்யானும் சய்த்ய—கய்யானும்—நிஷ்ட்டா சைத்யானும். (சமற்கிருதம்)

2. Proceedings and Transactions of the 1st All India Oriental Conference.

3. P. 288. Proceedings and Transactions of the Third All India Oriental Conference, Madras, 1924.

இலங்கையில் வசிப்பவரும் எருக்காட்டுர் வாசிகளுமான போலல நகரத்தார் சைத்தியங்களை நிறுவினார்கள் என்பது பொருள்.⁴

திரு ஐ. மகாதேவன் இவ்வாறு கூறுகிறார் :

‘எரு காட்டுர் ஈழ குடும்பிகள் பொலாலையன் செய்தா ஆய் சயன் நெடு. சாதன்’

இலங்கையிலிருந்து வந்த எருகாட்டுர் பொலாலையன் இதைக் கொடுத்தான். ஆய், சயன், நெடுசாதன் ஆகிய இவர்கள் (இதைச் செய்தார்கள்).⁵

திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் படித்து இவ்வாறு பொருள் கூறுகிறார் :

‘எருகோட்டுர் ஈழ—குடும்பிகள் போலாலையன் செய்த ஆய்—சயன்—நெடு—சாதன(ம்)’

இதன் கடைச் சொல்லாகிய சாதன என்பது தியானம் என்னும் பொருள் உள்ள சமற்கிருதச் சொல். நெடு என்பது நீண்ட, ஆழ்ந்த என்னும் பொருள் உள்ளது. நெடு சாதன என்பதன் பொருள் ஆழ்ந்த தியானம் என்பது. சயன் என்பது படுக்கை. ‘ஆய்வை’ என்பது உறங்கும் இடம் என்று பிங்கலந்தை நிகண்டு கூறுகிறது. ‘ஆய்’ என்னுஞ் சொல் தாலாட்டுப் பாட்டிலும் வருகிறது. ‘லொல் லொல் லொல் லொல் ஆயி’ என்னும் தாலாட்டுப் பாட்டில் ‘ஆயி’ என்பது தூங்கு என்னும் பொருள் கொண்டது. எனவே, ‘ஆய்—சயன்—நெடு—சாசன (ம்)’ என்பதன் பொருள், ‘தூங்குவதற்கும் ஆழ்ந்த தியானம் செய்வதற்கும் அமைக்கப்பட்ட படுக்கை’ என்பது. ‘இலங்கை’ (ஈழம்) யிலிருந்து வந்து எருகோட்டுரில் வசிக்கிற குடும்பிகளுள் போலாலையன் உறங்குவதற்கும் ஆழ்ந்த தியானம் செய்வதற்கும் அமைத்தான் என்பது இதன் கருத்து. அகநானூற்றில் 149, 319, 357

4. The Brahmi Inscription of South India, N. 1. A. Vol. I.

5. P. 69. Seminar on Inscriptions, 1966.

ஆம் செய்யுள்களைப் பாடிய தாயங்கண்ணீரார் எருக்கோட்டுரைச் சேர்ந்தவர்.⁶

இந்த எழுத்துக்களை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம். இந்தக் கல்வெட்டுமுத்துக்கள் பெரிய எழுத்தினாலும் சிறிய எழுத்தினாலும் எழுதப்பட்டு இடையே செங்குத்தான கோடு உள்ளதென்று முன்னமே கூறினோம். இந்த வாக்கியத்தை எழுதியவர் சரியாகத் தமிழ் படிக்காதவர் என்பதும் பேச்சுத் தமிழில் இதை எழுதியுள்ளார் என்பதும் இந்த வாக்கிய அமைப்பினால் அறிக்கிறோம்.

எரு கா டுர் இழ குடும்பிகள் பொலாஹையன் (பெரிய எழுத்து)

செய்தா ஆய்சயன் நெடு சாதன். (சிறிய எழுத்து)

பெரிய எழுத்து தனி வாக்கியம். சிறிய எழுத்து தனி வாக்கியம் என்று தெரிகிறது. எருகாட்டுர் ஈழக்குடும்பிகள் (வாணிகன்) பொலாஹையன் இந்தக் குகையை முனிவர்களுக்குத் தானஞ் செய்தான். குகையின் கற்படுக்கைகளைச் செய்து அமைத்தவன் ஆய்ச்சயன் நெடுஞ்சாத்தன் என்பது இவ் வாக்கியங்களின் கருத்து.

விளக்கம்: இதை எழுதியவர் நன்றாகப் படிக்காதவர் என்றும் பேச்சுத் தமிழில் எழுதியுள்ளார் என்றும் கூறினோம். எருகாட்டுர் என்று எழுதவேண்டியதை எருகாடுர் என்று எழுதியுள்ளார். ட்டு என்று டகரம் இரட்டிக்க வேண்டும். இரட்டிக்காமல் 'தவறாக எழுதியுள்ளார். வேறு இடத்திலும் ட்டு என்பது டு என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. டு என்பதை ட்டு என்று அக்காலத்தில் ஒப்பித்தார்கள் போலும். ஈழ என்பது இழ என்று தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்திலும் தமிழ்நாட்டவர் ஈழ நாட்டுக்குப் போய் வாணிகம் செய்து வந்தனர். அவர்கள் குடும்பிகள் என்று கூறப்பட்டனர். ஈழத்துப் பூதன்தேவனார் பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஈழஞ் சென்றவர். அவர் பாடியவை சங்கச் செய்யுள்களில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. எருகாட்டுர் ஈழ குடும்பிகள் பொலாஹையன்

என்பவன் (குகையையும் கற்படுக்கைகளையும் திண்ணைகளையும் செய்வித்தான்) என்று வாக்கியம் முடிய வேண்டும். செய்வித்தான் என்னும் வினைச் சொல் விடுபட்டுள்ளது.

இரண்டாவது வாக்கியத்தில் செய்நா என்றிருக்கிறது. இது செய்தான் என்று இருக்கவேண்டும். இவ்விடுபட்டுள்ளது. ஆய் சயன் நெடு சாதன் என்பது செய்தவனுடைய பெயர். இப்பெயரில் நெடு சாதன் என்பதும் தவறாக எழுதப்பட்டுள்ளது. சாதன் என்பதில் த்த என்னும் சகரம் இரட்டித்து சாத்தன் என்று எழுதப்பட வேண்டும். சாத்தன் என்னும் பெயர் சங்க காலத்தில் பரவலாக வழங்கி வந்தது. நெடுஞ்சாத்தன் என்னும் பெயரும் வழங்கி வந்தது.

இந்தக் குகையிலேயே வேறு இடத்தில் தனியே பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் பொருள் தெரியவில்லை. எதையோ எழுதத் தொடங்கி முற்றுப்பெறாமல் விடுபட்டு எழுத்துக்கள் என்று தோன்றுகின்றன. அவை :

tu

முடி

1. (கய)⁷

2. (மாரயவ)⁸

திருப்பரங்குன்றத்தில் இன்னோர் இடத்தில் உள்ள குகையில் எழுதப்பட்டுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுடெழுத்தைப் பார்ப்போம்.

7. No. 140 of 1951-52.

8. No. 141 of 1951-52.

பாண்டியன் தன்னுடைய வஞ்சினக்காஞ்சியில்⁹ குறிப்பிடுகிறார். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுடைய தந்தையின் பெயர் அந்துவன் பொறையன்.

நல்லந்துவனார் கடைச்சங்க காலத்தில் (கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில்) இருந்த பெரும் புலவர். இவர் பாடின செய்யுள்கள் சங்க இலக்கியங்களில்¹⁰ தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கலித்தொகையைத் தொகுத்தவரும் நல்லந்துவனாரே. 33 செய்யுள்களையுடைய நெய்தற்கவிச் செய்யுள்களை இயற்றினவரும் இவரே. இவர் பாடின பரிபாடல் 8ஆம் செய்யுளில் 'பரங்குன்று இமயக் குன்றம் நிகர்க்கும்' என்று கூறியுள்ளார்.¹¹ நல்லந்துவனாரின் சம காலத்துப் புலவரான மருதன் இளநாகனார் தம்முடைய செய்யுளில் நல்லந்துவனார் பரங்குன்றத்து முருகனைப் பாடினதைக் குறிப்பிடுகிறார்.¹²

திருப்பரங்குன்றத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டில் கூறப்படுகிற அந்துவன் இந்த நல்லந்துவனாராக இருக்கக்கூடும். அல்லது அவருடைய முன்னோரான ஓர் அந்துவனாக இருக்கக்கூடும். சங்ககாலத்தில் மக்களிடையே மதக் காழ்ப்பும் மதப் பூசல்களும் இல்லை. சங்க காலத்தில் சமயப் பகைமை மிகமிகச் சொற்பம். சங்க காலத்துக்குப் பிறகுதான் மதப்பூசல்கள் தமிழகத்தில் தாண்டவம் ஆடின. சங்க காலத்தில் எல்லாச் சமயத்தாரும் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர். நல்லந்துவனாரே பரங்குன்றத்துக் குகையைத் தானஞ் செய்தவராக இருக்கலாம்.

9. புறநா. 71.

10. அகநா. 43. நற். 88, பரிபா. 6, 8, 11.

11. பரிபா. 8 : 127-150.

12. 'சூர்மருங்கறத்த சுடரிலை நெடுவேன் சீனமிகு முருகன் தன் பரங்குன்றத்து, அந்துவன் பாடிய சத்துகெழு நெடுவரை' (அகநா. 59)

17. புகழூர் பிராமி எழுத்து

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் கரூர் தாலுகாவில் புகழூர் இருக்கிறது. திருச்சி—ஈரோடு இருப்புப் பாதையில் புகழூர் ஒரு நிலையமாகவும் இருக்கிறது. புகழூரின் பழைய பெயர் புகழியூர். இவ்வூருக்கு இரண்டு கல் தொலைவில் வேலாயுத பாளையம் என்னும் கிராமமும் அதன் அருகில் ஆறு நாட்டார் மலை என்னும் பெயருள்ள தாழ்வான குன்றுகளும் உள்ளன. இந்தக் குன்றுகளில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள குகைகளும் குகைக்குள்ளே தரையில் கற்படுக்கைகளும் கற்படுக்கைகளின் ஓரத்தில் பிராமி எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. இவை கடைச்சங்க காலத்தவை என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆறு நாட்டார் மலையிலுள்ள பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்களைப் பார்ப்போம். முதலில், சாசன எழுத்து (எபிகிராபி) இலாகாவின் 1927-28 ஆம் ஆண்டின் 343 ஆம் எண்ணாகப்¹ பதிவு செய்துள்ள கல்வெட்டைப் பார்ப்போம். இந்த எழுத்துக்கள் இரண்டு வரிசையாக எழுதப்பட்டுள்ளன. முதல் வரியில் பத்து எழுத்துக்களும் இரண்டாம் வரியில் ஒன்பது எழுத்துக்களும் உள்ளன. இந்த எழுத்துக்களின் வரி வடிவம் இவை.

+HHC05I+0
 LKPKCE0H

பாறையில் பொளிவுகளும் புரைசல்களும் இருப்பதனால் சில எழுத்துக்கள் உருத்தெரியாமல் இருக்கின்றன. ஆனாலும் கூர்ந்து பார்த்து இவற்றைப் படிக்க இயலும். முதல் வரியில் கருவூர் பொன்வாணிகள் என்றும் இரண்டாம் வரியில் முதல் மூன்று எழுத்துக்களை

1. Madras Epigraphic Collection, 343 of 1927-28.

நீக்கி மற்ற எழுத்துக்களை அதிட்டானம் என்றும் படிக்கலாம். இரண்டாவது வரியில் முதல் எழுத்து பொளிந்து சரியான உருவம் தெரியாமல் இருக்கிறது. அடுத்துள்ள இரண்டு எழுத்துக்கள் ந்தி என்பவை.

திரு. டி. வி. மகாலிங்கமும்² திரு. ஐ. மகாதேவனும்³ இவற்றைப் படித்துள்ளனர். திரு. டி. வி. மகாலிங்கம் இரண்டாம் வரியில் முதல் நான்கு எழுத்துக்களை நேர்த்தி என்று படித்து, நேர்த்தி என்றால் நேர்ந்துகொள்ளுதல் (பிராத்தனை செய்து கொள்ளுதல்) என்று விளக்கங் கூறினார். கருவூர் பொன் வாணிகள் நேர்ந்துகொண்டு அமைத்த அதிஷ்டானம் என்று பொருள் கூறுகிறார்.

திரு. ஐ. மகாதேவன், இரண்டாவது வரியின் முதல் மூன்று எழுத்தை ந்தி என்று படித்துள்ளார். படித்து 'கருவூர் பொன் வாணிகள் நத்தி அதிட்டானம்' என்று வாக்கியத்தை அமைக்கிறார். பிறகு, வாணிகள் + நத்தி என்பதை வாணிகள் + அத்தி என்று பிரித்துக் கருவூர் பொன் வாணிகள் அத்தியினுடைய அதிட்டானம் (இடம்) என்று பொருள் கூறியுள்ளார். கல்வெட்டில் வாணிகள் என்றும் நத்தி (?) என்றும் சொற்கள் தனித்தனியே பிரிந்துள்ளன. பிரிந்துள்ள சொற்களை இவர் பிரித்துக் காட்டுவது பொருந்தவில்லை. இவர் தவறாகப் படித்துள்ள 'நத்தி' என்னும் பெயர் புதுமையாக இருப்பதனால் நத்தியை அத்தியாக்க எண்ணி, வாணிகள் + நத்தி = வாணிகள் அத்தி என்று எங்கும் இல்லாத இலக்கணத்தைக் கூறி, நத்தியை அத்தி ஆக்குகிறார்.

மகாலிங்கமும் மகாதேவனும் இரண்டாம் வரியின் முதல் சொல்லை நேர்த்தி என்றும் நத்தி என்றும் படித்தார்கள். காரணம் முதல் எழுத்து பொளிந்துபோய்ச் சரியாக உருத்தெரியாமலிருப்பதுதான். இரண்டு வாசகமும் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. பொளிந்துள்ள முதல் எழுத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அது பொ என்னும் எழுத்து என்று தோன்றுகிறது. அடுத்துள்ள இரண்டு எழுத்துக்களையும் சேர்த்துப் படித்தால் பொத்தி என்று

2. Early South Indian Palaeography, 1967, p. 281-282.

3. No. 66. Seminar on Inscriptions, 1966, p. 67.

கிறது. ஆகவே கருவூர் பொன் வாணிகனுடைய பெயர் பொத்தி என்பது. தெரிகிறது. இந்த வாக்கியத்தைக் 'கருவூர் பொன் வாணிகள் பொத்தி அதிட்டானம்' என்று படிப்பது சரி என்று தோன்றுகிறது.

விளக்கம்: பொத்தன், பொத்தி என்னும் பெயர்கள் சங்க காலத்தில் வழங்கி வந்தன. பொத்த குட்டன் என்னும் தமிழன் இலங்கையிலே செல்வாக்குள்ளவனாக இருந்தான். அவன் தான் விரும்பியவர்களை இலங்கையின் அரசராகச் சிம்மாசனம் ஏற்றினான் என்று குலவம்சம் என்னும் நூல் கூறுகிறது. சங்க காலத்தில் பொத்தியார் என்று புலவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய செய்யுள்கள் புறநானூற்றில் (புறநா. 217, 220, 221, 222, 223) தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, இந்தக் கல்வெட்டின் இரண்டாவது வரியில் உள்ள முதல் மூன்று எழுத்தையும் பொத்தி என்று படித்துப் பொன் வாணிகனுடைய பெயர் பொத்தி என்று தீர்மானிக்கலாம்.

புகழூர்ப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு இன்னொன்றைப் பார்ப்போம். இது சாசன எழுத்து இலாகாவின் 1927-28ஆம் ஆண்டுத் தொகுப்பில் 346ஆம் எண்ணுள்ளது.¹ இதில் ஒரே வரியில் இருபத்திரண்டு எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. கல்லில் புரைசல்களும் புள்ளிகளும் கலந்திருப்பதால் சில எழுத்துக்களின் சரியான வடிவத்தைக் கண்டறிவது கடினமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் படிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனாலும் இந்த எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் இது. (இதில் புள்ளியிட்டிருக்காட்டப்பட்டிருப்பவை பாறையில் உள்ள புரைசல்கள்)

புகழூர்ப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு

நளளி வ ஊராபி ட நதை மகன கீரன கொற்றன

இந்த எழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிட்டும் படித்தால் இவ்வாறு அமைகிறது:

‘நள்ளிவ்ஊர்ப்பிடந்தைமகன் கீரன் கொற்றன்’

திரு டி. வி. மகாலிங்கம் இதை இவ்வாறு படித்துள்ளார் :²

‘நாளாளப ஊர் பிடந்தை மகன் கீரன் கொற்றன்’. இவ்வாறு படித்த பிறகு இவர் ‘பிடந்தை’ என்பதற்கு இவ்வாறு விளக்கங் கூறுகிறார் : ஆதன் + தந்தை = ஆந்தை என்றவதுபோலப் பிடன் + தந்தை = பிடந்தை என்றாயிற்று. பிடன் = படாரன், பட்டாரன், தந்தை = பெரியவன், மேலானவன், உயர்ந்தவன், புனிதமானவன்.

முதல் ஆறு எழுத்துக்களை ‘நாளாளப ஊர்’ என்று இவர் படித்திருப்பது தவறு என்று தோன்றுகிறது. பிடந்தை என்பதை பிடன் தந்தை என்று யீர்ப்பதும் தவறு என்று தோன்றுகிறது. பிடந்தை என்பது ஒரே சொல். அஃது ஓர் ஆளைக் குறிக்கிறது. பிடன் என்பதற்கும் தந்தை என்பதற்கும் இவர் கூறுகிற பொருள்கள் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ‘மகன் கீரன் கொற்றன்’ என்று மற்ற எழுத்துக்களைப் படித்திருப்பது முழுவதும் சரி.

திரு. ஐ. மகாதேவன் இவ்வாறு படித்துள்ளார் :³

‘நல்லிய் ஊர் அ பிடந்தை மகன் கீரன் கொற்ற...’

நல்லியூர் பிடந்தையின் மக்களான கீரன், கொற்ற(ன்)’

முதல் ஆறு எழுத்துக்களை இவர் ‘நல்லிய் ஊர்’ என்று படித்திருப்பது தவறு என்று தோன்றுகிறது. பிராமி எழுத்தில் லகரத்துக்கும் ளகரத்துக்கும் சிறு வேற்றுமைதான் உண்டு. லகரத்தின் வலப் பக்கத்தின் மத்தியில் வளைந்த கோடு இட்டால் அது ளகரமாகிறது. கோடு இடாவிட்டால் லகரமாகிறது. இந்தச் சாசன எழுத்தின் நிறுப்படத்தை உற்று நோக்கினால் ளகர

2. Early South Indian Palaeography, 1967, p. 283-84.

3. No. 58. p. 66. Seminar on Inscriptions 1966. Historical Tamil Brahmi Inscriptions. Iravatham Mahadevan. Paper read at the Tamil Conference Seminar held at Kulalumpur, 1966.

எழுத்தாகத் தோன்றுகிறது. ஆகவே நள்ளி ஊர் என்பதே சரியாகும். 'பிடந்தை மகள்' என்று இவர் படிப்பது தவறு. எழுத்தில் 'பிடந்தை மகள்' என்றுதான் இருக்கிறது. மகள் என்று தவறாகப் படித்த இவர், மகள் என்பதற்கு மக்கள் என்று பொருள் கூறுகிறார். கீரன் கொற்றன் என்னும் ஒரே பெயரைக் கீரன்- என்றும் கொற்றன் என்றும் இரண்டு பெயர்களாகக் கூறுகிறார்.

இந்த எழுத்துக்களை நாம் படித்துப் பொருள் காண்போம் :

நள்ளிவ் ஊர்ப் பிடந்தை மகள் கீரன் கொற்றன்

என்பது இதன் வாசகம். நள்ளி ஊரில் வாழ்ந்த பிடந்தை என்பவருடைய மகனான கீரன் கொற்றன் (என்பவர் கற்படுக்கையை அமைத்துக் கொடுத்தார்) என்பது இதன் பொருள்.

விளக்கம்: நள்ளியூர் என்று எழுத வேண்டிய சொல்லை வகர ஒற்றுச் சேர்த்து எழுதியிருக்கிறது. இஃது எழுதினவரின் பிழையாகும். நள்ளி என்பவர் பெயரால் நள்ளியூர் இருந்தது என்பது தெரிகிறது. நள்ளி என்னும் பெயருள்ள கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவர் கூறப்படுகிறார். 'நளிமலை நாடன் நள்ளி'⁴ 'கழல்தொடித் தடக்கைக் கலிமான் நள்ளி'⁵ 'திண்தேர் நள்ளி'⁶ 'வல்வில் இளையர் பெருமகன் நள்ளி'⁷ 'கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளி'⁸ கண்டிரம் என்னும் ஊரின் தலைவனான கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளியைச் சங்கச் செய்யுள் கூறுகிறது. நள்ளியூரை இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கூறுகிறபடியால் நள்ளி என்பவர் பெயரால் நள்ளியூர் ஒன்று இருந்தது என்பதை யறிகிறோம்.

பிடந்தை என்பது ஒருவன் பெயர். சங்கச் செய்யுள்களில் பிட்டங்கொற்றன் கூறப்படுகிறான். இவன் வானவன் (சேர

4. சிறுபாண். 107.

5. அகநா. 238 : 14.

6. குறந். 210 : 1.

7. அகநா. 152 : 15.

8. புறநா. 158 : 16.

னுடைய) மறவன் (சேனைத்தலைவன்) என்று கூறப்படுகிறான்.⁹ பிட்டங்கொற்றனைப் 'பிட்டன்' என்றும் கூறுவர்.¹⁰ அவனைக் கொற்றன் என்றும் கூறுவர்.¹¹ பிட்டன் என்றும் கொற்றன் என்றும் கூறப்பட்ட பிட்டங்கொற்றனுக்கு எந்தை என்னும் சிறப்புப் பெயரும் இருந்தது. பிட்டங்கொற்றனைப் பாடிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் புறநானூறு 171-இல் பாடியுள்ளார். அதன் அடிக்குறிப்பு 'பிட்டங்கொற்றனைப் பாடியது' என்று கூறுகிறது. அச் செய்யுளில் அவர் அவனை கொற்றன் (அடி 7) என்றும் எந்தை (அடி 12) என்றும் கூறுகிறார். ஆகவே அவனுக்குப் பிட்டெந்தை என்னும் பெயர் இருந்தது தெரிகிறது.

இந்தப் பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டில் பிடந்தை என்பவன் கூறப்படுகிறான். பிடந்தை என்பது பிட்டெந்தை என்பதன் திரிபு. நள்ளியூர்ப் பிடந்தை, சங்கச் செய்யுள்களில் கூறப்பட்ட பிட்டெந்தையாக இருக்கலாம்.

கீரன் கொற்றன் என்பது ஒரே ஆளின் பெயர். இவன் பிடந்தையின் மகன்.

நள்ளியூரில் இருந்த பிடந்தை (பிட்டனெந்தையின்) மகனான கீரன் கொற்றன் இந்தக் கற்படுக்கைகளைச் செய்து கொடுத்தான் என்பது இக் கல்வெட்டின் பொருள்.

மேலே கூறப்பட்ட கீரன் கொற்றனுடைய தங்கையும் இந்தக் குகையில் கற்படுக்கையை யமைத்துத் தானம் செய்திருக்கிறார். அவருடைய பெயர் கீரன் கொற்றி என்பது. இவருடைய பெயரையும் இந்தக் கல்வெட்டு கூறுகிறது. இது 1963-64 ஆம் ஆண்டின் கல்வெட்டுத் தொகுப்பில் 296 ஆம் எண்ணுள்ளதாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.¹² 1927-28 ஆம் ஆண்டின் 346 ஆம்

9. அகநா. 143: 10-13.

10. புறநா. 170: 8, அகநா. 77: 15-16, புறநா. 172: 8.

11. புறநா. 168: 17, 171: 7.

12. Madras Epigraphy Collection, 296 of 1933-34.

எண்ணுள்ள கல்வெட்டும் 1963—64 ஆம் ஆண்டின் 296ஆம் எண் கல்வெட்டும் தமயன் தங்கைமாரைக் குறிக்கின்றன என்பதைச் சாசன இலாகா அலுவலகர் ஒருவரும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இக் கல்வெட்டைப் படித்த திரு. ஐ. மகாதேவனும், இதை அறியவில்லை. இந்த இரண்டு கல்வெட்டுக்களும் தமயன் தங்கையரைக் காட்டுகின்றன என்பது எம் ஆராய்ச்சியினால் காணப்பட்டது. இந்தக் கல்வெட்டைப் பார்ப்போம். இந்த எழுத்தின் வரி வடிவத்தைத் திரு. ஐ. மகாதேவன் வெளியீட்டுள்ளார். இதை இவர் நேரில் கண்டு எழுதியதாகத் தோன்றுகிறது. எழுதியபோது சில கோடுகளை விட்டுவிட்டார் என்று தோன்றுகிறது. இந்த எழுத்துக்களை இவர் காட்டியபடி இங்கே தருகிறோம். (இதில் முன்னரவது எழுத்து இடப் புறமாகத் திரும்பியிருக்க வேண்டியது வலப் புறமாகத் திரும்பி இருக்கிறது.)

உபகீர்தி பகரீதரஸு
#1115386865

திரு. ஐ. மகாதேவன் அவர்கள் இந்தக் கல்வெட்டுக்களை இவ்வாறு படித்துள்ளார் :¹³

நல்லி ஊர் அபிடன் குறும் மகள்

கீரன் நொற்றி செயிபித பளி

நல்லியூர் பிடனுடைய இளைய மகன்களான கீரனும் ஓரியும் செய்வித்த பள்ளி.

இவர் படித்துப் பொருள் கூறுவதில் சில தவறுகள் உள்ளதை எடுத்துக்காட்டுவோம். நல்லி ஊர் என்பது மேலே முன் சாசனத்தில் கூறப்பட்ட நள்ளியூர். நல்லி என்பது தவறு என்றும் நள்ளி என்பதே சரி என்றும் முன்னே கூறினோம். குறும்மகள்

13. No. 59, p. 66. Seminar on Inscriptions 1966, Historical Tamil-Brahmi Inscriptions. I. Mahadevan. Paper read at the Tamil Conference Seminar held at Kulalumpur, 1966.

என்பதை இனைய இரண்டு மகன்கள் என்று பொருள் கூறுகிறார். இது தவறு. குறும் மகன் என்பது இரண்டு இனைய மகன்களைக் குறிக்கவில்லை. அதன் பொருள் சிறிய மகன் என்பது. கீரன் ஒற்றி என்பவை இரண்டு மகன்களின் பெயர் என்று கூறுகிறார். இஃது ஒரே ஆளின் பெயரைக் குறிக்கிறது. கீரனும், ஓரியும் என்னும் இரண்டு மகன்கள் என்று எழுதிய இவர், பிறகு கோலா லம்பூர் மாநாட்டில், கீரன் ஒரி என்பது ஒரு மகனின் பெயர் என்று கூறியுள்ளார்.

இக் கல்வெட்டின் சரியான வாசகத்தையும் கருத்தையும் கூறுவோம் :

நள்ளி ஊர் பீடன் குறும் மகள்

கீரன் கொற்றி செய்யித பளி

‘நள்ளியூர் பீட்டனுடைய சிறிய மகளான கீரன் கொற்றி செய்வித்த பள்ளி’ என்பது இதன் கருத்து.

விளக்கம் : நல்லி ஊர் என்றிருப்பது நள்ளி ஊர் என்றிருக்க வேண்டும். நிழற்பட்டதையாவது மை யொற்றுப் படியையாவது பார்த்து இதை முடிவு செய்ய வேண்டும்.

இந்த இரண்டு சாசனங்களில் நள்ளியூர் பீ(ட்)டன் கூறப்படுகிறான். ‘நள்ளியூர் பீடந்தையின் மகன் கீரன் கொற்றனும் மகள் கீரன் கொற்றியும் கூறப்படுகின்றனர். இந்தத் தமயனும் தங்கையும் இந்தக் குகையில் கற்படுக்கைகளை அமைத்து முனிவர் களுக்குத் தானஞ் செய்தனர்.’ இவர்களுடைய உறவு முறை இது :

நள்ளியூர்ப் பீட்டந்தை (பீட்டன் கொற்றன்)

(மகன்)

கீரன் கொற்றன்¹⁴

மகள்

கீரன் கொற்றி¹⁵

14. 346 of 1927-28.

15. 296 of 1963-64.

முன் கல்வெட்டில் நள்ளி ஊர் என்று படித்தோம். ஆகவே இதுவும் நள்ளி ஊராகத்தான் இருக்க வேண்டும். பிராயி எழுத்து லகரத்துக்கும் ளகரத்துக்கும் மிகச் சிறு வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதை முன்னமே விளக்கிக் கூறினோம். ல்லி என்னும் எழுத்துக்களின் வலப்பக்கத்தில் தாமுச் சிறு வளைவுக்கோடு வீடுபட்டிருக்கிறது; அல்லது மறைந்திருக்கிறது. மையொற்றுப் படியைக் கொண்டு அறிய வேண்டும்.

'ஊர்அ' என்று அடுத்த எழுத்துக்கள் உள்ளன. அ என்பது 'உடைய' அது, என்னும் பொருள் உடைய வேற்றுமையுருபு எழுத்து. ஊர்+அ என்பதை ஊர் என்று படித்து, ஊரைச் சேர்ந்த, ஊரினுடைய என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

பிடன் என்பது பிட்டன் என்பதே. டகர ஒற்று விடுபட்டிருக்கிறது பிடன் என்பது முன் சாசனத்தில் கூறப்பட்ட பிடந்தை (பிட்டனெந்தை) யைக் குறிக்கிறது.

'குறும்மகள்' என்பது சிறு மகள் என்னும் பொருள் உள்ளது. பிட்டனுடைய மகள் என்பது பொருள். இதில் மகர ஒற்று மிகையாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. குறும்மகள் என்றிருக்க வேண்டும். குறும்மகள் என்பதை ஐ. மகாதேவன் மகன்கள் என்று படித்திருப்பது தவறு. மகள் என்று தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவர் குறும்மகள் என்பதை இளைய மகள் என்று படித்திருப்பதும் தவறாகும். தமிழில் குறும்மகள் என்பதற்கும் குறும்மகள் என்பதற்கும் பொருள் வேறுபாடு உண்டு. குறும்மகள் என்றால் இளம்பெண் என்று பொருள். குறும்மகன் என்பது குறும்மகளின் ஆண்பாற் பெயர் அன்று. குறும்மகன் என்றால் கீழ்மகன் என்று பொருள்.¹⁶ பிராயி எழுத்தில் கூறப்படுகிற 'பிடன் குறும்மகள்' என்பதைப் 'பிடன் குறும்மகன்' என்று படித்தால் பிட்டனுடைய கீழ்மகன் என்று பொருளாகிறது. கல்வெட்டில் 'குறும்மகள்' என்னும் சொல் தெளிவாகக் காணப்படுகிறது.

16. 'குறும்மகன் தன்னை' (சிலம்பு, 15 : 95), 'குறும்மகனாற் கொலையுண்ண' (சிலம்பு, 29 உரைப்பாட்டுமடை) 'கோவலன் தன்னைக் குறும்மகன் கோளிழைப்ப' (சிலம்பு, 29, காவற்பெண்டரற்று) குறும்மகன் என்பதற்கு 'கீழ்மகன்' என்று அரும்பதவுரைகாரர் கூறுகிறார்.

'குறுமகள்' என்றால் இளம் பெண். சிறு வயதுள்ள மகள் என்பது பொருள். சங்கச் செய்யுள்களில் குறுமகள் என்னுஞ் சொல்லை நெடுகக் காண்கிறோம்.¹⁷

இரண்டாவது வரியில் கீரன் கொற்றி என்று தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதைக் கீரன் ஓரி என்று மகாதேவன் படிப்பது தவறு. கீரன் கொற்றி என்பதே சரியானது. கொற்றன் என்று ஆண்மகனுக்கும் கொற்றி என்று பெண்மகளுக்கும் சங்க காலத்தில் பெயர்கள் வழங்கி வந்தன. கீரன் கொற்றி என்பவள் முன்பு கல்வெட்டில் கண்ட கீரன் கொற்றனுடைய தங்கை. இரண்டு கல்வெட்டுக்களும் அடுத்தடுத்து இருப்பதும் இதனைத் தெளிவாக்குகிறது.

செயிபித என்பது செய்ய்பித்த என்று இருக்க வேண்டும். செய்வித்த என்னும் பொருள் உள்ளது.

பளி என்பது பள்ளி என்றிருக்க வேண்டும். எகர ஒற்று இடாமல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

17. 'ஒள்ளிழைக் குறுமகள்' (நற். 253: 5), 'மேதையங் குறுமகள்' (அகநா. 7: 6), 'பொலந்தொடிக் குறுமகள்' (அகநா. 219: 9) வாணாதற் குறுமகள்' (அகநா. 230: 5), 'பெருந்தோட்குறுமகள்' (நற். 221: 11), 'மெல்லியற் குறுமகள்' (அகநா. 93: 8), 'மடமிகு குறுமகள்' (நற். 319: 8), 'எல்வளைக் குறுமகள்' (நற். 167: 10), 'அணியியற் குறுமகள்' (நற். 184: 8) முதலியன காண்க.

18.. ஐயர்மலை பிராமி எழுத்துக்கள்

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் குழித்தலை வட்டத்தில் ஐயர்மலை என்னும் ஊரில் ஐயர்மலை இருக்கிறது. திருச்சிராப்பள்ளி—ஈரோடு இருப்புப் பாதையில் உள்ள குழித்தலை நிகையத்திலிருந்து ஆறு கல் தொலைவில் இந்த மலை இருக்கிறது. ஐயர்மலை என்னும் ஊர் இனம் சத்திய மங்கலத்தைச் சார்ந்தது. ஐயர்மலை என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் அமைந்தது போலத் தோன்றுகிறது. இதன் பழைய பெயர் 'ஐயர்மலை' என்றிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் பழைய மலைக் குகைகள் ஐயர்மலை என்றும், பாண்டவமலை என்றும், பஞ்சபாண்டவமலை என்றும் வேறு சில இடங்களில் பெயர் கூறப்படுவதை அறிகிறோம். மலையில் உள்ள குகைக் குன்றுகள் பாண்டவரோடு இணைத்துப் பெயர் கூறப்பட்டன. ஆகவே ஐயர்மலை என்று இப்போது கூறப்படுகிற பெயர் பழங்காலத்தில் ஐயர்மலை என்று இருந்து பிற்காலத்தில் ஐயர்மலை என்று வழங்குகிறதுபோலத் தோன்றுகிறது.

ஐயர்மலை என்னும் இவ்வூரின் நடுவில் இருக்கிற ஐயர்மலை மேல் ஒரு சிவன் கோயில் இருக்கிறது. இந்தக் கோயிலை இரத்தினகிரீசுவரர் கோயில் என்று கூறுகிறார். கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இந்த மலைக்கு வாட்போக்கிமலை என்று பெயர் வழங்கி வந்தது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இருந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தம்முடைய தேவாரத்தில் வாட்போக்கிமலையில் எழுந்தருளியுள்ள இரத்தினகிரீசுவரையும் சுரும்பார் குழலியம்மையையும் பாடியுள்ளார்.¹ இந்த மலைக்கு மாணிக்கமலை, இரத்தினகிரி என்னும் பெயர்களும் உண்டு.

தம்முடைய ஆராய்ச்சிக்கு உரிய பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டு இந்த மலையின் உச்சியில் இருக்கிறது. இந்த மலைமேல் வேறு

1. அப்பர் தேவாரம் : இரண்டாம் திருமுறை—திருவாட்போக்கி தேவாரம்.

இடத்தில் மூன்று இடங்களில் கற்படுக்கைகள் உள்ளன. இவை கடைச்சங்க காலத்தில் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டு அல்லது கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் ஆமைக்கப்பட்டவை. மூன்று இடங்களில் உள்ள கற்படுக்கைகளுக்கு இவ்வூரார் 'மஞ்சனமெத்தை' என்று பெயர் கூறுகிறார்கள். முதல் மஞ்சன மெத்தை, இரண்டாம் மஞ்சன மெத்தை. இவற்றுக்கு மேலேயுள்ளதை மூன்றாம் மஞ்சன மெத்தை என்று பெயர் கூறுகிறார்கள். இந்தப் பெயர் 'மஞ்சமெத்தை' என்றிருக்க வேண்டும். மஞ்சனமெத்தை என்று கூறுவது பாமரர் பகர்ச்சி என்று தோன்றுகிறது. மஞ்சனம் என்றால், குளித்தல் நீராடுதல் என்பது பொருள்; மஞ்சம் என்பதற்கு இருக்கை, படுக்கை, உட்காரும இடம் என்றும் பொருள். ஆகவே, கற்படுக்கை என்னும் பொருளில் மஞ்ச மெத்தை (மஞ்சம்—படுக்கை. மெத்தை—நிலை) என்று வழங்கப்பட்டுப் பிற்காலத்தில் மஞ்சன மெத்தை என்று தவறாக வழங்கப்படுகிறது என்பது தெரிகிறது. உயரத்தில் உள்ள மூன்றாவது மஞ்ச மெத்தையில் ஆறு கற்படுக்கைகளும் நம்முடைய ஆராய்ச்சிக்குரிய பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டும் உள்ளன. இந்தக் கல்வெட்டு அண்மையில் தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் இது:²

பனை துறை வெஸன் அதட அனம்

இவ்வெழுத்துக்களை இவ்வாறு படிக்கலாம்.

பனைதுறை வெஸன் அதடஅனம்.

இது மூன்று சொற்கள்¹ அடங்கிய வாக்கியம். அவை பனை துறை வெஸன் அதடஅனம் என்பவை. இதனை விளக்குவோம்: முதல் நான்கு எழுத்துக்கள் பனைதுறை என்பவை. பனைதுறை என்பது ஓர் இடத்தின் பெயர். அடுத்த சொல்லில் கூறப்படுகிற வெஸன் என்பவர் இவ்வூரில் இருந்தவர் என்று தெரிகிறது. இரண்டாவது சொல் 'வெஸன்' என்பது. இதை வேஸன் என்றும் படிக்கலாம். வேஸன் என்பதில் ஸ என்பது வடமொழி எழுத்து.

2. 'கொங்கு' 15, 8. 73, தேனடை 3. தேனீ 8, பக். 201-203.

வெஸன் அல்லது வேஸன் என்பது தமிழ்ப் பெயராகத் தோன்றவில்லை; இவர் பௌத்தராகவோ சைனராகவோ இருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறது. இந்தப் பெயருக்கு அடுத்துள்ள 'அதட அனம்' என்னும் சொல்லைக்கொண்டு, இவர் இந்தக் கற்படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தார் என்று தெரிகிறது. மூன்றாவது சொல்லாகிய அதட அனம் என்பது தவறாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அகரத்தை அடுத்துள்ள நகர எழுத்து நிகரமாக எழுதப்படவேண்டும். அதற்கு அடுத்த டஅ என்னும் எழுத்துக்களை டா என்று எழுதியிருக்க வேண்டும். ஆனால், அக் காலத்து வழக்கப்படி டஆ என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இதை டா என்று படிக்க வேண்டும். டா என்பதிலும் தவறு காணப்படுகிறது. இந்த எழுத்து ட்டா என்று எழுதப்பட வேண்டும். ட் என்னும் டகர ஒற்று விடுபட்டிருக்கிறது. தவறாக எழுதப்பட்டுள்ள இந்தச் சொல்லை அதிட்டாடனம் என்று திருத்திப் படிக்க வேண்டும்.

சித்தன்னவாசல் பிரமிக் கல்வெட்டிலும் இத்தச் சொல், அதிட்ட அனம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. (சித்தன்னவாசல் பிரமி எழுத்து காண்க.) ஆனால் புகழியூர் கல்வெட்டில் இந்தச் சொல் அதிட்டாடனம் என்று சரியாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதிட்டாடனம் என்பது தமிழ்ச் சொல் அன்று. அது பிராகிருத மொழியாகவோ அல்லது சமற்கிருத மொழியாகவோ இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அதிட்டாடனம் என்பது இருக்கை நிலை எனனும் பொருள் உள்ளது போலத் தோன்றுகிறது.

பனைதுறை என்னும் ஊரினரான வெஸன் என்பவர் முனிவர் களுக்காக இந்தக் கற்படுக்கைகளை அமைத்தார் என்பது இந்தக் கல்வெட்டின கருத்து.

பின்னிணைப்பு

ஒளவைக்கு நெல்லிக்கனி ஈந்த அதியமான் கல்வெட்டு

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில், திருக்கோயிலூரிலிருந்து 16 கல் தொலைவில் ஜம்பை என்னும் ஊர் உள்ளது இவ்வூரைத் திருவண்ணாமலை யிலிருந்து (30. கி. மீ) சென்றடையலாம். இவ்வூர் பெண்ணையாற்றின் வடகரையிலுள்ளது. பல குன்றுகளால் சூழப்பட்டிருப்பதால் இவ்வூர் பார்ப்பதற்கு இனிய காட்சியளிக்கிறது. இவ்வூர் 'வாணக்கோப் பாடி நாட்டில்' இருந்தது எனப்பழைய கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இவ்வூரில் தான் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் கல்வெட்டுடொன்றை அண்மையில் தமிழ்நாட்டரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை கல்வெட்டியல் மாணவர் திரு. செல்வராஜ் கண்டுபிடித்துள்ளனர்.

இக் குன்றத்தில் "ஆள் ஏருப் பாறை", "சன்யாசி மடம்" "தாசி மடம்" என்னும் பெயர்களுடைய பகுதிகள் உண்டு. தாசி மடம் என்பது இயற்கையாக அமைந்த குகைத்தளம். அதில் தான் இக் கல்வெட்டு இருக்கிறது. ஏறத்தாழ நான்கு அடி நீளமுள்ள ஒரே வரியில் எழுதப்பட்டுள்ள இக் கல்வெட்டு பின்வருமாறு :

"ஸதியபுதோ அதியந் நெடுமாஞ் அஞ்சி ஈந்த பாளி"

என்பதாகும். இவ் வெழுத்துக்கள் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று அதனைப் படித்த தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை இயக்குநர் டாக்டர் இரா. நாகசாமி கூறியுள்ளார்.

* அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற இக் கல்வெட்டினைப்பற்றித் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை இயக்குநர் டாக்டர் இரா. நாகசாமி அவர்கள், தினமணி 12-10-81 இதழில் எழுதிய கட்டுரையின்று தொகுக்கப்பெற்றது.

இக் கல்வெட்டின் சிறப்பு யாதெனின் இதிலுள்ள இரண்டு சொற்றொடர்கள் "ஸதிய புதோ" என்பதும் "அதியந் நெடுமாஞ் அஞ்சி" என்பதுமாகும்.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப்பற்றி அறிந்திராத கற்றறிந்த தமிழர் இருக்க மாட்டார்கள். தமக்குக் கிடைத்த அரிய நெல்லிக் கணியைத் தாம் உண்ணாது தமிழ் மூதாட்டியான ஓளவை யாருக்கு அளித்த வள்ளல் அன்றோ அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி!

ஓளவையார், பரணர், மாமூலனார், அரிசில் கிழார், நல்லூர் நத்தத்தனார், பெருஞ்சித்திரனார், அஞ்சியின் அத்தை மகள் நாகையார் ஆகிய புலவர்கள் பாடிய சங்கப் பாடல்கள் அதியனின் புகழைக் கூறுகின்றன. தகடுரை (இன்றைய தர்மபுரியை)த் தலை நகராகக் கொண்டு ஆண்டவர்கள் அதியர் வழியினர் அதியமான் மரபின் முன்னோர்கள் ஆவர்.

இவ்வளவு சிறந்த வீரன் இறுதியில் தகடுரில் முற்றுக்கையிடப் பெற்றான். சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் மன்னனால் தகடுர்ப் போரில் வீழ்த்தப்பட்டான்.

முதன்முதலில் புகளூர் ஆர்நாட்டார் மலைக் கல்வெட்டில் மூன்று சேரர் தலைமுறையைக் குறிக்கும் கல்வெட்டைப் படித்துச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள அரசர்களே கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறுபவர். இதிலிருந்து சங்க இலக்கியத்தின் காலத்தைக் கணிக்க முடியும் என்று உலகுக்கு வெளிக் காட்டியவர் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் ஆவர். ஜம்பையில் இப்போது கிடைத்துள்ள அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் கல்வெட்டு சங்க இலக்கியத்தில் கூறியுள்ள அரசர்களும் தலைவர்களும் வாழ்ந்து—வீரம் விளைத்துக் குடிகளைக் காத்து—வரலாறு படைத்தவர்களே என ஐயம்திரிபற ஆணித்தரமாக ஆதாரச் சான்றுகளுடன் எடுத்துக் கூறுகிறது என்பதாலேயே இக் கல்வெட்டு மிகச் சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகிறது.

இக் கல்வெட்டு அதியன் ஆட்சியில் வேறு யாரோ கொடுத்ததன்று. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியே கொடுத்தது. அது

ட்டுமன்று. தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட அவன், திருக்கோயிலார் மலையமான் திருமுடிக்காரியை வெள்ளுன் னச் சங்கப் பாடலால் தெரிகிறது. ஒளவையும் பரணரும் டுவனது திருக்கோயிலார் வெற்றியைச் சிறப்பித்துப் பாடியதும் ண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. அந்தத் திருக்கோயிலாருக்கு மிக அண்மையிலேயே இந்தக் கல்வெட்டும் இருக்கிறது. எனவே, அதியமான் திருக்கோயிலாரை வென்றபோது இந்தப் பாளியை ற்படுத்திக் கல்வெட்டைப் பொறித்திருக்கிறான் என்பது தெளி கிறது.

அதியமான் திருக்கோயிலாரை வென்றதும் உண்மை; னை ஒளவையும் பரணரும் பாடியதும் உண்மை என்பதற்கு யறு சான்று என்ன தேவை? அதியன் சிவனடியை வணங்கும் ன்னியான் ஆயினும் சமணர்க்குப் பானி அமைத்துக் கொடுத் றுக்கிறான் என்பதைக் காணும்போது அவன் எல்லாச் சமயங் ுடியும் போற்றியிருக்கிறான் என்ற உண்மையும் தெளிவா கின்றது. அது மட்டுமன்று; “அஞ்சி ஈந்த பானி” என்றும் அக் கல்வெட்டு கூறுகிறது.

இக் கல்வெட்டு, தமிழக வரலாற்றுக்கு மட்டுமே அரிய செய்திகளை வழங்கியுள்ளது என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. இந்தியத் துணைக் கண்ட வரலாற்றுக்கே மிகச் சிறந்த செய்தியை வழங்கியுள்ளது, எனலாம். அதியனை இது “ஸதியபுதோ அதியந் நெடுமாள் அஞ்சி” என்று அழைக்கிறது. இந்தியாவின் மிகச் சிறந்த அரசனாகத் திகழ்ந்தவன் மௌரியப் பேரரசனான அசோகன். கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அப் பெரு மன்னன் தன் கல்வெட்டுக்களில் சோழர், பாண்டியர், கேரள ிரர், ஸத்திய புத்ரர் ஆகியோரைக் குறித்துள்ளான். இவர் ளின் நாடுகள் அவ் அசோகனின் ஆட்சிக்குட்பட்டவை யல்ல. டுவர்கள் தனியாட்சி நடத்தி வந்தனர். அங்கெல்லாம் அவன் பளத்த அறங்கள் பரவும்வகை செய்தான். அசோகன் குறிக்கும் ‘ஸத்ய புத்ரர்’ யார் என்பது இதுகாறும் அறியக் ுடவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பெறும் ‘வாய் மொழிக் கோசர்’ என்பவராய் இருக்கக் கூடும் எனச் சிலர் கூறு

வின்றனர். இவர்கள் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டவர்களாக இருக்கக் கூடும் என்று சிலர் கருதினர். மகா சாட்டிரத்தில் "சத்புத்ர" என்போர் உண்டு. இஃது அவர்களா யிருக்கக் கூடும் என்போரும் உளர். சத்ய மங்கலம் இவர் பெயரால் வந்தது என்கின்றனர் சிலர். "ஸத்ய புத்ரா" என்பவர் அதியமான் களாக இருக்கக் கூடும் என்பவர்களும் உண்டு.

இப்போது கிடைத்துள்ள இக் கல்வெட்டு அசோகன் கூறும் "ஸத்ய புத்ரர்கள்" அதியமான் கள்தாம் எனத் திட்ட வட்டமாகத் தெளிவாகிவிட்டது. அதியனை "பொய்யா எழினி" (சத்ய புத்ரர்) எனப் புறநானூறு கூறுகிறது.

தலைமை நிலையம்:
79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள்:

திருநெல்வேலி-6

மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1

கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.